FAN TASY
FAN ATIC

Dincolo

Am murit, din fericire 3

Theo Anghel

Quantum

Theo Anghel

Chaos

am murit de fericire 3

QUANTUM
PUBLISHERS
2016

„Să nu speraţi a mai privi la ceruri,
voi, care treceţi dincolo cu mine,
în bezna fără veac, în foc şi-în geruri”.

Dante Alighieri – INFERNUL

Capitolul I

— Poate că azi… rosti ca pentru sine fata blondă, apoi aruncă priviri circumspecte în toate părţile, să vadă dacă i se acorda atenţie.

Nu fusese auzită sau, dacă asta se întâmplase totuşi, nu stârnise curiozitatea nimănui. Blonda avea glasul slab. Nu reuşise niciodată să menţină interesul cuiva până ar fi terminat de enunţat vreo idee. Rămânea cu fraza în aer când ceilalţi îi întorceau spatele. Atunci, cu mişcări scurte şi violente ale bărbiei, zvârlea priviri furişe – aşa făcea mereu – şi se ghemuia în colţul încăperii. Acolo stătea ore în şir, cu ochii în pământ, gândindu-se la ceva ştiut doar de ea.

Alături, în stânga, şedea un bărbat de vreo şaizeci de ani, cărunt, cu expresia feţei exprimând cea mai puternică jale. Nu vorbise deloc în cele câteva zile de când mă aflam în *Transeo.* Aşa se numea locul în care eram închisă alături de câteva zeci de recuperatori însoţiţi de îngerii lor. Nu ştiu de când înţepenise în poziţia aia, aşa îl găsisem, şi dacă nu l-aş fi văzut, din când în când, inspirând cu putere aerul cald, contagios cu o frică ce ne înţepa viscerele, aş fi crezut că e mort. Apoi urma o fată de culoare, cu obraji pronunţaţi şi rotunzi ca merele, cu părul scurt, încâlcit, şi cei mai albi dinţi văzuţi vreodată la cineva. Mai zâmbea uneori şi atunci pometii se ridicau atât de mult, încât

aproape îi închideau ochii. Habar nu aveam dacă zâmbea către cineva sau gândurile ei hălăduiau aiurea prin cotloane mai prietenoase decât cel împărţit cu ceilalţi. La mică distanţă de ea se afla tot unul cu pielea de ciocolată. Stătea cu mâinile împreunate ca pentru rugă – poate că exact asta făcea – şi degetele împletite nu se dezlipeau de pe buzele cărnoase decât atunci când sucea braţele pentru a se uita la ceasuri. Avea un ritual. Privea întâi la cel de recuperator, apoi la ceasul obişnuit, care indică orele. De multe ori am fost tentată să-l întreb cât e ceasul. Pierdusem contactul cu ceea ce numim generic timp. Uşor întoarsă cu spatele la el, şedea o tânără cu părul şaten şi de pe ai cărei obraji lacrimile nu se uscau niciodată. Avea în permanenţă câte o dâră lucioasă, când pe un obraz, când pe altul. Nu ştiu cum de putea plânge atâta. Şi ce fel de recuperator fusese, dacă se lăsa atât de iute doborâtă?

Dar ce spun? Doborâţi eram cu toţii, doar că fiecare o simţea în felul lui.

Mai era un tânăr japonez cu păr castaniu, foarte des şi neîngrijit. Studia pe toţi de acolo cu un aer nervos, din spatele ochelarilor cu rame negre, groase de un deget. Nu puteam citi pe faţa lui ce simţea, cu exactitate, doar îi vedeam maxilarul încordându-se din când în când. Lângă el, un recuperator bătrân de a cărui rasă nu puteam fi sigură. Putea fi chinez, japonez, mongolez. Putea fi oricare dintre astea sau toate

deodată. Ridurile adânci ascundeau prea mult. Avea o privire bonomă şi uneori mai surâdea, arătându-şi dinţii rari.

Ăştia erau cei de pe lângă mine. Clădirea de tranzit era imensă şi sufletele din ea erau de toate rasele, vârstele şi apucăturile.

În colţul cel mai îndepărtat de porţile mari ce se deschideau numai pentru a mai arunca înăuntru câte un extras, se aşezaseră cei mai apatici. Porţile nu erau încuiate şi nu era interzis să păşeşti dincolo de ele, dar nimeni n-o făcea. Auzisem pe unii vorbind că în afară eşti fără de pavăză în faţa tuturor greşelilor făcute vreodată şi toate regretele faptelor tale te lovesc ca nişte pietre. Conştiinţa rămânea dezgolită şi niciunui motiv ipocrit nu i se permitea s-o mascheze. Omul se vedea pe sine, aşa cum era. Se pare că nu era o treabă prea grozavă din moment de toţi se întorceau în fugă, plângând, îngroziţi de mama focului.

Odată, o fată atât de micuţă că ai fi zis cât copil, nu luă în seamă avertismentele celor mai vechi şi ieşi pe poartă. Se întoarse după mai puţin de un minut cu lacrimi mari şiroindu-i pe obraji şi cu o asemenea spaimă în privire, de parcă dăduse ochii cu Moartea în persoană. Se duse în spatele cuştii, care, cel puţin în aparenţă, nu ne ţinea în burta ei ca să ne pedepsească pentru ceva, ci pentru a ne proteja. Nu era o închisoare în adevăratul sens al cuvântului, deşi cei de acolo ar

fi jurat că exact asta era.

Cei mai vorbăreţi erau noii veniţi. Întrebau în stânga şi în dreapta ce este locul acesta şi ce li se va întâmpla mai departe. Stăteau întotdeauna aproape de porţi. Pe măsură ce zilele treceau, vorbeau şi ei tot mai puţin şi se alăturau masei de suflete ursuze, din spate.

După nume – *Transeo* – te puteai gândi ca la un loc de tranzit spre altceva, naiba ştia ce. Probabil că asta şi era, că ci, din timp în timp, luau pe câte unul însoţit de îngeri şi acela nu mai revenea niciodată. O siluetă înveşmântată în alb apărea zilnic, ne dădea să bem câte un polonic dintr-un lichid incolor şi inodor – ca apa – căruia i se spunea *ima.* Niciunuia nu-i trecuse prin cap să refuze ima ca protest faţă de situaţia noastră. Cred că fiecare găsea suficiente justificări pentru asta şi nu ne mai trecea prin cap gândul vreunei răzvrătiri, ci acela al acceptării. La o adică, ce altceva îţi mai rămânea de făcut după ce erai extras?

Şi totuşi, aici erai forţat să priveşti acea parte ce trăia în tine încă dintru început, ignorată conştient sau nu. Cea mai adevărată bucată din tot ansamblul. Voiai să închizi ochii, să nu mai vezi, dar descopereai că nu ai pleoape, nimic cu care să te acoperi.

Gândeam prea mult şi asta era o tortură, dar altceva nu aveam de făcut. Nimeni nu se arăta preocupat de altă persoană în afară de a lui, însă

eu mă îndeletniceam cu studierea celorlalţi. După câteva zile de făcut numai asta, ajunsesem să le ştiu numărul de pistrui de pe nas şi câţi dinţi aveau în gură.

Erau mulţi. Vorbeau în şoaptă, simţindu-se cumva mai aproape de ochiul şi urechea divină. Se plimbau prin tabără cu paşi uşori, de parcă s-ar fi temut să nu trezească pe cineva.

Ama şi Abel nu deschiseseră gura şi nu manifestaseră nicio dorinţă de a interacţiona cu mine. Simţeam că mă acuză pentru postura în care ne aflam tustrei. Dacă mi-aş fi văzut de ale mele şi n-aş fi încercat s-o salvez pe Anemona... Măcar o salvasem? Din punctul meu de vedere, nu.

Ajunsesem în locul de unde plecasem. Nu mai eram inocentă însă. Multe umbre mărşăluiau în urma mea. Îmi ardeau ceafa cu privirile lor. Pe umeri purtam vina. Nu era una dintre acele vini ale cărei origini să-mi fie bine cunoscute şi îmi părea tot mai anevoioasă sarcina de a-i face faţă.

Când credea că nu-l observ, Abel arunca spre mine ochii încărcaţi de reproşuri. Mă mira că nu mi-o trântea verde în faţă, aşa cum făcea în Chaos. Aici totul se schimbase. Şi situaţia, dar şi noi.

Nu ne mai puteam citi gândurile. Eu nu mai aveam forţă a zece oameni, ba, dacă mă gândesc bine, n-o mai aveam nici pe aceea a unuia singur, iar îngerii nu se mai puteau bucura de avantajul invizibilităţii. Eram cu toţii expuşi, vulnerabili în

faţa a orice ne-ar fi fost dat să înfruntăm.

Trecuse aproape o săptămână de când nu mai luaseră niciun recuperator. Cei mai vechi susţineau că situaţia era fără precedent. Unii dintre ei, mai slabi de înger, făceau presupuneri apocaliptice. Pretindeau că una dintre posibilităţi era aceea că forţele de Dincolo se afla în război şi că nu mai era nimeni să se intereseze de soarta noastră, a extraşilor. De două zile nu mai venise nici arătarea ce ne dădea să bem polonicul de *ima.* Atunci vocile au început să se ridice. Lipsa acelui lichid ciudat avea efecte asupra noastră. Deveneam tot mai slabi pe zi ce trecea, nu doar trupeşte, ci şi spiritual. Chiar eu simţeam prin capul greu cât o baniţă cum nişte gânduri bolnave creşteau ca bălăriile pe un sol neîngrijit.

Nu aveam nevoie de niciun fel de hrană în afară de ima, şi nici de somn. Cu toate astea cei mai mulţi dintre noi, probabil din reflex, închideam ochii şi încercam să ne lungim care cum reuşeam pe nisipul cald. Cel mai adesea asta se petrecea când se lăsa seara. Niciunul dintre amurgurile din Chaos nu se putea compara cu ce vedeam noi aici. Nu zăream soarele deasupra, însă îl ghiceam undeva, în spatele cerului viu. Dinspre orizont, oriunde ai fi privit, se năşteau culori vii, incandescente, ca şi când noi, cu toţii, ne-am fi aflat într-o oală şi o mână gigantică ar fi ridicat capacul, permiţând universului exterior să-şi reverse înăuntru toate binecuvântările. Năluci

divers colorate se alergau pe arcul de lumină difuză. Niciodată nu se făcea întuneric total. Nisipul era acoperit de o lumină nefirească, albastră, ce făcea ca totul să pară învăluit în abur, iar deasupra clipeau nişte stele însufleţite de o lumină pulsatilă atât de intensă, că aveai impresia că în ele exista viaţă.

Şoaptele se pierdeau în murmure abia ghicite şi pleoapele coborau. Cât de mult ne-am fi dorit să putem adormi!

Situaţia aceasta părea mai rea decât orice altceva. Frisoanele aşteptării făceau ca delirul ce în mintea noastră se năştea ca gând, să devină previziune certă. Odată cu lipsa unei, ele deveneau tot mai sumbre. Voci din grămadă vorbeau despre pedepse groaznice pentru fiecare dintre noi. Ochi apoşi priveau afară, prin grilajul porţii, dorindu-şi să poată ieşi fără a simţi durere.

— Oare o fi printre noi vreunul să poată sta afară şi să nu simtă durerea? se întrebau unii.

Apoi priveau cercetător la chipurile din jur şi constatau cu satisfacţie că nu, un astfel de recuperator nu exista.

M-am gândit de multe ori cum ar fi să ies. Mă şi apropiasem de poartă de vreo două ori. Privirile celorlalţi se opriseră asupra mea şi alţii, mai de departe, pariau dacă o s-o fac sau nu.

— Papagalul e într-o cuşcă fără uşă, stăpânul a murit, iar pisica aşteaptă să iasă papagalul, să-l înfulece! şopti cineva din dreapta mea.

Am întors capul. Voiam să văd cum arată cineva cu suficientă energie pentru a rosti o frază întreagă. Şi mai era ceva cu vocea aceea. Nu avea conţinut. Cuvintele fuseseră rostite, dar parcă erau goale.

Era o tânără cu faţa incredibil de albă şi cu ochii negri. Din pricina culorii pielii, ieşeau în evidenţă ca fiind singurul lucru din care era compus chipul acela. Părul blond îi era împletit în două cozi scurte. Avea o gură mică, în formă de inimă, atât de roşie, că părea însângerată. Am simţit un gol rece ca gheaţa când am privit-o. *Nimicul* ăla mi-a coborât din gât în esofag, mi-a traversat intestinele, mi-a congelat stomacul, apoi s-a pierdut în membre. În mijlocul irisurilor ei negre pâlpâiau două luminiţe neobişnuit de vibrante în neclintirea lor.

— Poftim? am întrebat-o.

Nici nu se uită la mine.

— Noi, aici… Suntem ca într-o cuşcă, la discreţia unei pisici…

Am plimbat ideea ei prin cap. Cuşca e clar care era, dar pisica? Mi-am forţat creierul, punând pe seama slăbiciunii resimţite din plin, imposibilitatea mea de a înţelege la ce se referea fata cu pielea albă.

— Eu sunt Oriana, am spus.

Nu ştiu de ce am simţit nevoia să mă prezint.

— De ce te afli aici? întrebă, fără să considere necesar să-mi întoarcă politeţea.

— Am fost văzută de o rudă... am spus, omiţând intenţionat să adaug la listă şi alte detalii ca, de exemplu, uciderea gărzii lui Franklyn.

Făcu un semn cu palma ce sugera ideea că eram un caz banal. Să fii extras pentru asta era o bagatelă.

Poate pentru alţii. Pentru mine nu era.

— Tu?

— Sunt o damnum, spuse rece, fără intonaţie.

Dacă ar fi spus *sunt un copil inocent* sau s*unt inamicul public numărul unu al omenirii întregi,* n-ar fi avut altă emisie.

— Te-au luat dintr-un Sanctuar? am întrebat cu ochii măriţi de emoţie.

Cuvinte ca *damnum* şi *sanctuar* mi-au adus aminte de discuţia cu Marc, despre recuperatoarea Serena. Orice frântură de propoziţie în care recunoşteam ceva din ce lăsasem în urmă, reuşea să mă emoţioneze.

Cercetă ceva pe chipul meu, zâmbi dintr-un colţ al gurii şi mormăi:

— Sunt Alvira.

— Ce nume grozav!

Iată un nume pe care Gudila l-ar fi disecat cu plăcere, i-ar fi descoperit rădăcinile primordiale şi ar fi citit soarta purtătoarei direct în silabele ce îl formau. I-am întins palma, dar ea nu făcu la fel.

— De la ce vine numele tău?

— Nu ştiu. E un nume des întâlnit în Singapore.

— Singaporeză?

— Îhâm.

— Şi… de unde ştii româneşte?

— Nu vorbesc limba asta, tu o vorbeşti pe a mea.

— Ba nu o vorbesc.

Ne-am privit, şi în ochii fiecăreia dintre noi se citea neîncrederea.

— Aveţi de gând să vă luaţi la ceartă? ne întrebă un bărbat ce trăsese cu urechea la noi.

— De ce-am face-o? mi-am rotit trunchiul către el.

— Pentru amuzament, răspunse scurt şi mă privi ca şi când în vorbele lui ar fi fost ascunse înţelesuri ce nouă ar fi trebuit să ne fie clare. Sigur nu aveţi de gând să vă bateţi?

— Ce naiba ai? m-am enervat.

— Sigur?

Am pufnit iritată şi i-am întors spatele. L-am auzit respirând în spatele meu, apoi mă bătu pe umăr cu un deget.

— Nici tu nu vorbeşti limba ei, nici ea pe a ta, aici se vorbeşte limba de Dincolo. Şi pentru că întrebarea următoare va fi: cum de-o vorbesc? răspunsul e, uite, de kiki! Cine ajunge aici vorbeşte limba asta ca şi când alta n-ar fi cunoscut vreodată. Eu sunt Rashid, sunt marocan.

Mi-a întins mâna. Era primul impuls oarecum normal de când venisem aici. Avea o strângere fermă şi pielea îi era caldă şi moale.

— Dincolita, l-am auzit pe Abel bolborosind cu ochii spre degete, de parcă ar fi numărat încercările de a găsi un nume potrivit limbii vorbite Dincolo. Dincoloita. Dinolita.

M-am uitat în jurul lui Rashid, să-i văd îngerii. Nu-mi dădeam seama care anume din puzderia de fiinţe puteau fi. Ar fi trebuit să le văd aripile, ori toţi stăteau cu faţa spre mine.

Toate capetele s-au îndreptat spre poartă. Stafia aducătoare de ima se vedea în depărtare, însoţită de îngerii aceia imenşi ce mă aduseseră şi pe mine aici. Păreau două păsări gigantice. Aripile le fâlfâiau greoi în nişte mişcări cu încetinitorul. Mulţimea s-a animat atunci când primul ce zărise silueta a strigat:

— Vine! Vine!

O aşteptau. Pentru că aveau nevoie de băutura aia şi pentru că sperau să obţină informaţii în legătură cu ceea ce se petrecea. Cei mai mulţi preferau să îşi înfrunte soarta de o mie de ori, în loc să lâncezească în locul acela straniu, singuri cu gândurile cele mai adânci şi incomode. Alţii susţineau că moartea era mult prea definitivă pentru gustul lor şi că faptul de a se afla în viaţă acum putea ascunde nenumărate posibilităţi pentru viitor. Se însufleţiseră şi deveniseră volubili, fiindcă vedeau în reapariţia ei semnul că totul era în regulă şi că întreruperea trierii recuperatorilor nu se datora vreunui cataclism în lumea de Dincolo.

— Ce credeţi? E femeie sau bărbat? întrebă unul care se ţinea cu palmele de gratiile groase ale porţilor şi privea în depărtare.

Un altul i se alătură şi se zgâi la imaginea albă.

— Ori e un bărbat foarte mic, ori e o femeie. Poate că e femeie, are mersul aşa, nu ştiu cum să zic, legănat… Hâm? spuse cel din urmă.

Recuperatorii se ridicară şi pregătiră cănile primite la venirea aici. Mă mirasem la început când momâia albă îmi întinsese recipientul dintr-un material lucios ca inoxul, dar de culoare verde, însă acum îi vedeam utilitatea. Unii o legaseră la cingătoare, trecând o curea sau un cordon prin urechea toartei. Era singurul obiect pe care îl puteai poseda, în afară de hainele de pe tine şi ce se nimerea să ai prin buzunare în momentul extragerii. După obiceiul omenesc, ataşament exacerbat pentru aceste obiecte n-a întârziat să apară.

Îngerii apucară fiecare de câte o poartă şi le deschiseră, permiţând persoanei să intre. Găleata fu pusă jos, pe nisip. Un şir disciplinat se formă în faţa ei, iar cănile se umplură, pe rând. Ima era sorbită cu sete. Câţiva mai cerură şi, spre surprinderea mea, mai primiră, deşi altă dată fuseseră refuzaţi.

— Ce se întâmplă? îndrăzni o femeie slabă, numai piele şi os, văzând că aceia de dinaintea ei nu cutezaseră să deschidă gura.

Netulburată, persoana se îndoia de mijloc, umplea polonicul şi aştepta ca altul să-şi primească porţia. Gluga albă îi cobora mult peste chip, aşa că nu i se putea vedea faţa. Femeia slabă se dădu la o parte din calea celor însetaţi, dar nu plecă, se proţăpi de-a dreapta slujbaşului, ţinând cana cu ambele mâini.

— De ce nu răspunzi? Nu toţi suntem vinovaţi. Unii dintre noi n-au făcut nimic rău…

O rumoare gravă trecu peste capetele celor prezenţi, până spre ultimii recuperatori. Slujbaşul îşi vedea de treabă, netulburat.

— Merităm un răspuns, strigă un bărbat din rând.

Alte voci i se alăturară, încurajate de faptul că acum erau mai mulţi care îşi cereau drepturile. În curând, totul se transformă într-un vacarm de nedescris, fiecare vocifera în legea lui, fără să-i pese dacă îl înţelegea cineva, şi mai mulţi deveniră obraznici. Împungeau roba albă a slujbaşului cu degetele, încercând să-l determine să reacţioneze.

Mâna acestuia şovăi, iar vârful degetelor ieşite de sub mâneci tremurară imperceptibil.

Primul imbold a fost să-i ţin partea, însă vocile din spatele meu, furibunde, hrănindu-se ca un monstru din teama ghicită în mogâldeaţa albă, deveneau tot mai rabiate. Turbarea lor s-ar fi revărsat asupra oricui le-ar fi stat în cale.

În anumite situaţii extreme, omul, fiinţa dotată

cu raţiune superioară, nu se deosebeşte prea mult de dobitoacele sălbatice. Instinctele de prădător, crezute atrofiate, stau pitite în colţuri obscure de unde sunt aduse în faţă, animate de înverşunarea altora.

Aşa făceau şi tovarăşii mei.

Îmi era greu să realizez în nebunia aia dacă mai rămăseseră şi rezonabili printre ei. Larma vocilor unite, cănile goale lovite unele de altele, făceau un asemenea vuiet, că a-i fi putut jura că totul se va dezintegra şi se va transforma în Neant.

Cei din spate se împingeau unii într-alţii, apropiindu-se de fiinţa care, parcă, se făcuse şi mai mică în roba ei. Nu le puteam ţine piept, şi valul mă ducea cu el împotriva voinţei mele. M-am proptit pe picioare. Forţa celorlalţi era însă nimicitoare şi riscam să sfârşesc sub tălpile lor.

Îngerii planau în afara Transeo şi aruncau priviri alarmate înăuntru. Nu puteau intra, aripile îi împiedicau. În ochii lor ardea teama.

Peste capetele înfierbântate, m-am uitat după Ama şi Abel. Blondinul se afla lângă îngerul bun şi am avut senzaţia – sau mi s-a părut? – că încerca s-o protejeze. Ama avea lacrimi în ochi şi cred că acela a fost momentul declicului.

Am împins cu coatele pe cei din fata mea şi, dintr-un salt, am fost lângă cărăuşul pietrificat. Doar polonicul gol îi mai tremura în mână. L-am apucat de braţ şi, îmbrâncind pe un bărbat cu faţa

încreţită într-o expresie de ură şi pe o madamă cu ochii verzi pe jumătate ieşiţi din orbite, l-am smucit în afară. Am aterizat pe nisip, sub umbra gigantică a îngerului negru. Acesta a coborât, mi-a aruncat o privire groaznică, apoi s-a apropiat de mulţimea ce mugea ca scoasă din minţi, neîndrăznind să iasă după noi.

— Înapoi! a strigat cu vocea a o mie de diavoli.

Ca loviţi de un zid nevăzut, recuperatorii au căzut pe spate, claie peste grămadă, apoi s-au târât pe şezuturi către înapoi, ca ferindu-se de o imagine de coşmar.

Trupul îngerului vibra, iar nisipul de sub noi se cutremura.

— Abaddon! strigă slujbaşul. Lasă-i! Ai milă!

Îngerul fornăi ca un dragon, strânse aripile pe lângă corp, apoi se întoarse către locul unde căzusem.

Înapoia lui, mulţimea se tânguia, repetând numele strigat de slujbaş.

— Abaddon! Suntem pierduţi! Abaddon!

Aripile i se târau pe nisip, lăsând două şanţuri pe măsură ce se deplasa. Îmi întinse mâna.

— Nu mă privi în ochi! porunci, rece.

Mi-am mutat iute privirea şi l-am lăsat să mă ajute.

— De ce poate să stea în afară? se auzi o voce din Transeo.

Atunci am realizat că durerea de care se temeau cu toţii nu era şi în mine. Mi-am ridicat

ochii spre cer şi n-am văzut gratiile din Transeo. Eram afară. Şi eram liberă de suferinţa ce îi însemnase pe toţi.

Murmure de teamă, admiraţie, ciudă şi curiozitate ajungeau până la urechile mele.

Abaddon mă studia, chiar dacă nu-l puteam privi în ochi – nici nu-mi doream s-o fac – simţeam asta. Slujbaşul, la fel.

— Mulţumesc, spuse către mine cel de-al doilea.

Gluga i se dăduse uşor pe spate din cauza căzăturii şi am putut să-i văd buzele. Erau pline şi atât de fin desenate că nu puteau fi decât ale unei femei. Îmi întinse palma şi atunci am fost sigură. Degetele erau prelungi, delicate ca ale unei statui de marmură. Când le-am prins într-ale mele, deşi le simţeam reci ca gheaţa, senzaţia provocată de atingerea aceea fu de o armonie stranie. Strânsoarea femeii îmi făcea plăcere, deşi, nici să mă pice careva cu ceară n-aş putea să spun de ce. Cu braţul celălalt m-a mângâiat pe umăr.

— Va fi o revoltă. Fă tot ce poţi să nu te amesteci, îmi strecură atât de iute, că n-am fost sigură dacă ea chiar a spus cuvintele alea sau mi le-am închipuit de una singură. Oriana! Să nu te amesteci!

Vocea i-a sunat bizar când mi-a rostit numele.

— De unde…

— Şt! Nu vorbi mai mult! mă opri, agitată.

— Cine eşti? Te rog, spune-mi!

Mai aveam puţin şi plângeam. Cred că asta a înmuiat inima femeii, pentru că şi-a dus mâna la glugă şi a dat-o pe spate, doar atât cât să i se vadă ochii. M-am dat un pas înapoi. Ochii aceia! îi mai văzusem undeva. În pozele din casa mătuşii Aimée. Era posibil?

— Mă… mă?! am rostit acel cuvânt neverosimil.

Ea n-a încuviinţat, dar nici nu era nevoie s-o facă. Privirea ei m-a îmbrăţişat şi, pentru o clipă, golul acela sinistru din amintirile mele de copil s-a umplut. Mereu mi-am imaginat că atunci când o voi întâlni pe mama o voi trata cu răceala pe care o dezertoare ca ea o merita. Crescusem cu această convingere, era beton în conştiinţa mea. Adică, trebuia să fie.

Palma femeii nu îmi slăbise nicio clipă încheietura. Se contractă dureros.

— Indiferent ce faci, nu te trăda, mă sfătui. Ai ajuns aici! Atât de tânără!

— Nici tu nu pari mai în vârstă. Ce cauţi aici? Tata unde e? Şi, cum de-ţi aminteşti de mine?

O potopisem cu întrebări. Deşertul durerii mele se revărsa. Aveam dreptul să aflu lucrurile astea. Până la urmă erau banalităţi pe care oricare copil le ştia despre părinţii săi. Fruntea ei albă se încruntă.

— Cum de îmi amintesc de tine? Crezi că durerea pierderii tale s-a vindecat cu o moarte? Ar trebui să mor de mii de ori…

Se întrerupse. Tonul îi devenise exaltat şi atrăsese atenţia îngerilor.

— Nu mai putem sta de vorbă. Dacă se află că n-am uitat...

Ochii i se umplură de lacrimi şi îşi trase gluga peste frunte.

Frustrarea, neîncrederea şi toţi ceilalţi monştri crescuţi în mine, hrăniţi de abandonul părinţilor, se ridicară victorioşi peste emoţia de mai devreme. Ura nu era prea departe. Trebuia doar să întind braţul şi o găseam acolo, plină de resurse.

— Dacă se află, ce păţeşti? am spus, înciudată.

— Nu e vorba de mine.

— Şi vrei să te cred?

Privi în toate părţile de parcă ar fi fost urmărită, apoi roti capul spre mine. Doar unul dintre ochii de lazulit i se vedea. Pupila era înconjurată de un inel albastru deschis, în spatele căruia părea că arde o flacără argintie, ce apoi se pierdea într-o nuanţă profundă spre exteriorul irisului. Nu trebuia să o las să se înfigă aşa în inima mea. Nu trebuia. Pusese stăpânire pe mine, iar îndărătnicia mi se topea încetul cu încetul.

Vocea unuia dintre îngeri mă readuse la realitate. Îmi poruncea să mă întorc în Transeo.

Când m-am uitat din nou la femeie, gluga era coborâtă. Am aşteptat un semn sau un cuvânt, însă redevenise slujbaşul imparţial care aducea ima.

— Du-te înapoi! repetă Abaddon.

Privirile celor de dinăuntru nu mă îmbiau câtuşi de puţin la a mă reîntoarce printre ei şi îngerul sesiză şovăiala mea.

— Nu-ţi vor face niciun rău. Nu vor îndrăzni. Mergi acum! spuse către mine, apoi ridică ochii spre îngerul alb ce asistase la tot din înalturi: Tabris, să mergem!

Când am reintrat în Transeo, ceilalţi se feriră de mine ca de o ciumată. Unii mă priveau curioşi, iar alţii plini de ciudă. Se dădeau în lături pe măsură ce înaintam spre locul meu din spatele taberei. Nu-i priveam, ochii tuturor păreau că mă învinovăţesc fiindcă posedam ceea ce li s-ar fi cuvenit lor. Nu eram specială şi aproape îmi era ciudă că aveam ceva care mă deosebea de ei. M-am aşezat în fostul meu colţ, însă toţi cei ce fuseseră pe lângă mine, în afară de Alvira, păstrau acum o distanţă precaută.

Îmi convenea să fiu lăsată în pace, puteam să gândesc în tihnă la întâlnirea cu… Nu puteam să-i spun *mama,* nu încă. Cuvântul ăsta era pervers. Odată rostit, îţi sădea. O sămânţă caldă în suflet. Nu voiam sămânţa aia. Sau, bine, o voiam, însă îmi era teamă că odată crescută, mă va absorbi şi toată furia agonisită în atâţia ani se va fi dovedit muncă în van.

E bine să posezi ceva, chiar dacă e vorba de mânie.

— Care or fi îngerii ei? întrebă cineva.

M-am prefăcut că nu aud şi, deşi îmi venea să mă uit spre Ama şi Abel, n-am făcut-o de teamă că privirea îmi va fi urmărită şi ei vor fi depistaţi.

— Ai fost tare curajoasă, şopti Alvira.

— N-a fost curaj. A fost inconştienţă. Cine naiba e Abaddon şi de ce erau toţi atât de înfricoşaţi când i-au auzit numele?

— Nu ştii?

— Duh! Te întreb, nu?

Alvira râse scurt.

— Abaddon e unul dintre primii îngeri, iar Tabris, al şaptesprezecelea şi ultimul.

— Sunt doar şaptesprezece îngeri? m-am mirat.

— Sunt mai mulţi. Ăştia-s doar ăia din primul val.

Habar nu aveam despre ce vorbea Alvira, dar cum nu doream să-mi arăt neştiinţa, n-am mai întrebat-o nimic. Ba mai mult, am încuviinţat ca şi când tocmai mi-aş fi amintit.

Ignoranţa are şi ea mândria ei.

— Care sunt îngerii tăi? mă întrebă.

La naiba! Dintr-odată devenise atât de interesată de persoana mea.

Râse când văzu că nu-i răspund şi nici măcar nu ridic privirea.

— Bravo! Uită-te spre poartă, în colţul din dreapta, ăla de stă rezemat… De el să te fereşti mai cu seamă. Mai ales că a văzut că poţi sta afară…

Precaută, am ridicat fruntea doar atât cât să pot privi printre gene. Un ins masiv, cu o chelie lucioasă, albă, stătea cu ochii într-o cărţulie cu foile ferfeniţite. Nu părea vreun vicios, dimpotrivă, expresia de pe chipul lui era senină, total absorbit de ceea ce citea.

— Ce naţie ai zis că eşti? insistă Alvira.

— Sunt româncă.

— Şi ăla la fel. Îl cheamă Ghenadie. E cel mai avut: are o carte. Asta îl transformă într-un aristocrat. Mai e Charles, şi indică din bărbie spre negrul obsedat de ceasuri. Eu am avut bani în buzunar, dolari singaporezi, dar aici poţi să te ştergi la fund cu ei. Adică, nici pentru asta nu sunt buni, că nu ne trec necesităţile fiziologice.

Ştia al naibii de multe despre Ghenadie şi, probabil, despre toţi ceilalţi.

— Sunt aici de o lună, trăncăni ea înainte, şi el era aici. Cred că e cel mai vechi. E un fel de şef în Transeo. Mai ales de el trebuie să-ţi ascunzi îngerii.

Ochii reci ai Alvirei nu-mi abandonau chipul. Simţeam atingerea lor de gheaţă pe obraji, pe frunte.

Fata cu părul şaten, plângăcioasa, se ridică din locul ei şi se aşeză turceşte în faţa mea. Mă fixă cu o curiozitate de copil ce vede un animal impresionant în cuşca grădinii zoologice. Alvira îi aruncă o privire glacială. Fata nu observă însă. Părea interesată de naiba ştie ce pe moaca mea.

Îşi propti maxilarul în pumni şi continuă să mă studieze în tăcere. Am ridicat din sprâncene, uşor iritată.

— Ce e? m-am răstit.

— Eu sunt Keeva.

Să fii sănătoasă!

— E irlandeză, mă lămuri Alvira cu ton dispreţuitor. Aşa se explică.

— Ce? se învioră Keeva.

— Că plângi întruna.

Keeva mări ochii ce i se şi umpluseră de lacrimi. Speram să n-o apuce o repriză de smiorcăit chiar aici, în faţa mea.

Dacă la început mă iritase interesul Keevei, am avut ocazia să-l înmulţesc cu şase în curând. Negresa zâmbăreaţă pe care am aflat că o chema Eshe şi era africană din Swahili, moşul tăcut – Caio, napoletan prin naştere, Charles cu strămoşi de naţionalităţi atât de diverse încât nu se putea hotărî la una singură, japonezul Haruko, bătrânul crezut chinez, japonez sau mongol şi care nu era niciuna din astea, ci nativ american, pe numele lui mic, Adahy şi Rashid, s-au aşezat roată în jurul meu. Cu toţii erau interesaţi cum de reuşisem să stau în afară fără să simt durere. S-au lămurit în curând că nici eu nu ştiam mai multe decât ei în ce priveşte chestiunea aceasta.

Alvira stătea tăcută, mohorâtă ca o zi înnorată şi nu mai spunea nimic. O deranja prezenţa celorlalţi. M-a deranjat şi pe mine, însă nu pentru

mult timp, fiindcă după ce s-au prins că habar n-aveam de capul meu şi că nu eram vreo excepţie printre recuperatori, în afară de faptul că nu simţeam durerea, s-au pus pe povestit. Fiecare ce-i trecea prin cap. Puţin câte puţin atmosfera s-a destins şi ne ascultam unii altora flecăreala despre salvări sau despre nimicuri fără importanţă în Chaos, devenite aici lucruri cu semnificaţie şi tâlc.

Adahy ştia ce înseamnă fiecare nume, de unde provine şi în ce variante se mai găsea la alte naţii. Mi-a amintit de Gudila, şi asta mi-a strâns inima.

Extragerea mea trebuie să fi fost o lovitură pentru el. Debusolat era din naştere, aşa că nişte adaosuri nu făceau decât să-l arunce spre extreme. Îmbrăţişa cu o desfătare perversă tot ce provenea dinspre latura lui mai puţin virtuoasă. Mai mult ca sigur aveam să fiu taxată la judecata ce mă aştepta cât de curând şi pentru fiascoul primei lui misiuni.

Alvira nu şi-a putut reţine un chicotit sarcastic în momentul când Adahy i-a spus Keevei că numele ei înseamnă frumuseţe, însă indianul, ignorând asta cu o subtilitate nescăpată singaporezei, a trecut iute la Eshe. Numele africanei însemna viaţă. Ea a zâmbit cu toţi dinţii, mulţumită.

Eu eram răsărit, dar asta ştiam deja de la Marc, Charles era bărbătos – şi aici am râs cu toţii, Haruko era cel născut primăvara, deşi el obiectă imediat că se născuse în septembrie,

Rashid era integru, Caio era bucurie, iar Alvira – cea mult iubită.

— Şi tu? l-a întrebat marocanul pe indian.

— Dar să nu râdeţi! Sunt *cel ce trăieşte în pădure.*

Celorlalţi nici nu le trecuse prin cap că o astfel de semnificaţie ar putea fi de râs, aşa că făcură eforturi să înţeleagă dele lui Adahy i se părea aşa.

— Păi, nu înţelegeţi? se miră indianul. Cel care trăieşte în pădure, ori eu am trăit toată viaţa mea într-un oraş…

Se uitară unii la alţii. Nu înţelegeau.

— Poate că trebuie să fii nativ american ca să înţelegi, spuse Keeva cu un aer teribil de serios.

Acum fu rândul lui Adahy să nu înţeleagă raţionamentul.

— Poate, mormăi el, aproape convins că între nativii americani şi restul lumii diferenţele de percepţie asupra a ceea ce-i amuzant şi ce nu sunt imposibil de surmontat.

— Suntem toţi numai răsărit, frumuseţe, viaţă şi bucurie. Atunci ce dracu' căutăm aici? trânti Haruko mucii în fasole.

Asta ne-a reamintit unde eram şi ce aşteptam să ni se întâmple. Ceilalţi l-au privit, neplăcut impresionaţi de felul lipsit de tact în care ne readusese cu picioarele pe pământ. Sau pe nisip. S-a lăsat tăcerea şi niciunul n-a mai îndrăznit s-o spargă.

Maxilarul lui Haruko era mereu atât de

încordat, încât cu greu mă abţineam să-l întreb dacă nu-l dor muşchii feţei.

Capitolul II

La urechi ne ajungea murmurul încet şi neclar al vocilor recuperatorilor din tabăra noastră de nefericiţi. Ecoul vizitei slujbaşului aducător de ima se pierdea, mirarea că unul dintre noi putea sta afară se dilua şi ea, furia lui Abaddon era uitată şi activităţile obişnuite erau reluate. Se făcuseră prietenii şi alianţe, grupuri se adunau pe la colţuri şi şuşoteau despre chestiuni misterioase, îşi arătau unii altora ce le mai rămăsese din aventura din Chaos. Să vezi nişte oameni răsucind pe toate părţile un pix, un mobil, nasturi, inele, hârtiuţe, chei şi te miri ce drăcovenii mai avuseseră prin buzunare, era o chestie ce mă înfricoşa. Acestea erau lucruri de care te foloseai pur şi simplu, fără să stai să le admiri, să le pipăi minute în şir, minunându-te că există.

Ajunsesem aici doar cu hainele de pe mine, nu posedam nimic capabil să suscite interes sau, în caz de nevoie, să-l folosesc pentru un schimb. Unii dintre recuperatori aşa făceau: schimbau sau împrumutau lucruri între ei. Cartea lui Ghenadie, scrisă în română, circula şi ea, neobosită, din mână în mână, cu toate că nu mai ştia nimeni limba. Poate că le făcea plăcere să simtă consistenţa fină a hârtiei şi să arunce ochii asupra

literelor în care ghiceau măreţie. Am apucat să citesc coperta odată roşie a micului volum. Erau poezii de Eminescu.

Ghenadie era perceput ca o fiinţă cumva elevată, superioară. Nimeni nu mai avea o carte. Ceilalţi deţineau obiecte vulgare, fără pic de fior înălţător în materia lor primă. Era rugat deseori, serile, să citească poezii. Se pricepea de minune să recite. Recuperatorii rămâneau minute în şir cu privirile pierdute, pătrunşi până în măduva oaselor de magia acelor versuri. Chiar traduse în limba comună nu numai că nu-şi pierdeau forţa mesajului, ci căpătau o intensitate de-a dreptul zguduitoare.

De câteva ori, ridicându-mi privirea, l-am surprins fixându-mă. Se uita repede în altă parte, însă emoţia violentă transmisă de ochii lui căprui rămânea în mine multă vreme după aceea. Poate că eram influenţată de Alvira şi nimic din tot magnetismul ăla nu exista cu adevărat, ci era doar în mintea mea. Nu ştia că împărţim aceeaşi naţionalitate, în afară de singaporeză, nimeni nu mă întrebase nimic în legătură cu asta. Nici nu cred că avea vreo importanţă. Vorbind toţi aceeaşi limbă, aceste distincţii nu reprezentau decât detalii insignifiante. Da, despre asta trebuie să fi fost vorba. Aflând că omul acela era de-al meu n-am simţit nicio uşurare.

Să vezi amurgul din toate punctele cardinale

era un spectacol care mie, cel puţin, îmi uşura povara, măcar pentru acele câteva ore de bucurie procurate de reprezentaţia celestă. Că era mâna Creatorului sau doar jocul firesc al unor astre, nici nu mai conta. Îmi doream atunci să fiu singură, să nu mai aud zumzetul vocilor pline de teamă.

Marc rămăsese undeva în trecut, ca o poză veche ce îmi trezea un zâmbet afectuos. Durea al naibii să mă gândesc că n-aveam să-l mai văd. Maţi abia dacă mai avea chip. Astrid… Cred că pe ea aveam să mi-o amintesc pentru totdeauna în rochia roşie purtată la petrecerea lui Franklyn, iar pe Elena, aplecată deasupra mea în holul toaletei. Singura viziune ce nu îşi pierduse claritatea şi forţa evocatoare era a Anemonei, căzută la picioarele mele cu chipul liniştit ca acela al unei icoane, atât de incompatibil cu moartea. Era ceva acolo şi nu-mi dădea pace.

Împăcarea de pe chipul ei inert mă irita. Pentru ce făcusem totul? Pentru ce riscasem atât de mult? Ea murise, iar eu mă aflam aici.

De-aş putea să uit! Destinele celor din Chaos la care mă simţeam conectată în mod misterios nu mă lăsau însă. Totul părea mai greu de îndurat. O clipă mă gândeam la unul dintre cei lăsaţi de izbelişte, apoi, la situaţia mea incertă. Gândurile mele pendulau între Chaos şi Dincolo cu o iuţeală ameţitoare.

Era foarte uşor să înnebuneşti aici. Dar, dacă mă gândesc mai bine, nu cred că era posibil. Nu

ne-ar permite. Asta ar însemna să scăpăm prea ieftin.

În Transeo, prezentul era atât de copleşitor că strivea sub greutatea lui orice imagine păstrată în memorie. Sau poate că asta simţeam acum, în seara asta, cu ochii furaţi de fantomele viu colorate ce se alergau deasupra capetelor noastre. Puteam să jur că vaporii ăia coloraţi se grupau şi formau irişii vibranţi ai femeii aducătoare de ima. Închideam ochii, fiindcă expresia lor tristă nu-mi plăcea.

Încercam mai multe stări pe durata unei zile, aşa ca asta de acum, ce părea definitivă în apăsarea ei, la fel cum le simţeam şi pe celelalte, pe rând. Dimineaţa, odată cu zorile, ca după un somn bun, mă cuprindea o speranţă năucă; trebuia să se întâmple ceva bun. Lumina aceea aurie, mângâietoare nu avea cum să prevestească altceva. Venea apoi prânzul. După ore de învârtit în loc şi holbat la întinderea nesfârşită a oceanului de nisip alb, credinţa de nestrămutat începea să se şubrezească, şi tot aşa o ţinea până seara, când din ceea ce bănuiam dimineaţa nu mai rămânea nici urma. Mă miram atunci – ce-o fi fost în capul meu, deşi ştiam că a doua zi o voi lua de la capăt. Îi invidiam pe cei care ajunseseră la o concluzie, indiferent cum suna ea. Unii doreau să se termine odată, să aibă parte de judecată şi să pună astfel punct aşteptării, altora le convenea tărăgănarea asta. Eu nu mă hotărâsem încă.

Niciodată n-am fost extrem de sigură că-mi doresc un lucru sau altul. Dacă o luam pe o cale, regretam imediat că n-am preferat-o pe cealaltă, şi invers. Ceea ce nu alesesem îmi stăruia în minte ca o posibilitate pierdută pentru totdeauna.

Stăteam pe spate, cu pleoapele semi coborâte, privind în sus, printre gene. Ţineam genunchii îndoiţi şi braţele încrucişate deasupra pieptului. Cineva s-a aşezat lângă mine, a suspinat adânc, cu intenţia de a mă deranja ca din întâmplare. Apoi, oftatul s-a auzit din nou.

— Care sunt îngerii tăi? am auzit vocea Keevei.

Am strâns pleoapele cu putere, am inspirat adânc şi am întrebat:

— De ce vrei să ştii?

— Poţi să stai afară şi cu toate astea nu-i nimic deosebit cu tine. Poate or fi îngerii… Toţi încercăm să ne dăm seama.

— Toţi? Care toţi?

Keeva plescăi din buze.

Am zâmbit. Nu era prea inteligentă. Se trăda cu uşurinţă.

— Am nişte prieteni… Sunt curioşi cum ar putea sta şi ei afară…

— Ce să facă afară?

— Vor să fugă.

Un râset ca de nebun m-a scuturat din toţi rărunchii. A trebuit să mă ridic în şezut, pentru că simţeam că mă sufoc. Am hohotit până când totul

s-a transformat într-o tuse violentă. Keeva mi-a ars câteva palme pe spate, crezând că asta mă va ajuta să-mi revin. Mi-am şters lacrimile şi am privit-o din nou, cu atenţie.

Ce naiba? Vorbea serios?

Ochii ei cu rezerve nesfârşite de lichid lacrimal mă priveau cu seriozitate.

— Unde? E doar nisip cât vezi cu ochii.

Privi în jur, se lipi cu umărul de al meu şi şopti cu buzele lipite de urechea mea dreaptă.

— Ghenadie spune că e o cale. Numai de am reuşi să stăm aici până atunci. Vorbeşte de o noapte neagră, când nici ochiul divin nu poate vedea nimic, nici durerea nu se simte…

— Bine, bine, am repezit-o, ieşiţi de aici… Unde vă duceţi?

— Există o fâşie de lume pe care n-o stăpâneşte nici Iadul, nici Raiul. Se spune că nici îngerii şi nici diavolii nu au acces acolo. E o bucată scăpată din greşeală. Se cheamă Purgatorio.

Mi s-a încreţit pielea pe mine. Auzisem termenul ăsta de multe ori în timpul primei vieţi, deşi nu-i acordasem nicio fărâmă de atenţie. Din câte îmi aminteam, în credinţa catolică Purgatoriul reprezenta locul unde ce-i neacceptaţi încă în grădinile Raiului, dar cu şanse de a fi primiţi, petreceau o perioadă de purificare, iar cea ortodoxă îi respingea cu totul existenţa.

Iată că dacă ai suficientă răbdare, afli că mai

există şi-o a treia posibilitate: un loc neluat în evidenţă de niciuna dintre puteri!

— Ghenadie este foarte deştept! Ştie o mulţime de lucruri! spuse fata, privind cu admiraţie la confratele meu.

Când mi-am ridicat ochii asupra colţului unde bărbatul stătea şi citea – cred că nu era vers din Eminescu neparcurs deja de o sută de ori – i-am văzut privirea agitată, îndreptată spre ciripitoarea Keeva. Dovedea jalnice abilităţi de strateg dacă îşi împărtăşea secretele unora ca ea, cărora cea mai mare tortură pe care puteai să le-o aplici era să-i forţezi să nu mai trăncănească.

Keeva se holba la mine, încercând să vâneze o urmă de entuziasm. Nu asta simţeam, ci furie.

Oriunde se găsea câte unul cu talent de predicator, cu suficient de multă carismă, încât toţi cei din jur să-l creadă vreun iluminat, unic deţinător al răspunsurilor la întrebările ce le turmenta măruntele existenţe. Le împuia capul cu prostii, le contagia spiritul cu sporii propriei maladii, îi făcea să creadă că nimic nu-şi doriseră mai mult pe lume decât să mărturisească principiile adoptate pe nesimţite.

Revolta creştea în mine pe măsură ce vedeam cât de multă speranţă sădise destabilizatorul acela în Keeva. Şi în cine ştie câţi alţii. Cu ce drept le amăra ultimele zile ca oameni vii? Şi ce nerozie mai era şi asta? Cum să existe un loc, în Chaos sau Dincolo, în care dreptatea Creatorului să nu aibă

posibilitatea de a pătrunde?

Să evadezi din Transeo – dacă reuşeai să escaladezi imensitatea inepţiei unui astfel de concept… Dar, ce vorbesc? Nu reuşeam. Punct.

Ghenadie ăsta era un zălud cu minţile rătăcite şi aveam să-l pun la punct, imediat ce-mi venea şi vreo idee strălucită despre cum s-o fac.

Ne urmăream unul pe altul ca hienele şi, chiar dacă nu ne adresasem niciun cuvânt, ne vorbeam din priviri mai ceva decât nişte ţaţe suferind de limbariţă. Îl antipatizam, iar el îmi întorcea sentimentul fără să-mi rămână dator. Bănuiesc că avea un motiv în plus faţă de mine, şi anume faptul că puteam sta afară.

Nu mai încercasem să repet experienţa din ziua aceea. Nu voiam să revăd privirile duşmănoase ale colegilor recuperatori. Mă săgetaseră suficient atunci. Era dezamăgitor pentru mine să constat că unii dintre ei nu depăşiseră limitările mentalităţii de simpli muritori şi că încă mai păstrau din deşertăciunile ridicate la rang de ambiţii. Încrederea exagerată a unora în propriile calităţi şi în ceea ce credeau că merită ca răsplată fiindcă le posedau era patetică.

Îngerii mei se ţineau deoparte. Că o făceau pentru că încă erau supăraţi pe mine sau ca măsură de precauţie faţă de faptul că erau căutaţi, nu puteam spune. Îmi convenea ca situaţia să rămână aşa, chiar dacă, uneori, abia de îmi puteam înfrâna dorinţa de a-i căuta cu privirea.

Ghenadie, inamicul căpătat fără voie, nu mă pierdea din ochi. Nici eu pe el, doar că n-o făceam atât de făţiş.

Încerca să mă provoace sau mi se părea? Ei, dacă o ţinea tot aşa, nu mai avea mult de aşteptat până să izbucnesc!

Alvira observa totul din umbră şi, cu o satisfacţie pe care o găseam cam exagerată, găsea metode ingenioase de a mi-l portretiza pe recuperator în culori cât mai dezagreabile. Când vedea că deveneam suspicioasă, se transforma brusc în altă femeie. Şi ea mă înfiora. Puteam să pariez că era descendentă directă a şarpelui din Eden. Îi ghicisem josnicia sub masca dulceagă de linguşeli bine ticluite în mintea ei anapoda.

Ce naiba îi mâna pe năucii ăştia în luptă când totul era deja hotărât pentru noi, mă depăşea cu desăvârşire. Poate o făceau din plictiseală. Pentru unii aşteptarea se prelungise mai mult decât le permiteau frontierele lor mentale.

Ba chiar începeam să bănuiesc că pedeapsa începuse deja. Că nu venise nimeni să ne dea startul era doar o chestiune de proastă organizare. N-ar fi fost ironic de-a dreptul ca patimile să fie în toi, dar noi, absorbiţi de meciuri idioate, să nu fi băgat de seamă?

Gândul ăsta îmi întindea un rânjet hăbăuc pe faţă. Îl ştergeam iute atunci când îl conştientizam.

Adepţii planului lui Ghenadie nu întârziară să se delimiteze de ceilalţi. Nu se grupau decât în

timpul zilei, când tumultul vânzolelii din tabără le acoperea urzelile şoptite, când ceilalţi, preocupaţi şi energizaţi de lumina puternică ce cobora asupra noastră din înalturi, îşi umpleau inimile cu speranţa că totul va avea finalitatea dorită.

Dar venea seara şi, odată cu ea, sentimentul că ochiul divin ne privea plin de mânie. Mai pe faţă sau mai pe ascuns, asta ne copleşea pe toţi. Modificările atât de rapide din cugetul recuperatorilor, devenind de neîndurat, îi determinară pe unii dintre cei nehotărâţi să-şi aleagă tabăra. Grupul lui Ghenadie devenea tot mai numeros, iar asta îl transforma.

Afurisita de putere! Rodea şi inimile celor mai puternici, darămite pe ale unuia deja slăbit de chinurile propriului Iad. Cu volumul de Eminescu pe post de toiag, devenise un Moise, cel ce avea să-şi salveze poporul din robie.

Nu ştiu dacă aş fi avut curaj să-l abordez – am o teamă instinctivă faţă de cei în care ghicesc o fărâmă de nebunie, dacă nu aş fi văzut că lucrurile se precipită şi că oamenii lui deveneau mai agitaţi cu fiecare seară ce cobora asupra noastră, tot mai întunecată decât precedenta. Noii lui prozeliţi îl protejau cu mare râvnă pe singurul ce le mai promitea salvare. Ca să ajungi la un metru de profetul acestei noi religii, trebuia să înfrunţi ochii de gorgone ce te-ar fi împietrit la cel mai mic semn că ai avea intenţii necurate. Ştiam din experienţă că oamenii ce nu mai au nimic de

pierdut sunt capabili de acte de un sadism de neimaginat, în ei se rupe ceva şi încep să simtă o plăcere bolnăvicioasă în a provoca suferinţă. Nu trebuia să-i zgândăreşti prea mult pentru a deveni obiectul cruzimii lor.

Ceva umbla printre noi ca o prevestire neagră. Chiar şi cei neimplicaţi se simţeau cuprinşi de un fior nelămurit, ce le făcea inima să tremure.

Va fi o revoltă. Fă tot ce poţi să nu te amesteci! îmi sunau în cap vorbele celei care ne aducea ima. Ea de unde ştia?

Vorbise despre o revoltă, ori la urechile mele ajungeau zvonuri despre o evadare. Desigur că aveam să mă ţin deoparte. Neghiobii ăştia şi-o vor lua pe coajă în stil mare. Cine a mai pomenit să te poţi fofila chiar de sub nasul Lui? Zevzecii!

Într-o seară, l-am zărit pe Ghenadie stând de unul singur într-un colţ al taberei, studiind ceva pe o pagină a cărţii aproape tocite. A închis-o imediat ce a simţit pe cineva apropiindu-se, dar tot am apucat să văd că se holbase la ceva scris cu pix roşu pe una dintre ultimele pagini. I-am ignorat privirea interogatoare şi m-am apropiat de gratii, mi-am strecurat nasul prin deschizătura lor şi am pretins că admir apusul.

— Se face tot mai întuneric, am şoptit ca pentru mine.

A tăcut, deşi îi simţeam privirea asupra mea. Speram să spună ceva, orice, de la care să pot încropi o conversaţie. Când l-am auzit vorbind cu

o voce gravă şi intransigentă, ca aceea a unui judecător, n-am mai fost atât de sigură că voiam un dialog cu el.

— Te ascult! Ai ceva de zis!

La naiba! Mă bazam pe spontaneitatea aia ce mă ajutase în cele mai neaşteptate moduri în trecut, însă acum n-o dibuiam pe niciunde. Nici nu îndrăzneam să mă întorc cu faţa spre el şi, naiba ştie cât aş fi rămas aşa, înlemnită, dacă nu l-aş fi auzit potolindu-l pe unul dintre adoratorii lui. Tipul se arăta neliniştit de prezenţa mea atât de aproape de idolul lui.

— De ce le faci rău? l-am luat direct.

Oricât aş fi căutat o abordare mai cu ştaif, eram prea nervoasă s-o şi depistez prin noianul de inepţii ce-mi populau cerebelul în momentul ăla.

— Poftim?

— Sunt sigură că ai înţeles exact ce am întrebat!

M-am întors spre el cu totul, cu braţele încrucişate pe piept într-o atitudine sfidătoare.

— Am auzit că eşti româncă. Eu sunt moldovean.

— Adică tot român…

— Nu, mă întrerupse. Sunt rus.

— Din partea mea n-ai decât să fii şi marţian dacă te coafează mai bine, i-am replicat, încercând să-mi acopăr iritarea produsă de afirmaţia lui. Citeşti Eminescu! în româneşte!

A ridicat cartea la nivelul ochilor, a întors-o pe

o parte şi pe alta, a zâmbit şi m-a privit din nou.

— S-o lăsăm baltă, nu asta e important.

— Nu e! Important e că tu faci pe alesul cu amărâţii ăştia.

— Nu iau pe nimeni cu forţa. Ei vin la mine.

I-am studiat linia blândă a maxilarului, buzele pline şi obrajii armonios rotunjiţi. Până la ochi. Cu ei era altă treabă. Irisurile mici, de un gri spălăcit, îţi pătrundeau direct în inimă cu ţintirea lor metalică. Ai fi zis că acolo te citeau şi te descifrau cu totul şi rămâneai în faţa lui mai vulnerabil decât un nou născut. Sau asta voia să lase impresia. Habar nu aveam. De ce să nu recunosc că m-a destabilizat un pic şi mi-a zdruncinat convingerea că şi el fusese lipsit de capacitatea de a citi gândurile aşa cum păţiserăm noi, ceilalţi. Părea că deţine un as în mânecă. Ori, dacă nu-l avea, blufa ca un maestru iluzionist.

Începeam să întrevăd cum de-i picaseră în plasă atât de mulţi. Ochii aceia erau de vină. Te apuca tremuratul când te fixa cu ei. Arcadele boltite aruncau o umbră maliţioasă asupra privirii neliniştite.

Stăteam acolo, în faţa lui Ghenadie, a cărui prezenţă mă copleşea, şi mă simţeam tot mai obosită de ceea ce simţeam venind dinspre el, dar şi de ceea ce răzbătea din mine. Să cedez în favoarea forţei lui interioare părea o alternativă ce-mi devenea tot mai dezirabilă.

Ah! Ăsta să fi fost mecanismul care îi

asigurase atât de mulţi adepţi? Tocmai când credeam că am desluşit şiretlicul, exaltată înaintea descoperirii, mă pomeneam încercând să prind o vietate creată din particule de fum. Entuziasmul mi se topea pe figură, lăsând loc unei decepţii uimite.

Ghenadie se uita la mine cu aerul unuia ce pricepea tot. Zâmbea cu o superioritate abia ascunsă sub o mască de ipocrită bonomie.

— Ia loc, mă pofti. Mă doare gâtul să mă uit la tine, în sus. Te-aş pofti la o ceaşcă de ima, dacă aş avea.

Sau la o ceaşcă de vitriol, dacă ai avea!

Surâsul abia schiţat pe buzele lui mă irita. Părea că şi-l reţine cu greutate, dar la fel de bine putea să joace starea asta. Gândul că cineva îşi putea controla cu o dibăcie colosală un asemenea volum de falsitate era înfiorător.

Am simţit nevoia să privesc altundeva. Mi-am plimbat ochii asupra taberei. Era momentul când recuperatorii îşi găseau un loc pentru aşa-zisa odihnă. Obiceiurile exersate involuntar timp de atâţia ani în Chaos, imprimaseră în fiecare un soi de automatism a cărei ignorare părea o hulă la adresa firii umane, o ruptură într-un ritm ce tocmai prin prozaismul lui dădea o efemeră senzaţie de siguranţă. Se cuibăreau în nisipul mişcător, se foiau până găseau o postură comodă şi închideau ochii. Somnul, binecuvântarea, nu venea. În spatele pleoapelor coborâte, filmul vieţii

şi, mai ales, al acelor întâmplări care îi aduseseră aici, se derulau fără încetare, ca o tortură împotriva căreia nimeni nu îndrăznea să crâcnească făţiş.

Fără vreo intenţie, ochii mei au trecut şi peste capetele îngerilor. Se uitau la mine nedumeriţi. Abel, încruntat şi mai urâcios ca oricând, iar Ama cu o durere care mi-a pătruns până în străfundurile sufletului. Oricât m-am străduit să-mi mut privirea, n-am reuşit. În mintea mea se năştea sentimentul presant al urgenţei fără scop precis.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi i-am ţinut aţintiţi în pământ chiar când l-am auzit pe Ghenadie spunând:

— Sunt de treabă.

— Cine? Tu? am mormăit, deşi simţeam că nu la persoana întâi se referea.

— Îngerii tăi.

Tremurul ce m-a străbătut cu iuţeala gândului nu i-a scăpat vulpoiului rusofil.

— Credeai că nu ştiu cine sunt?

Gura mi s-a încleştat. El a râs. Şi-a înclinat capul spre umăr şi mi-a spus cu o intonaţie anume, de parcă mi-ar fi împărtăşit o chestiune confidenţială:

— Nu-ţi face probleme, nu voi spune nimănui. Unii dintre recuperatorii ăştia sunt duşi. Şi apoi, n-am nimic cu tine. De ce să-ţi fac rău? Sau drăguţilor ălora de acolo? spuse arătând cu bărbia

spre Ama şi Abel. Sunt mici, se vede pe chipurile lor mirate. N-au mai trecut prin aşa ceva.

Dinspre Ghenadie simţeam aceleaşi vibraţii negative pe care le percepeam şi în apropierea lui Malorum. Ba chiar m-a fulgerat gândul că ar putea fi chiar el sub înfăţişarea acestui iubitor de literatură cu veleităţi de eliberator de ocazie. Cu un zâmbet forţat, i-am înfruntat privirea.

Scormonea ceva cu ea pe chipul meu. Să nu fi fost chiar sigur de identitatea tovarăşilor mei? Nu avea cum! îi nimerise chiar pe ei doi din marea de capete ce se întindea în faţa noastră. Sau poate că-i privisem vreodată fără să-mi dau seama?

Rânjetul lui mi-a străpuns trupul până în măduva spinării. Apoi, ca şi când pe el ar fi pus stăpânire altă fiinţă, a devenit plăcut ca un unchiaş milostiv. Schimbarea asta m-a înfiorat. Categoric, omul ăsta te putea slei de voinţă şi putere numai stând lângă tine. Dezmeticea în om o dorinţă irezistibilă de a-l descoperi pe cel real sub multitudinea de măşti ce i se instalau pe figură, incoerente şi exasperant de labile.

Să recunosc că începuse să-mi fie frică de el? Da. Ghiceam uriaşul potenţial de a manipula masele de disperaţi şi, dacă făceam imprudenţa să-i atrag duşmănia, eram pierdută. Puţin îmi păsa de mine, cu cât se sfârşea totul mai iute, cu atât mai bine. Mă temeam pentru îngeri. Chiar dacă iniţial eu fusesem dată în grija lor, situaţia se schimbase cândva, pe parcurs. Iresponsabilitatea

mea nativă mă postase undeva în top la categoria curaj. Dacă-mi tot repetam anumite minciuni, sfârşeam prin a le crede eu însămi, chiar înaintea altora. Era prea târziu acum să dau înapoi şi să-mi reiau rolul de protejată. Se hotărâse.

— Te-ai întovărăşit cu o damnum? întrebă privind strâmb spre Alvira.

— Nu m-am întovărăşit cu nimeni.

Se vede treaba că Ghenadie o plăcea pe Alvira, tot atât cât îl plăcea şi ea. Singaporeza ne privea. Avea mereu senzaţia că oriunde se grupează câte doi şi stau de vorbă, subiectul discuţiei era ea. În cele mai multe dintre situaţii era stăpânită de paranoia, dar acum nu se înşela.

— Bun. Nici să n-o faci, bombăni nemulţumit.

A încercat să-şi îndese volumul în buzunarul larg de pe partea laterală a cracului pantalonului, însă coperta se agăţă de marginile acestuia şi căzu în nisip cu zvâcnirea surprinzătoare a unui animal mic şi însufleţit. Paginile s-au vânturat în aer şi au aruncat la picioarele mele o poză alb-negru ce înfăţişa o fetiţă de vreo opt ani, stând cuminte şi zâmbitoare în faţa obiectivului fotografului. În spatele ei se ghicea un tapet cu o plajă exotică. Rochiţa neagră cu guler alb scrobit a copilei, şosetele până sub genunchi şi pantofii cu baretă nu aveau nicio treabă cu peisajul marin din spate şi nici cu postamentul de lemn din stânga fetei pe **i** care trona o vază mare, plină cu flori de liliac, dar probabil că în studioul în care fusese făcută

poza, fundalul acela era singurul disponibil. Sau poate că nu se gândise nimeni că un om normal la cap nu stă pe o plajă, cu atât mai mult pe una exotică, înţolit din cap până în picioare. Noroc cu zâmbetul gingaş al zgâtiei de fată; lumina ansamblul fără niciun efort şi făcea ca neconcordanţa dintre elemente să devină nesemnificativă.

Cartonul ilustraţiei foşni sub strânsoarea degetelor lui Ghenadie. Nu ştia cum să dosească obiectul mai repede. Ochii gri ai fetei se ondulară puţin, deformând pentru scurt timp armonia acelei fizionomii inocente. Îl puse înapoi între pagini şi introduse cartea, cu mare grijă, în buzunar. Mă privi; la început cu un soi de fereală, apoi tot mai încrezător.

O fotografie putea să devină un lucru de mare interes aici, în Transeo. Aproape extravagant.

— Cine e? am întrebat.

Ghenadie tresări, de parcă o gânganie l-ar fi înţepat în talpă tocmai din adâncimile nisipului alb. Se încruntă. Ochii lui erau aceeaşi, dar stările de spirit prin care purtătorul lor trecea, le imprima de fiecare dată o altă identitate.

Acum mi se părea că stau în faţa unor raze laser. Îl enervasem sau îi răscolisem cine ştie ce amintiri. Ştia ce forţă posedă şi nu se jena să abuzeze de ea. Aştepta ca disconfortul să pună stăpânire pe mine.

— Are ochii tăi… am adăugat mai mult pentru

a-i sugera faptul că n-are rost să înceapă cu tromboane.

În jurul nostru, în amurgul albăstriu, recuperatorii socializau atât cât le permitea conjunctura. Îşi vizitau unul altuia locurile autoatribuite, îşi etalau, nostalgici, obiectele ţinute aproape prin buzunare sau îşi împărtăşeau isprăvile mai memorabile din Chaos. Le era dor de el, de Chaos. Oricât şi-au blestemat soarta în trecut, oricât s-au plâns de nepăsarea semenilor printre care îşi duceau viaţa, vedeau acum totul învăluit într-un halou atât de idealizat, că nimănui nu-i mai trecea prin cap că Raiul s-ar afla aici, sus, ci chiar acolo, laolaltă cu mizeria. Însă omul ajunge să se obişnuiască destul de iute cu orice. Deznădejdea primelor zile petrecute în Transeo îşi pierdea din forţă şi ajungea să se transforme în resemnare. Cei mai mulţi dintre ei ar fi acceptat să facă asta o eternitate, decât să fie nevoiţi să înfrunte judecata, cea în urma căreia niciunul nu era sigur că s-ar alege cu vreo răsplată.

— E fata mea, trânti deodată cu tonul omului îndelung torturat pentru a mărturisi o crimă.

Mă aşteptam să spună că e rudă, adevărat, dar nu una care părea de vârstă mai mare decât a lui. Fotografia arăta ca acelea din cufărul mătuşii, cu rude ajunse de mult oale şi ulcele.

— Nimeni n-a ajuns vreodată la mine în afară de…

Vorbise gura fără el, căci imediat se opri ca şi

când ar fi spus o prostie colosală.

— La ce te referi?

— La cunoaştere. Nimeni nu m-a cunoscut.

— Poate că nu te-a cunoscut fiindcă n-ai permis asta?

— Se poate. Ce rost are să aştepţi când ştii rezultatul încă dintru început? Oamenii, ăştia moderni, nu mai sunt ce a dorit El să fie. Şi-au creat reguli proprii, ignorându-le pe cele primordiale. Îi cunosc şi tocmai din cauza asta îmi doresc să fiu singur.

— N-aş zice că eşti singur, am spus, bătând apropo la numărul mare de adepţi strânşi în jurul lui.

Zâmbi.

— Dacă n-aş fi eu, s-ar găsi altul la care să se închine. Oamenii nu pot trăi liberi. Au nevoie să se supună. Lasă-i de capul lor şi vei vedea adevăratul chip al anarhiei. Îţi imaginezi că simt vreo satisfacţie când îi văd privindu-mă cu adoraţie? îi dispreţuiesc. Oi debile! Nestatornicia lor, cu toate că-mi serveşte numai bine, mă îngreţoşează.

— Atunci, la ce ai nevoie de ei?

Ca şi când abia în momentul când mi-a auzit vocea ar fi realizat că nu era singur şi că mărturisirile lui avuseseră un martor, tăcu brusc. Buzele se strânseră ca pentru a nu mai permite vreunui cuvânt rebel să evadeze.

— De ce nu le laşi pe oile astea în grija altui păstor? am continuat.

— Îi vrei tu cumva?

L-am privit. Ce insinua? Că gelozeam poziţia lui de lider şi că mi-o doream pentru mine? Supoziţia m-a făcut să râd. Pentru puţin timp, căci mintea mi s-a limpezit şi am realizat că mă dusese cu vorba, departe de terenul pe care îl dorea protejat şi ajunsesem să filosofăm steril despre natura instabilă a omului.

— Voiai să-mi spui ceva, spuse cu un aer epuizat. Fă-o şi vezi-ţi de treabă.

— N-am nimic să-ţi spun.

— Ba ai. Doar nu de florile mărului mă tot studiai când credeai că nu te observ.

— Asta înseamnă că şi tu ai ceva să-mi spui, pentru că, drăcia dracului, şi eu te-am văzut spionându-mă.

— Eram doar curios, ca toţi ceilalţi. Nu simţi durerea. Mă uit la tine şi văd că n-ai nicio celulă virtuoasă, aşa că tot nelămurit o să rămân. Astea fiind spuse, mica noastră reuniune poate să ia sfârşit.

Mă concedia. Trebuia să părăsesc spaţiul pe care şi-l repartizase cu de la sine putere. Să rămân şi să-l înfrunt ar fi fost stupid şi copilăresc, unde mai pui că ciracii lui m-ar fi îndepărtat înainte să clipesc, la cel mai mic semn că le enervam maestrul. Un tip viclean şi primejdios, înconjurat de multe creiere spălate: iată o armată redutabilă.

În minte mi-a revenit, amar, neputinţa mea

trupească. Fusese minunat să am forţă a zece oameni, iar acum resimţeam lipsa aceasta ca pe o infirmitate. Redevenisem aşa cum eram înainte, însă prea puţine lucruri îmi plăceau la mine, cea de atunci.

Ghenadie se adâncise în gânduri, întors cu spatele. Câţiva recuperatori stăteau deoparte şi mă priveau, neştiind dacă era cazul să mă îndepărteze cu forţa sau să aştepte să plec de bunăvoie.

Am făcut stânga împrejur şi m-am întors la locul meu.

Capitolul III

Gaşca noastră cosmopolită inventase un joc. Fiecare dintre membri trebuia să povestească despre cea mai interesantă recuperare şi la final, prin vot democratic, avea să se declare învingătorul. Era rândul Keevei. Toţi o ascultau cu gurile căscate, nu pentru că ar fi avut ceva nemaipomenit de relatat, ci pentru că o făcea cu naivitatea unui copil de grădiniţă. Puteam să jur că ştiu ce le trecea acum prin cap: cum naiba reuşise cineva atât de lipsit de maturitate să răzbată într-o lume atât de crudă ca aceea a recuperatorilor de suflete? Lipsită de prefăcătorie, simplă, naturală şi sinceră, ne părea tuturor ca incompletă. M-am cutremurat. Uneori nu era nevoie ca în faţa noastră să apară vreun personaj

versat, să ne lovească în ochi cu impotenţa afectivă a umanităţii, ci unul naiv în care ghiceai, cu invidie dacă nu erai definitiv corupt, ultimele rămăşiţe ale inocenţei primilor oameni. Chipul Keevei trebuie să fi semănat cu al Evei, înainte ca ea să asculte şoaptele amăgitoare ale şarpelui.

Tânăra termină povestirea şi ceilalţi tăcură alături de ea. Se întuneca tot mai tare şi chipurile le deveniră sinilii. Aşa cum stăteau, nemişcaţi, păreau statui.

— Ia, se auzi glasul Eshei, impulsiv. Să vedem care ce are prin buzunare!

Ceilalţi îi fură recunoscători, pentru că îi smulseseră din iţele mustrătoare ale unor gânduri ce muşcau de undeva din porţiuni insondabile ale sufletului lor.

Haruko îşi întoarse pe dos buzunarele jeanşilor deschişi la culoare. Din cutele pânzei albe căzu în nisip o brichetă, apoi o legătură de chei, un briceag mic dotat cu unghieră, desfăcător de capace de sticlă şi tirbuşon, nişte acte şi câteva pliculeţe mici, negre.

— Ce-s astea, mă? se repezi Charles şi apucă între degete unul dintre pliculeţe. Aaa! Durex!

Ceilalţi rânjiră.

— Dar câte aveai la tine? se miră şi Rashid.

— Mi-am făcut provizii pe viaţă, recunoscu Haruko.

Alvira smulse obiectul foşnitor din mâna lui Charles, le apucă şi pe celelalte asemănătoare din

nisip şi le numără.

— Nouă… Zece… Aveai de gând să faci sex doar de zece ori în viaţa ta? îl întrebă cu un zâmbet batjocoritor.

— Sper că aveai de gând să le foloseşti cu aceeaşi femeie, interveni marocanul, privindu-l cu o expresie moralizatoare în ochii lui întunecaţi.

Haruko îi arunca aşa o căutătură că ne-a pufnit râsul pe toţi.

— Foarte bine faci că le porţi la tine… Purtai… Adică… Shit! spuse Adahy. Acum câţiva ani, Eleanor mi-a dat gonoree. A fost al dracu' de urât. Sau a fost Miley? Nu, Miley mi-a dat păduchi laţi, Eleanor a fost cu gonorea…

— Ce tot spui? întrebă naiva Keeva. Indienii nu sunt aşa de destrăbălaţi.

— Indienii sunt şi ei oameni. Te-ai uitat la prea multe filme cu nativi despuiaţi, musculoşi, călărind murgi vânjoşi, cu plete în vânt şi săgeţi în spate. Niciun nativ n-a fost vreodată consultat pentru personajele astea. Le-au făcut albii din capul lor… alb!

— Albii? se miră Eshe. Mai folosiţi delimitări din astea în America? Negrii? Albi? Roşii?

— Oho! Ba bine că nu! Omul poate să meargă pe Lună, poate să inventeze maşinării pentru orice, dar nu poate scăpa de natura lui bicisnică. Întotdeauna se va uita la ceea ce îl deosebeşte de aproapele lui, nu la ceea ce-l uneşte. Că e vorba de culoarea pielii, de credinţe, de aspectul fizic…

Dacă n-ar fi astea ar inventa ei altceva.

Ne-am scrutat unii altora chipurile. Eram o adunătură pestriţă de suflete din toate colţurile Chaosului. Cred că încercam să vizualizăm care anume dintre caracteristicile noastre aveau să-şi pună pecetea asupra a ceea ce simţeam unii faţă de alţii. Am fost uşurată când le-am văzut zâmbetele. Dacă erau diferenţe, noi nu le vedeam. Alvira făcea notă discordantă din colţul ei, dar era un procent uşor de ignorat la numărătoare.

— Eu aveam o pacientă care insista să-i torn laptele de dimineaţă într-o cană de plastic în formă de penis, spuse Eshe cu intenţia, poate prea evidentă, de a ne scoate din starea aceea.

Dinţii ei albi luciră în amurgul dens, însă nimeni nu mai zâmbi.

— Tu, Alvira? întrebă Haruko.

Nu uitase zeflemeaua de mai devreme şi probabil că n-avea s-o facă niciodată. Dacă vrei să-ţi faci dintr-un bărbat duşman pe veci, fii atât de inconştient încât să pui la îndoială orice aspect referitor la podoaba masculinităţii sale.

— Eu, ce?

— Ce recuperare ţi-a rămas în minte?

— Niciuna. N-am salvat pe nimeni. Sunt o damnum.

— O! exclamă japonezul. Ce crezi că se va întâmpla cu tine?

— Eu ştiu, mă, Einstein! se zburli ea. Tu ce mama dracu' crezi că se va întâmpla?

— Suntem curioşi, interveni şi Caio.

Ne-am îndreptat privirile asupra lui cu o asemenea mirare de a-i fi zis că am auzit o piatră vorbind, nu un om. Avea o intonaţie cântată, dulce ca un cântec zglobiu din zona lui de baştină. Lăsa senzaţia că ştie tot, despre orice şi despre oricine, încă de la începutul veacurilor. Poate că de aceea nu simţea nevoia să vorbească.

Metamorfoza aia ce îmi dădea fiori se petrecu din nou în Alvira; se înmuie şi întreaga ei fiinţă trezi în noi, ceilalţi, o dorinţă năucă de a o compătimi. Era la fel ca Ghenadie.

Uneori te întrebi dacă cei răi sunt aşa pentru un motiv serios, unul care să te facă să le înţelegi meteahna. Măcar un pic. Sau poate că undeva în lanţul lor genetic ceva era pe dos faţă de cei milostivi, şi atunci nu li se putea imputa nimic.

— Nu sunt prea multe de spus. Am crescut într-o familie cu mulţi copii, mai exact vreo şaisprezece. Mă îndoiesc că maică-mea mai ştia ce copil cu care bărbat îl concepuse. În casa noastră se perindau hăndrălăii mai ceva ca într-un veceu public şi, dacă vreţi să ştiţi, mama chiar aşa era poreclită în mahalaua noastră de rahat: W.C. public. Uite-o pe *veceuţa publică,* mă strigau copiii. Ultimii doi amorezi ai mamei, înainte să fug de acasă, să mor şi să mă – întorc ca recuperator, m-au violat cum au vrut, de câte ori au vrut şi…

Alvira se opri şi trase aer în piept, cu putere. Ai fi zis că nu respirase deloc până atunci. Clipi

des, înmărmurită de mirare că vorbise despre aşa ceva. O ascultasem îngheţaţi, fără să îndrăznim să ne privim între noi. Îmi amorţiseră picioarele sub mine, dar nu cutezam să mă mişc şi să sparg cu vreun zgomot liniştea aceea tensionată.

Împărţeam aceeaşi specie cu indivizi capabili de cruzimi inimaginabile, iar asta se putea dovedi, uneori, o povară greu de dus. Dezonorantele obiceiuri ale unora dintre specimenele ratate ale evoluţiei se întindeau asupra noastră ca o vină ce ne stingherea.

Recuperatorii dobândeau un soi de responsabilitate care îi făcea să împartă totul cu ceilalţi, şi binele, şi răul, să se simtă răspunzători în egală măsură cu făptuitorii. De aceea unii nu mai făceau faţă acestui balast silnic şi apelau la dedublarea ce le permitea să anestezieze o mare parte clin suflet. Nu ştiu dacă acesta era şi cazul Alvirei. Poate că devenise o damnum ca răzbunare. Nu simţea nevoia să salveze pe nimeni din moment ce ea nu fusese mântuită. Ura îi fusese alături încă de la naştere. Alimentată de toţi din jurul ei, de la mamă până la indivizii aciuaţi ocazional în patul ei, şi cine ştie câţi alţii or mai fi fost, evoluase destul de repede şi se înălţase ca un zid între ea şi restul lumii. Când creşti aşa, ajungi să fii convins că toţi sunt nişte javre, pui de târfe şi îşi merită soarta cu vârf şi îndesat.

N-a mai spus un cuvânt şi nici n-a fost rugată să continue. Părea supărată pe sine, fiindcă îşi

permisese un astfel de episod de imprudentă sinceritate. S-a depărtat de noi şi s-a strâns într-un colţ, cu ochii pironiţi în nisip.

Nu ştiu ce făcuse, însă m-am simţit copleşită de un teribil sentiment de înţelegere şi compasiune faţă de ea.

Bine că nu mă lăsau pe mine să judec suflete. Raiul s-ar fi suprapopulat, în timp ce diavolii ar fi tocit pragurile instituţiilor divine de asistenţă îngerească.

Nevoia de apropiere te poate împinge la cele mai neobişnuite tovărăşii. Nu ne înţelegeam unii pe ceilalţi pe de-a-ntregul, însă eram pregătiţi să facem compromisuri. Să fii de unul singur în Transeo putea fi nu doar al naibii de plictisitor, dar şi periculos. Îngerii mei, la fel că ai celorlalţi, stăteau deoparte de parcă, dintr-odată, n-ar mai fi vrut să aibă nimic de-a face cu mine.

Mă simţeam singură, mult mai singură decât putea cuprinde semnificaţia acestui cuvânt. Îmi era dor de năstruşniciile verbale ale lui Abel şi de tonul mămos, mustrător, al Amei. Însă ei persistau în încăpăţânare. Mă pedepseau.

Keeva făcea naveta între micul nostru grup şi adunătura exaltată din jurul lui Ghenadie. Timpul petrecut cu noi devenea tot mai scurt pe măsură ce trecea. Oricât am tras-o de limbă şi oricât m-am bazat pe naivitatea ei, n-am scos absolut nimic. Mai mult ca sigur, primise o muştruluială

zdravănă de la rusofil. Era nervoasă şi efortul de a-şi ţine gura o epuiza ca un păcat nemărturisit. N-am mai insistat nici eu. Eram convinsă că indiferent ce planuri vâjâiau prin capul bărbatului, totul se va dovedi a fi doar fructul unei minţi zdruncinate. Nu voiam să fiu în pielea lui când recuperatorii se vor găsi cu visele despre o imposibilă evadare făcute praf şi pulbere, şi vor dori să-şi răzbune iluziile pierdute.

De câte ori îl surprindeam pe Ghenadie cu ochii ăia pătrunzători asupra mea, îi întorceam un rânjet zeflemitor. O făceam dinadins şi nu neapărat din convingere. Secunda aceea de mirare zăpăcită din privirea lui făcea toţi banii. Reuşeam să-l destabilizez din nebunia de neclintit şi ceva îmi spunea că nu erau mulţi care să reuşească asta. Îi întorceam spatele, gustând clipa de izbândă. Era o distracţie meschină, dar altceva n-aveam la dispoziţie.

Într-una dintre seri, irlandeza s-a întors de la reuniunea cu rebelii, s-a chircit într-un colţ, cu spatele la noi, şi s-a pus pe plâns. Îi vedeam umerii albi şi rotunzi cum se ridicau şi coborau în ritmul oftaturilor din adâncul inimii. Alvira îmi dădu un cot şi mă făcu atentă la Keeva.

— Uite-o şi p-asta!

— Sărăcuţa! Ce-o avea? întrebă Eshe care văzuse gestul Alvirei şi se uitase spre Keeva odată cu noi.

— Smiorcăita! pufni singaporeza.

— Ce naiba ai cu ea? am luat-o la rost.

Alvira se dădu pe spate pentru a mă putea privi mai bine; ridică sprâncenele atât de sus, că mai aveau puţin şi i se pierdeau în creştet.

— N-am nimic cu ea mai mult decât am cu oricine altcineva. Draga mea, îmi sunteţi toţi, dar toţi, nesuferiţi în egală măsură, îmi replică.

— Poate ar trebui să-ţi revizuieşti comportamentul. Stăm cu toţii la doi paşi de Iad, şopti Eshe, puţin aplecată spre ea pentru a nu fi auzită de ceilalţi.

— Iadul te-o fi speriind pe tine, fetiţo! Eu l-am trăit dintotdeauna.

— Nu-mi spune fetiţo!

— N-am spus-o cu sens peiorativ şi nu-mi pune răbdarea la încercare, dacă vrei să intri în Rai cu toţi dinţii în gură!

Eshe s-a uitat la mine, eu am ridicat din umeri şi aşa s-a stins focul de paie. Nu ne mai prăpădeam cu firea după micile convulsii ale agresivităţii singaporezei, mai ales că aflasem cu toţii de unde proveneau şi cât de adânci le erau rădăcinile. Îi toleram accesele de furie cu resemnare şi, în ultima vreme, cu o uşoară senzaţie de plictis.

— Crezi că… începu Eshe, timid. Mă întrebam…

I-am zâmbit şi am încurajat-o să-i dea înainte.

— O să spun o prostie, se scuză.

— Dacă n-am mai vorbi de teama de a spune

bălării, n-am mai zice, naiba, nimic.

— Mă gândesc la moarte. La cea definitivă. Cum crezi c-o fi?

— Când mi se va întâmpla, stai pe aproape şi-ţi voi spune cum e, am râs şi i-am făcut cu ochiul.

— Am stat nas în nas cu ea zi de zi, ţi-am zis că am fost asistentă… Colegii mei se obişnuiseră, era ca la măcelărie, dar eu plângeam pentru fiecare om pierdut.

Tăcu şi, cu degetul mare de la un picior, desenă un soare cu vreo şase raze în nisip. În momentul acela, Charles se trânti lângă noi şi împinse nisipul la loc. Respira sacadat şi privea peste capetele noastre ca şi când s-ar fi ascuns de cineva.

— Să nu mă vadă! gâfâi.

— Cine, nebunule? întrebă Eshe şi încercă săi urmărească privirea.

— Pssst! Nu te uita! o atenţionă el. Am făcut un troc, i-am dat unuia un tirbuşon şi mi-a dat linguriţa asta rabatabilă.

— Şi de ce te ascunzi? m-am mirat.

— Nu-i convine, deşi i-am lăsat tirbuşonul. I l-am pus acolo, lângă lucrurile lui. Şi aşa, avea două linguriţe.

— Ştii că nu se cheamă troc dacă nu sunt de acord ambele părţi, nu? l-am zeflemisit. Şi, la ce naiba îţi trebuie o linguriţă?

— Nu-mi trebuie, dar nu ştiu, îmi aduce aminte de n mama.

— O linguriţă îţi aduce aminte de maică-ta? se amestecă Eshe.

Charles devenea tot mai agitat, aruncând priviri neliniştite peste capul meu.

— Aoleu! Vine! Alvira, ia tu linguriţa, să n-o găsească la mine!

Cea rugată întoarse capul plictisită, ca o pisică mare şi letargică.

— Nici nu mă gândesc. Încerc să mă rezum la o singură greşeală pe zi, bombăni ea, făcând referire la momentul de mai devreme, când o luase gura pe dinainte.

Ne întoarse spatele.

Am smuls afurisita aia de linguriţă din mâna lui Charles şi am ascuns-o în nisip, sub talpa stângă. Tocmai la timp, fiindcă jefuitul se oprise în faţa noastră cu mâinile în şold.

— Să-mi dai linguriţa! Acum! Şi ia tirbuşonul înapoi. N-am văzut să ne aducă vreun vin până acum. N-am la ce să-l folosesc.

— Şi linguriţa la ce îţi foloseşte? întrebă Eshe.

Bărbatul se holbă la ea, încercând să găsească un răspuns valabil. Şi pentru că nu dădea peste ceva cu sens, se enervă şi mai tare.

— Ce treabă ai? Sau trebuie să dau cuiva explicaţii în legătură cu posesiunile mele?

Ne uitam în sus la el, făcând pe neştiutorii. Aruncă la picioarele noastre tirbuşonul mic, cu vârful atins de o pată de rugină şi întinse palma până sub nasul lui Charles, pretinzându-şi bunul.

Progenitura unui număr necunoscut de strămoşi internaţionali juca impecabil nevinovăţia şi privea mirat la buricele roz ale degetelor bărbatului, însă aerul disperat al acestuia din urmă m-a determinat să dezgrop obiectul disputei şi să-l întind proprietarului de drept. Privirea dezolată a lui Charles a însoţit linguriţa pe tot traseul ei de la picioarele mele până la mâna posesorului. Tipul mi-a smuls-o cu furie şi a făcut stânga împrejur.

— Merçi! am bodogănit.

— De ce i-ai dat-o? mă certă Charles.

— Poate din cauză că era a lui? mi-am dat ochii peste cap.

— Şi ce dacă? Crezi că dreptul de proprietate m-a împiedicat să-mi însuşesc acel obiect?

— Evident, nu! Zi bogdaproste că nu te-a luat la bătaie, eu aşa aş fi făcut.

Îmi studie statura, încercând să deducă dacă aş fi fost în stare să-l biruiesc. Conchise că nu şi zâmbi îngăduitor, ca un frate mai mare, înduioşat de aerele războinice ale surorii mai mici.

Ne-a povestit ceva care ne-a lăsat mască. Recuperatorul Charles era ciorditor de meserie. Unul special. Întotdeauna lăsa păgubiţilor câte un obiect, chiar dacă nu se compara ca valoare cu ceea ce li se furase. De fapt, niciodată nu se compara. Găinăriile astea purtau denumirea de troc în ceea ce-l privea.

— Dacă ai mai furat ceva, ar trebui să

returnezi, am spus cu ochii la buzunarele lui suspect de voluminoase.

— Pf! Troc! Troc! Nu furăciune! exclamă şi scoase un cârd de identitate.

I-l întinse lui Rashid.

— Ce? făcu marocanul. Când mi-ai… Nu pot să cred!

Studie bucata de plastic lucios pentru a se convinge că era a lui. Privea când la ea, când la Charles cu gura întredeschisă şi ochii măriţi.

— Ai o poză de tot rahatul! îşi scuză Charles slăbiciunea de care dăduse dovadă, înapoind un lucru şterpelit.

Eshe îşi întinse gâtul peste umărul lui Rashid pentru a vedea fotografia.

— Chiar! râse ea. Zici că stai pe şina de tren şi te holbezi îngrozit la locomotiva ce vine în viteză spre tine.

Ceilalţi doriră să vadă sursa hazului nostru. Micul obiect circulă din mână în mână.

— Să fii hoţ e o fărădelege, dar să fii şi prost în timp de furi e strigător la cer. La ce naiba ţi-ar fi folosit un cârd de identitate aici? Sau în oricare alt loc? Semeni cu Rashid aşa cum seamănă o râmă cu miss Univers de anul trecut, se strâmbă Haruko.

— Cine a fost miss Univers de anul trecut? se interesă Caio.

— O bunăciune venezueleană, nu e clar? Ce femei au ăia?

Charles se muncea să priceapă noima comparaţiei făcute de Haruko. Râma era el sau Rashid? Pe de altă parte nici să fie miss Univers n-ar fi dorit. Era mult prea masculin pentru asta.

— Şi ce mi-ai lăsat în loc? se interesă Rashid.

Capetele se ridicară la unison şi îl fixară pe manglitor.

— Vezi în buzunar…

Marocanul scoase puzderie de obiecte mici, nişte scame agăţate de aţele cusăturilor şi un bilet de autobuz.

— Mi-ai lăsat un bilet de autobuz! constată dezamăgit.

— Lasă că nici cu buletinul tău nu făceam mare brânză!

Hoţul se întoarse cu spatele la noi. În afară de prădat, toţi aveau o expresie amuzată pe chipuri.

— Ar trebui impuse nişte limite, se văită Rashid. Nu se poate să ne furăm între noi. Ce mentalitate trebuie să ai să faci asta?

— Mentalităţile astea sunt ale noastre, că doar nu suntem nişte extratereştri catapultaţi într-o rasă cu mentalităţi, răspunse Caio. Furtul e o apucătură umană. Dacă unii dintre noi n-o facem, e pentru că ne temem de repercusiuni. Ale legii oamenilor sau celei a Şefului.

— Vrei să spui că dacă n-am avea sperietorile astea în spate am încălca toate cele zece porunci fără să clipim? am întrebat.

— Gândeşte-te! Se numesc porunci. De ce să

aibă denumirea asta măreaţă? Poruncă! E un cuvânt greu. Cum ar fi sunat cele zece rugăminţi? Toţi le-ar fi luat în derâdere.

— Să nu furi, să nu omori, să nu preacurveşti… Eu doar pe astea le ştiu. Celelalte? întrebă Charles, privind spre noi.

— Pe aste le ştii? râse Caio. Pariez că sunt cele pe care le-ai încălcat cel mai mult.

— A, nu! sări ciocolatiul. N-am omorât pe nimeni! încă! bombăni cu ochii aprigi fixaţi asupra lui Rashid.

Marocanul ripostă cu o strâmbătură a gurii.

— De ce l-ai privit aşa pe Rashid? nu se lăsă Caio.

Eshe chicoti şi se aplecă spre umărul meu, cu buzele aproape de ureche.

— Hi! Hi! Tace moşul ăsta napoletan ce tace, da şi când s-apucă de vorbit!

Ca pentru a confirma gândul irlandezei, bărbatul continuă:

— Ţi-a luat atât de puţin să-l urăşti pe Rashid? De la tine a început totul. Dai foc şi pe urmă tot tu te plângi de incendiu?

— Parcă ai fi unul din ăia, plicticoşii ăia, cum le zice, predicatori…

— Asta am fost, a recunoscut Caio.

— Ce? sări Charles de-a dreptul în picioare. Să mă ia dracu’! Eu nu mă întovărăşesc cu de-alde tine!

Picioarele se rotiră deodată în nisip, creară un

mic vârtej de praf, apoi îl duseră pe pungaş de lângă noi. L-am petrecut cu privirea până s-a oprit în faţa porţilor. Şi-a băgat nasul printre gratii şi a înţepenit cu ochii spre deşertul alb.

— Lăsaţi-l! îi trece. Aşa se întâmplă de obicei, mai întâi se opun.

Capitolul IV

Charles nu era singurul hoţ din tabără. Într-una din zile, după ce m-am întors din turul de dezmorţire pe care îl făceam cu Eshe, nu mi-am mai găsit balerinii. Balerinii lui Maţi, de fapt. Degeaba am scrutat cu privirile în stânga şi în dreapta. Totul era calm, ca şi cum marea s-ar fi liniştit peste un înecat cuprins în mrejele genunilor ei.

Cum era de aşteptat primul suspect a fost ciocolatiul. S-a jurat pe toate furăciunile lui din trecut şi, dacă Şeful avea să fie blând cu el, pe cele din viitor că n-a făcut aşa ceva. Experimentase suficientă ruşine când fusese prins de Rashid, ca să mai repete o astfel de umilinţă. Avea şi el o onoare.

— Onoare? râse Eshe.

— Da, n-ai auzit de codul de onoare al hoţilor?

— Ba da, dar nu cred că există aşa ceva, nu cu adevărat.

— Ba există. În schimb n-am auzit niciodată de codul de onoare al nehoţilor.

— Ne… ce?

— Ăia care nu fură.

— Ţi-a trecut prin tigva aia de neandertalian că asta înseamnă onoare? se enervă Alvira. Şi că n-ai nevoie de un cod din moment ce reprezintă firescul unor relaţii? Da, îmi imaginez că între robalăi e nevoie de un set de reguli săpate în piatră, scrijelite-n frunte, ca să nu le uitaţi nicio secundă. Te anunţ că dacă-mi dispare ceva, nu mai stau la parlamentări cu tine, îţi scot ochii şi ţi-i îndes în cur. Să nu zici că n-ai ştiut!

— Nu prea ai delicateţuri de femeie.

Alvira ridică ochii de parcă ceva ar fi înţepat-o.

— Acolo unde am trăit eu, să ai delicateţuri de femeie înseamnă moartea. Moartea, dacă te-ai născut cu noroc, spuse printre dinţi, cu o voce grea, scrâşnită.

Charles tresări. Brutalitatea acestei femei neîmblânzite trebuie să fi depăşit orice văzuse el până atunci la urmaşele maicii Eva.

— Ăăă… Mă duc să… bolborosi încurcat, arătând aiurea cu degetul.

Renunţă să ne lămurească şi se depărta de noi tocmai în colţul opus al taberei. Acolo, un grup mare de recuperatori de culoare executa un dans bizar.

Reprezentaţia ne atrăsese şi nouă atenţia, însă am abandonat-o în favoarea reglării conturilor. Acum, când momentul tensionat trecuse, ochii ne

erau atraşi de corpurile lucioase ale unor tinere ce făcuseră roată în jurul unui bărbat. Se apropiau cu toatele de el, apoi se depărtau cu nişte mişcări smucite. Chile negre, încreţite şi sârmoase, vălureau în toate direcţiile, mărind efectul agresiv al gesturilor. Braţele se ondulau şi se împreunau ca nişte şerpi cafenii.

Un moş cu părul alb bătea darabana direct peste pielea genunchilor, înroşită de la atâtea palme.

În afară de Alvira, care nu avea nicio pornire spre socializare şi nici curiozităţi ordinare, ne-am apropiat cu toţii de gaşca dănţuitoare. Inelele umane din jurul negrilor se îngroşau cu fiecare chiot scos de femeile înnebunite de ritmul drăcesc impus de moşul cu părul alb. Nu-mi dădeam seama dacă strigătele alea puternice făceau parte din coregrafie sau muierile aveau să-şi dea sufletul dintr-o clipă în alta din pricina efortului. Recuperatorii mai scunzi ce nu reuşeau să-i convingă pe ăia mai înalţi să îi lase în faţă, ţopăiau ca nişte canguri pentru a prinde câte ceva din spectacol. Şi eu am fost nevoită să mă ridic pe vârfuri, fiindcă în faţa mea se proţăpise un individ cu o căciulă jamaicană ce îi atârna spre ceafă, ca un animal mort.

N-am simţit când s-a înserat de-a binelea. Dansul continua cu toate că nu mai observam decât sclipirile ochilor, ale dinţilor dezveliţi sau luciul trupurilor transpirate. Nimeni nu pleca. Pe

partea opusă, peste capetele martorilor şi peste zbânţuiala negrilor, i-am observat pe îngeri. Lângă ei se afla Ghenadie. Discutau aprins despre ceva. Inima mi-a urcat în cap cu viteza gândului. O simţeam cum bubuie în ceafă. Cu tot sângele ce-mi năvălise în creier, am împins pe câţiva din faţa mea şi am încercat să mă apropii de ei cu gândul de a-l face una cu pământul pe şarpele ăla care le strecura alor mei cine ştie ce nenorociri.

Alor mei… Erau ai mei, chiar dacă se ţineau departe, între noi era o legătură; niciun orator viclean, scăpat din cămaşa de forţă, n-avea cum s-o rupă. Putea să le susure în urechi orice ar fi vrut, pană i-ar fi căzut limba. În Chaos fusesem o unitate. Gândurile asupra conexiunii mele cu îngerii s-au prăbuşit din înalturi. Mai era ceva ca în Chaos? Absolut nimic. Nu cumva îmi făceam iluzii? Doar eram o maestră în a le forja în culori rezonabile. Făuream nişte filigrane de mai mare dragul, suficient de orbitoare pentru a-mi abate privirea de la realitate.

Nebunia a început când un bărbat, unul dintre adepţii lui Ghenadie, a deschis larg porţile şi a ieşit în afara taberei.

— Uitaţi-vă la mine! a strigat. Nu simt durere. Asta e noaptea!

O rumoare isterică a trecut peste capetele tuturor.

Ghenadie s-a alăturat adeptului, a ridicat braţele pentru a potoli mulţimea şi a vorbit, teribil

de pătruns de importanţa momentului.

— Dacă mă veţi urma în noaptea asta vă voi duce într-un loc unde veţi putea să vă recăpătaţi umanitatea…

A fost nevoie să strige a doua oară. Glasuri neliniştite se ridicaseră şi îl acopereau cu totul.

— Stau afară! Am ştiut că ăsta e momentul. Nu e un motiv suficient pentru voi?

— Unde ne duci? întrebă cineva.

— Locul se cheamă Purgatoriu şi acolo veţi fi liberi. Liberi cum n-aţi fost niciodată şi cum nici nu v-aţi imaginat că poate fi un muritor.

— Minţi! strigă altul.

— Treaba voastră. N-am nevoie de niciunul, dar voi aveţi de mine. Eu şi ai mei vom pleca, indiferent de ce veţi alege. Tăcere! Nu voi repeta ce va urma! Cine are de gând să vină, să ţină minte… Noaptea va fi mai neagră decât oricare alta, avem de parcurs o rută precisă. Dacă vă rătăciţi, vă vor prinde zorile fără să fi ajuns în Purgatoriu şi atunci veţi îndura durerea de nesuportat. Vă ţineţi de mâna celui din faţă şi, la rândul vostru, nu-l veţi abandona pe cel din spate. Nu vă opriţi pentru nimic! Cine nu face faţă, va fi abandonat şi legătura se va face între cei rămaşi în picioare. Goana va fi infernală şi nu toţi veţi ajunge la liman.

Făcu o pauză pentru a cerceta efectul vorbelor sale. Tăcerea era perfectă, de parcă toţi ne prefăcuserăm în stane pe piatră.

— Dar dacă veţi ajunge… reluă zâmbind. Veţi fi proprii stăpâni. S-ar putea ca unora să le fie greu, libertatea nu e o chestie pe care să ţi-o asumi de bunăvoie…

Adeptul îi atinse cotul, uşor intimidat de îndrăzneala lui. Ghenadie nu se putea abţine de la un discurs în faţa unui auditoriu siderat. Iritat de întrerupere, însă realizând că intervenţia omului fusese oportună, o scurtă:

— Acum, faceţi ce v-am spus!

Întinse o mână spre adept, acesta întinse braţul liber către altul şi tot aşa, un lanţ uman impresionant se formă în faţa ochilor mei. Când l-am văzut pe Abel ţinând-o strâns pe Ama, cu intenţia de a se îndrepta spre şirul de recuperatori, m-am năpustit asupra lui ca un taur scos din fire. M-a privit stupefiat când i-am apucat braţul şi i l-am desprins de al fetei.

— Nu plecaţi nicăieri, am urlat.

Privirea înverşunată a dracului m-a umplut de spaimă. O coborî asupra palmelor mele încleştate de încheietura Amei.

— Dacă nu îi dai drumul, cu toată simpatia pe care am avut-o pentru tine, te omor! a spus cu ton măsurat.

Cuvintele lui păreau bine cumpănite, izvorâte dintr-o hotărâre de nezdruncinat. Constatarea m-a făcut să tremur.

— Ea nu vrea să meargă, am îngăimat.

— Vrea!

Ama ţinea ochii în pământ şi aproape că nu respira. Cu mâna liberă, i-am ridicat bărbia şi am forţat-o să mă privească. Era înlăcrimată. Cu delicateţe, s-a eliberat de strânsoare, mi-a prins palma, a dus-o la buze şi a sărutat-o.

— Vino cu noi! mă rugă.

Abel a dat ochii peste cap, enervat de propunerea ei.

— Unde? Locul ăsta nu există.

— Şi dacă nu există? Mai ai ceva de pierdut?

— Da! Raiul!

— Eşti sigură că vei ajunge acolo?

Să mă fi lovit cineva în moalele capului nu cred că m-aş fi simţit mai năucă decât atunci când întrebarea asta mi-a străpuns sufletul şi s-a descompus în frânturile de adevăr din care luase fiinţă. O scânteie abia pâlpâindă mi-a ars inima, a făcut o gaură acolo pe unde mi-am pierdut toată energia şi locul s-a umplut de vid.

Ca prin vis, i-am văzut pe îngeri îndepărtându-se, odată cu mulţimea înnebunită de o astfel de îndrăzneală. Ochii Amei au păstrat contactul cu ai mei cât de mult s-a putut. Totuşi, până la urmă, s-au pierdut în întuneric. Cu tot puhoiul ăla de omenire ce se zbătea pe lângă mine, m-am simţit ca ultimul supravieţuitor al rasei.

Sentimentul imprimat de cuvântarea paroxistică a lui Ghenadie îi făcuse pe oameni să se comporte ca nişte blestemaţi fără scrupule. Îi împingeau pe cei din faţă, pentru a fi cât mai

aproape de conducător, îi jefuiau pe cei care nu aveau de gând să urmeze aceeaşi cale – dacă se opuneau să-şi cedeze bunurile o încasau, voci stridente se ridicau în noapte, atât de violente că-mi făceau părul măciucă. Gemetele celor călcaţi în picioare îi lăsau indiferenţi.

Nu am putut reacţiona imediat. Undeva, adânc în subconştient, încă mai speram că picasem într-un soi de leşin şi că nimic nu era real. Cineva m-a împins şi am căzut pe o parte, în nisip. Praful ridicat mi-a intrat în ochi şi pentru câteva secunde n-am fost în stare să văd nimic. Ştiam că dacă nu mă ridic voi sfârşi ca mulţi alţii, terciuită sub picioarele fugarilor.

Două braţe m-au prins de umeri şi m-au tras în afara torentului uman scos din fire. Aproape am căzut în genunchi şi m-am lovit cu capul de gratiile taberei.

— Ce naiba se întâmplă? am auzit vocea lui Caio.

N-am putut să-i răspund. Priveam printre barele groase şi căutam să zăresc siluetele îngerilor printre celelalte. Mi s-a părut că am văzut-o pe Ama, însă când fata a întors capul pentru o clipă, pentru a privi în spate, am observat că nu era ea.

Oamenii lui Ghenadie ştiau foarte bine ce să facă. Mergeau în şir, cu pas hotărât şi privirile împietrite îndreptate înainte. Ceilalţi, luaţi prin surprindere, neavând prea mult timp să rumege

evenimentul, să-i cântărească din consecinţe, se împiedicau sau aruncau priviri pline de teamă înapoi, spre tabără. Unii, învinşi de grozăvia unei astfel de rebeliuni împotriva ordinii de Dincolo, făceau cale întoarsă fără să fie convinşi, totuşi, că asta era cea mai bună alegere. Ar fi vrut să aibă curajul celor care mergeau orbeşte, asumându-şi în avans tot ce avea să decurgă din insolenţa lor.

Şi mai erau cei ca mine. Cei ce priveau tot ce mai aveau pe lumea asta, pierzându-se în moartea acelei nopţi ce putea să le aducă osânda veşnică. Îngerii. M-am smuls din mâinile lui Caio şi am ieşit pe poartă. M-a strigat, însă nu aveam timp de el. Am alergat paralel cu cordonul uman, studiind feţele oamenilor. Nu m-am oprit decât când am zărit chipul surprins al Amei, cu un licăr de entuziasm în ochii blânzi.

— Vii cu noi! exclamă.

Maxilarul lui Abel s-a încleştat. Îşi imagina că am venit să mai încerc o dată să-i determin să se răzgândească.

— Nu vă pot lăsa singuri, am răspuns.

Dracul s-a relaxat şi a slăbit strânsoarea cu care avusese de gând s-o împiedice pe Ama să mă urmeze. Am vrut să mă prind de braţul fetei, dar o femeie cu o expresie imposibil de catalogat pe chip nu voia nici în ruptul capului să-i dea drumul.

— Te rog, te voi ţine eu! am încercat s-o înduplec.

Nici n-a clipit! Atenţia îi era concentrată la a

menţine ritmul alergării.

— Desfă dracului mâna aia nenorocită dacă nu vrei să ţi-o tai! strigă Abel, privind-o înverşunat.

Alergam. Făceam ceea ce mama mă sfătuise insistent să nu fac. N-ar fi fost aiurea să mă pomenesc acum, peste o moarte şi o extragere, că m-a apucat cheful să ascult de ea? Cam târziu pentru instituţia figurii materne.

Eram cu toţii pătrunşi de însemnătatea atingerii ţelului înainte de ivirea zorilor. Urmam şirul fără să ne întrebăm dacă liderul avea vreo idee despre ce naiba face. Şi chiar dacă vreunul ar fi ajuns la o astfel de concluzie… Ce ar mai fi fost de făcut? Drumul lăsat în urmă nu mai exista, fusese mistuit de pântecele negru al acelei nopţii stranii. Trebuia să te împaci cu ideea că ai hotărât şi gata.

Să fi încercat cineva să-mi desprindă palma de a Amei sau de a femeii din spate, n-ar fi reuşit. Muşchii şi oasele noastre se sudaseră. Goneam prin noaptea aia de consistenţa gudronului topit, fără să vedem nimic în jur, simţind doar pe cei doi de care eram legaţi pe viaţă şi pe moarte.

Nu mai ştiu cât am alergat. Puteam să înaintăm sau să ne învârtim în cerc. Nimeni nu avea habar de timpul trecut şi nici dacă mai era mult până la ivirea zorilor. Deodată, am început să respir greu. Inima mi se zbătea în piept ca o pasăre. Picioarele deveniră grele ca plumbul şi

setea ce îmi uscase gâtlejul mă ardea pe dinăuntru de parcă înghiţisem o torţă aprinsă. Transpiraţia începu să-mi picure pe frunte, apoi peste ochi, împiedicându-mă să văd în faţă. Ama şi femeia din spate experimentau aceleaşi schimbări. Era tot mai greu să nu rupem strânsoarea, pentru că palmele ne erau ude de sudoare.

O luminiţă începu să pâlpâie în dreapta, chiar în inima nopţii. Am privit într-acolo. Punctul strălucitor deveni o sferă de mărimea unei mingi, apoi crescu atât de mult, încât am simţit nevoia să închid ochii. Când i-am redeschis, puţin câte puţin, am văzut nişte fire înalte de iarbă în peticul iluminat. Ceva se mişca acolo şi am mijit ochii pentru a vedea ce e. O creatură cu solzi sidefii înainta, făcându-şi loc cu botul umed. O limbă neagră, subţire, despicată în două, ieşea din când în când din arătarea aceea. Sub ochii mei, solzii începură să crape, să se usuce şi să se retragă înapoi, permiţând unui şarpe negru, lucios, cu câte trei ochi pe fiecare parte, să se elibereze din chinga pielii uzate. Toţi ochii m-au privit deodată, limba a lovit aerul cu un sâsâit înfiorător şi reptila s-a repezit asupra mea.

Cu voinţa sedată, cu pleoapele coborâte, aşteptam să simt muşcătura. Doar că ea nu mai venea. Am deschis ochii şi întunericul era din nou la locul lui. Nici urmă de luminiş sau de şarpe.

— Am ajuns! strigă cineva.

Am simţit palmele Amei şi ale femeii

desprinzându-se de ale mele. Atunci am căzut în nisip.

Îmi pierdusem cunoştinţa.

Capitolul V

Mătuşa stătea cu capul aplecat asupra unor hârtii. Făcea contabilitate pentru mai multe firme pentru a rotunji veniturile familiei. Îi pusesem mai multe întrebări şi la ţoale răspunsese cu *da.* Chiar şi la aceea referitoare la intenţia mea de rămâne peste noapte la Lidia, o rockeriţă cunoscută de curând într-un club rău famat. Mătuşa n-o plăcea, dar ştiam că momentul cel mai potrivit pentru a-i cere voie să fac lucruri pe care în mod normal mi le-ar refuza categoric era acela – când capul ei era plin de cifre. Duceam distracţia şi mai departe. Pentru propriul meu amuzament de copil zurliu o întrebam dacă a auzit că fiica cea mică a Ioneştilor fusese răpită de extratereştri.

— Hmmm… Îhî… răspundea ea, fără să ia ochii din hârţoage.

Într-o zi, am întins coarda prea tare, subestimând atenţia distributivă a mătuşii. Am întrebat-o dacă e de acord ca Elena să-şi înceapă viaţa sexuală. Am îngheţat când a ridicat capul şi m-a privit.

— Poftim?

Fruntea i se încreţise deasupra ochilor, iar gura descrisese un arc ce cobora spre bărbie.

— Am zis că la şcoală vor să ne ţină cursuri despre educaţia sexuală, am spus cu inima în gât, rugându-mă la toţi sfinţii să creadă că la asta mă referisem şi prima oară.

A micşorat ochii, m-a scrutat prin fanta îngustă, cu irişii ei ce trimiteau raze laser care să mă despoaie cu totul şi să smulgă o confesiune sinceră chiar din miezul conştiinţei mele. A întârziat examinarea minute bune, transformate în ore pentru nervii mei, apoi a decis să mă creadă.

Momentele de genul ăsta erau cele ce mă determinau să-mi jur mie însămi pe toate petrecerile din viitor că nu voi mai repeta bravada. De unde?! Uitam curând şi mă pomeneam jucând aceeaşi ruletă rusească.

— Cât e ceasul? sări mătuşa. Aoleu, cât e ceasul! Ţi-ai pus pacheţelul în ghiozdan? Dar apa? Ştii că ai nevoie de hidratare pentru creier. Altfel nu vei fi în stare să te concentrezi la ore.

Oricum nu mă puteam concentra la ore. Nu cu Marius, cel mai hoţ tip din clasă, stând la două bănci în faţa mea. Dacă l-ar muta diriga mai în spate!

— Elena! Coboară imediat! Nu mă interesează că nu te-ai îmbrăcat până acum! Te duc la şcoală în chiloţi!

Pufneam în ras în faţa unei astfel de imagini.

Eram în clasa a doişpea şi mătuşa încă ne ducea până în faţa liceului. Nu pleca decât după ce ne vedea intrând pe uşa de termopan alb. Din

cauza ştirilor de la ora cinci, când toate grozăviile de pe lume umpleau ecranul micului televizor din bucătărie. Mereu îşi propunea *să-i dea dracu'* cu ştirile lor, însă tot ea îşi spunea că e mai bine să ştie la ce să ne aşteptăm. Aşa că îşi încărca sufletul cu toate grijile omenirii.

— Oriana, dacă iar te întorci cu sandvişul nemâncat, mă supăr, mă luă pe mine în colimator.

Nu era chip să te înţelegi cu mătuşa dimineţile, mai ales în acelea când eram în pericol să întârziem la şcoală. Cu sandvişul avea dreptate, m-a prins odată când i l-am dat unui căţel comunitar ce se adăpostise într-o pubelă spartă, abandonată, pe care, slavă Domnului, nu se gândise nimeni s-o ia de la colţul străzii, şi de atunci mă bănuia că asta fac de fiecare dată. Se înşela, măcar o zi din săptămână sandvişul ăla nu ajungea în stomacul căţelului.

Nu era vina mea. Din dorinţa de a ne hrăni cât mai sănătos, nu cumpăra mezeluri, pateuri şi mai ştiu eu ce chestii delicioase de să te lingi pe degete. Brânza, de care mă săturasem până în gât, era în meniul zilnic. Colegii noştri se otrăveau cu E-uri şi erau foarte fericiţi.

Eu şi Elena ne foloseam banii de buzunar şi ne îndopam cu merdenele, covrigi sau shaorme din care se scurgeau râuri de grăsime, fără ca şefa să ştie.

— Oriana, ai auzit? Cu tine vorbesc…

— Da, mătuşă…

— Mătuşă? Săraca, aiurează, spuse o voce pe care n-am recunoscut-o. La naiba, iar îmi vine să vomit...

— Du-te, naibii, mai încolo, nu mai borî aici că ne ia şi pe noi!

Asta era vocea lui Abel.

Abel!?

Am deschis ochii. O rază albicioasă şi caldă îmi străpunse retina. Am privit în altă parte. Deasupra mea, crengi imense de conifere se întrepătrundeau între ele, ţâşnind din trunchiuri groase. Păsări mici se alergau printre ramuri şi se chemau între ele cu ciripituri pline de vioiciune.

M-am ridicat în şezut. Lângă mine se aflau îngerii, Keeva, Eshe şi încă vreo patru necunoscuţi.

— Ce-i aici? Suntem în Chaos? am întrebat mângâind cu palmele iarba din jur.

Fire lungi şi ascuţite sau plante cu frunze rotunde şi cărnoase se întindeau în jur cât vedeai cu ochii. Ici şi colo, nişte inflorescenţe lunguleţe de culoare violet se iţeau din verdele crud.

— Nenorocitele astea de păsări! izbucni Abel. Nu-mi aud nici gândurile!

— Găsesc că e un sunet relaxant, spuse Eshe. E ca în Rai aici. Crezi c-o fi?

— Sigur! Şi lasă pe toţi tâmpiţii înăuntru!

Eshe se apropie de drăcuşor, îl prinse de umăr şi îl smuci în faţă.

— Ah! Ai aripi negre. Eşti un diavol, constată

râzând.

Găsi că nu are de ce să se supere. Îngerul negru făcea exact ce-i cerea fişa postului: era al dracului.

— Ama, hai să mergem! Ai luat-o cu noi, aşa cum ai vrut, de-acum să se descurce, se răsti Abel, iritat de condescendenţa africanei.

Se aplecă spre ea şi o prinse de braţ. Fata se smuci şi-l privi cu o ură ce m-a luat prin surprindere.

— Să nu mă mai atingi niciodată! spuse ea rar, printre dinţi.

Dracul se retrase ca ars. Privirile lui alarmate scormoneau în ochii Amei.

— Da! îmi amintesc tot! rânji ea.

Mă uitam la ei fără să pricep ce naiba se petrecea şi de ce, după ce stătuseră ca siamezii în tabără, acum se scuipau ca două mâţe furioase. Am dat să mă ridic, însă nu am fost în stare să ajung în altă poziţie decât în patru labe. Capul îmi zumzăia şi braţele îmi erau de plastilină.

— Mi-e foame! am spus.

Am întins un braţ şi am smuls un braţ de bălării din cele cu frunze rotunde. Habar nu am de ce mi s-a părut că alea ar fi de preferat în dauna celor cu frunză în formă de suliţă. Mi-am înfipt dinţii şi am molfăit buruienile. Aveau un gust oribil, cu toate astea nu m-am oprit.

Ceilalţi se holbau la mine cu ochii cât cepele.

— Ce aveţi? am mormăit printre clefăituri.

— Aşteaptă să vadă dacă mori, mă lămuri Abel. Şi dacă nu, atunci se vor îndopa şi ei. Uite, ăla de colo, şi-mi arătă un individ ce îşi vărsa şi maţele din el undeva, mai departe de luminiş, a mâncat din chestiile astea mov.

M-am oprit din mestecat cu ochii la bărbat. A horcăit o vreme, apoi s-a prins cu ambele braţe de burtă şi a căzut în faţă, în propria vomă.

— Fie-i borâtura uşoară! a conchis Abel indiferent. Unul mai puţin.

Am aruncat ierburile cât colo şi am scuipat ce-mi mai rămăsese în gură. Atentă la tot ce se petrecea în mine, am încercat să mă ridic. Era şi ăsta un test. Dacă nu reuşeam însemna că mă lua gaia deja. Dar nu. Ameţeala îmi dispăruse şi, în locul ei, mă cuprinsese o vigoare ca după cel mai straşnic somn.

— Puteţi să mâncaţi, le-am spus celorlalţi.

Nimeni nu se îndura s-o facă.

— Dacă îşi face efectul mai târziu? întrebă Keeva.

Am ridicat din umeri. Ce-mi păsa că-şi făcea efectul mai târziu? Acum mă simţeam minunat.

— Totuşi, ce loc e ăsta?

— E Purgatoriul, ce să fie! îmi răspunse tot Abel care, pare-se, suferea de limbariţă şi nu avea asupra cui să-şi reverse excesul logoreic.

— Nu arată deloc aşa cum îmi imaginam eu. Mi-aş face o căsuţă aici în luminişul ăsta!

Cuprinsă de euforie, cu urechile vrăjite de

trilurile miilor de păsări din jur, am început să mă învârt pe loc cu braţele ridicate.

— Unde sunt ceilalţi? Erau mulţi…

— Au continuat drumul, Ghenadie spunea că mai e de mers. Ţie ţi s-a făcut râu şi n-am putut să te abandonez, mă lămuri Ama.

— Iar eu, ca prostul, se amestecă iar dracul, am rămas cu voi.

Mi-am îndreptat privirile asupra Keevei şi a lui Eshe. Ele de ce nu îi urmaseră pe ceilalţi?

— Am simţit să rămân, răspunse irlandeza.

Eshe înclină din cap către mine. Cei patru necunoscuţi erau îngerii fetelor, iar pe cel ce îşi dăduse duhul mai devreme nu-l cunoştea nimeni. O fi fost vreunul din cei ce n-au mai putut face faţă. Nu ştiam dacă era recuperator sau înger şi nimeni nu avea chef să se ducă să vadă.

De ce n-or fi rămas aici? Locul ăsta e perfect!

Urmă o tăcere lungă. Tăcerea oamenilor. Văzduhul avea vocea lui. Gâze invizibile munceau de zor în covorul de sub noi, frunzele susurau discret, mişcate de o adiere din înalturi, iar zburătoarele, atât de mici că dacă nu le-am fi auzit larma, nici n-am fi ştiu că sunt acolo, îşi vedeau de ale lor, preocupate.

M-aş fi întins pe jos şi m-aş fi relaxat, dacă n-aş fi auzit un fel de răget cumplit venind dintr-un desiş întunecos. Ne-am ridicat deodată şi ne-am înghesuit unii într-alţii, înfricoşaţi. Keeva nimerise strânsă între noi.

— Mă sufocaţi!

— Ia uite-o! mai face şi nazuri. Fii fericită că vei muri ultima. Pe noi o să ne înhaţe primii, spuse Eshe.

— Ce să ne înhaţe? întrebă Keeva cu glas plângăcios.

— Mă laşi? se supără Eshe. N-ai mai plâns de mult. Nu te-o găsi chiar acum, nu? Dacă vrei să facem schimb de locuri, mă ofer cu drag.

Keeva evaluă că era mai bine să moară sufocată decât mâncată de creatura care, după răget, trebuia să fie al naibii de fioroasă. Nu se mai plânse.

De data asta, două mugete distincte, intense, ajunseră la urechile noastre.

— La dracu'! Sunt mai mulţi! bombăni unul dintre îngerii fetelor.

— Care din voi e strateg p-aici?

— Poate o idee bună ar fi să ne ascundem într-un loc mai ferit. În luminişul ăsta suntem ca sub un reflector, sugeră Ama.

Ca din puşcă, fiecare pe cont propriu, am spart formaţia şi am luat-o la fugă în direcţia opusă celei de unde se auziseră animalele. Ne-am adăpostit în spatele unor trunchiuri pline de cioturi, privind cu câte un ochi în direcţia de unde venisem. N-a durat mult. Tufişurile începură să freamete şi, în curând, trei animale ce aduceau cu leoaicele din Chaos au apărut în luminiş. Au adulmecat aerul cu nasurile umede. Noi nici nu

mai respiram, îngroziţi de ideea că puteau să ne simtă. S-au îndreptat spre cel care murise otrăvit pe influorescenţele violacee, l-au amuşinat o vreme, apoi au început să muşte din el. Boturile însângerate se ridicau din când în când, ascultau cu atenţie, apoi se întorceau la festin.

— Oriana! şopti Ama. Îmi vine să vomit.

I-am făcut semn să tacă. Am ţinut degetul în dreptul gurii, pentru ca îngerul să nu uite că eram în pericol. Braţele Amei se încleştaseră în jurul copacului, în timp ce noi o priveam cuprinşi de spaima că nu se va putea reţine şi soarta ne va fi astfel pecetluită. Una dintre leoaice, cea mai mare, ridică brusc capul. În gură avea o bucată mare de carne smulsă de pe pulpa omului, pe care mai atârna încă o bucată din stofa pantalonului.

— Ama, nu te uita! am implorat.

Eu însămi simţeam că stomacul mi se revoltă şi că voi vomita tot ce mâncasem de când mă născusem şi până mai adineaori, când mestecasem frunzele alea. Îngerul îşi duse mâna la gură şi atunci am ştiut că eram terminaţi. Horcăitul ei a atras atenţia jivinelor.

Leoaicele şi-au întrerupt masa, au stat o vreme ca şi când ar fi cântărit dacă se făcea să renunţe la pleaşca picată pe capul lor şi să verifice ce era cu zgomotele alea.

— Staţi acolo, fetele lui tata! scrâşni Abel. Mai aveţi mult de halit din băiatul ăla. Nu veniţi aici, noi suntem doar piele şi os.

Din păcate, animalele nu auziră ruga fierbinte a dracului, pentru că, fără nicio grabă, au început să înainteze spre noi. Nu cred că ne vedeau. Doar simţeau ceva.

— Fugiţi cât vă ţin cataligeleee, urlă Keeva.

Irlandeza ţâşni ca un proiectil, iar noi, nemaiputând sta acolo, nu după ce nebuna aia atrăsese atenţia animalelor, n-am avut încotro decât să ne luăm picioarele la spinare şi s-o tăiem după ea. Abel o urma îndeaproape. Nu ştiu dacă să se salveze pe sine sau pentru a o prinde pe recuperatoare şi a-i rupe gâtul, fiindcă ne deconspirase ascunzătoarea. Urmam eu, apoi Ama, Eshe şi îngerii. Unul dintre ei fusese ajuns de creaturi. Nu ne-am oprit să vedem ce se petrecea în urma noastră. Gemetele celui căzut acţionau asupra noastră ca un imbold. Picioarele îşi măriră ritmul.

Îmi părea rău că nu puteam face nimic, însă chiar şi eu, cu mintea mea zăpăcită, puteam să-mi dau seama că nu exista niciun semn de întrebare asupra reuşitei unei astfel de salvări. Era una dintre situaţiile atât de bine ilustrate de sintagma: *care pe care.* Moartea acelui bărbat ne dădea răgaz. Leoaicele, sau ce naiba or fi fost, nu ne mai urmăreau, ci se luptau între ele ca să apuce cea mai fragedă bucată de carne din victima lor. Nu-mi doream să fiu următorul fel de mâncare, aşa că am ajuns la conducerea eşalonului. Keeva îmi respira în ceafă la numai câţiva paşi în urmă.

Tot alergând, am ieşit din pădure. În faţă ni se aşternea o masă aridă, roşie şi, la câteva sute de metri în faţă, un bloc de argilă, tăiat în bucăţi abrupte. Ne-am îndreptat într-acolo. Chiar dacă nu mai eram urmăriţi, nu încetineam. Urletele îngerului ne rămâneau vii în cap.

Abia când am pus piciorul pe suprafaţa dură a stâncii mi-am dat seama că eram desculţă. Tălpile îmi erau străpunse de mii de ace de piatră. Am înaintat puţin aplecată, fiindcă panta era atât de abruptă că riscam oricând să alunec înapoi. Gâfâind, ceilalţi mă urmau. Eram cu toţii, minus unul. Minus doi, dacă îl puneam la socoteală şi pe primul ajuns hrană pentru animale.

Ne-am oprit din escaladat doar când am ajuns la o înălţime cât de cât sigură. Nu mai eram urmăriţi, dar o asemenea spaimă nu era uşor de potolit. Am privit în jur. Datorită altitudinii, aveam parte de o vedere largă asupra împrejurimilor. Stanca noastră roşie se afla în mijlocul unui cerc sterp, înconjurat de pădure.

— Veniţi aici! strigă Eshe.

N-o auzisem când se depărtase de noi. Plecase în recunoaştere de una singură.

O deschizătură neagră în stâncă reprezenta intrarea într-o peşteră. Nimeni nu îndrăznea să intre primul. Cine ştie ce ne mai aştepta şi acolo? Doar o luasem în freză şi în pădurea aia care părea cel mai plăcut loc din univers. Un vuiet ce venea din pântecele hăului negru ne făcu să ne

strângem iar, ca sardelele într-o conservă. Zgomotele reverberau în atât de multe ecouri, că erau imposibil de perceput clar de la cine sau ce proveneau.

— Cât de mult aş vrea să fiu acum în tabără, se smiorcăi Keeva.

— Indiferent ce-o fi acolo… N-o să ne halească fără să ne împotrivim, nu? am spus cu pumnii încleştaţi, gata de luptă.

— Dar tot o să ne halească, doar c-o să murim mai obosiţi, gemu irlandeza.

— Ai vrea să mori odihnită? râse Abel.

— Am putea să ne aruncăm de pe stânca asta…

— Tu prima, o îmboldi dracul.

Însă Keeva n-avea chef de eroisme. Se înghesui mai tare în noi.

Indiferent ce era înăuntru venea spre noi şi… parcă erau paşi. În deschizătură apăru silueta mică şi gârbovită a unui bătrân. Fata şi hainele răpciugoase îi erau roşii, întocmai ca stânca din care ieşise. Miji ochii pentru a se obişnui cu lumina, apoi ne studie pe fiecare în parte fără să spună nimic. Îşi sprijinea trupul într-un baston făurit dintr-o creangă groasă. Pletele albe, unsuroase, îi ajungeau până aproape de călcâie. După ce ne-a analizat temeinic, a făcut stânga împrejur şi s-a întors de unde a venit.

Ne-am uitat unii la alţii ca viţeii la poarta nouă. Ce să fi fost asta?

Moşul dispăruse înainte ca noi să avem ocazia să ne dezmeticim şi să-l întrebăm ceva. Am stat şi ne-am holbat în gaura peşterii şi niciunul n-a îndrăznit să-şi schimbe poziţia în care încremenisem la apariţia bunicului cu piele roşie.

— Ce aşteptaţi? Invitaţie specială? se auzi dinlăuntrul peşterii.

Buluc, fără să ne pese de bunele maniere, ne-am înghesuit deodată, dându-ne coate şi călcându-ne pe picioare.

— Eu sunt aici de optzeci de ani, dar voi ce scuză aveţi? bombăni omul, nemulţumit de lipsa noastră de eleganţă.

Casa lui, aşa cum ne invitase s-o numim, era o săpătură imensă în măruntaiele stâncii. Tunele largi sau atât de înguste că numai târâş ai fi avut acces prin ele, sfredeleau profunzimea aceea roşie cu miros ciudat, de humă, în toate direcţiile. Cine ştie dacă tot păienjenişul ăla avea o semnificaţie sau neaşteptata noastră gazdă se apucase de minerit din plictiseală.

Căscam gura de parcă am fi fost în vizită la un muzeu cu exponate nemaivăzute. Pe tavanul boltit stăteau agăţaţi sute de lilieci adormiţi. Îmi era teamă de creaturile astea chiar dacă nu mai văzusem unul în carne şi oase în viaţa mea. Mi-am încleştat degetele pe braţul lui Abel, fiindcă se nimerise să fie lângă mine. A încercat să se elibereze, lovindu-mă cu palma liberă, însă toată zarva asta ne-a atras mustrarea bătrânului care

ne-a avertizat să nu facem zgomot, că îi vom trezi copiii.

— Urâţi copii ai, moşule! mârâi dracul.

— Fără să mă uit la spatele tău să văd dacă ai aripi, ştiu deja ce eşti, replică tatăl liliecilor, uşor amuzat.

Ultima cavitate a peşterii era imensă. O bună bucată din porţiunea tavanului lipsea, permiţând luminii să pătrundă înăuntru.

— Ei sunt prietenii mei, spuse moşul şi ne arătă nişte schelete aşezate ca şi când ar sta la taifas, cu şezuturile direct pe pământ. Jonas, Ezechiel, Morland, Peter şi Mobutu. Aşezaţi-vă oriunde numai lângă Mobutu nu. Are nişte oase tare alunecoase şi ultima oară mi-a luat o lună să-i recompun silueta.

Oasele celui numit Mobutu erau legate între ele cu fire de buruieni uscate.

— Doamne! Da’ ştiu că te plictiseşti aici, nu glumă! şopti Eshe.

— Nu ştiu ce-i aia plictiseală. Când stai suficient de mult într-un loc te obişnuieşti cu tot ce-ţi oferă el, sau cu ce nu-ţi oferă.

— Ce-i cu oasele astea? întrebă Ama.

— Te rog să nu le spui, oase, draga mea. Doar am făcut prezentările. Morland, în special, se simte foarte jignit când cineva îl numeşte aşa.

— L-a mai numit cineva *oase?*

— Din păcate. E adevărat că după atâţia ani de privit la ei, au devenit mai impersonali decât nişte

mobile moştenite, însă mulţumesc Domnului şi pentru ei.

Am fost rugaţi să ne aşezăm în cerc, chiar în zona luminată din plin. Moşul s-a căţărat către vârful deschizăturii, pe o scară din crengi legate între ele. S-a întors cu un braţ de bucăţi lunguleţe de carne mumificată. Ne-a lămurit că vâna câte un animal odată, nu făcea risipă, şi nu mai repeta isprava decât atunci când rezervele de hrană se terminau. Tăia carnea în fâşii şi o urca deasupra unde o lăsa în soare până devenea ca scoarţa de copac. Nu mai rămânea cine ştie ce gust din ea, dar era nutritivă.

De când ajunsesem în locul acesta simţeam toate slăbiciunile umane. Absolut toate. Maţele ne ghiorțăiau de foame. Îngerii redeveniseră oameni şi, după cât erau de nefericiţi, se vedea că ei considerau asta ca un regres. Când moşul ne-a întins carnea uscată, ne-am înfipt colţii în ea, uitând iarăşi de manierele la care gazda noastră ţinea încă după atâţia ani petrecuţi în sihăstrie. Nu ne-a mai făcut observaţie însă. Ochii noştri hăituiţi trebuie să-l fi impresionat suficient, cât să facă abstracţie de etichetă.

Numele lui era Grim. Se născuse într-o familie de nobili englezi şi, pe la şaptesprezece ani, s-a *întors.* Educaţia aristocrată nu i-a fost de niciun ajutor în noua carieră de recuperator. Dimpotrivă. I-a fost greu să îndure privaţiunile de tot felul, obişnuit fiind ca din născare să i se îndeplinească

orice dorinţă. Pe la douăzeci de ani a fost extras, (povestea evadării din Transeo semăna teribil de mult cu a noastră), a ajuns aici împreună cu alţii, a mers şi prin alte locuri în căutarea eliberării promise şi, cum n-a dat de ea, a hotărât să-şi aştepte soarta în muntele acesta de cărămidă.

— Şi ăştia, întrebă Keeva arătând spre schelete, erau nici când ai venit tu?

— Dacă n-ai nimic împotrivă, aş prefera să nu mă tulii eşti.

— Scuze… Ăăă… Scuzaţi-mă…

— Nu-i nimic. Erau aici.

— Vii?

— Nu. Erau aşa cum îi vezi.

— Şi de unde ştii… ştiţi… cum îi cheamă?

— Eu le-am pus nume. Şi ei îmi sunt recunoscători, îmi vorbesc uneori, Ezechiel cel mai mult, el e mai vorbăreţ.

L-am privit şi noi pe scheletul numit Ezechiel. Zău că lui părea mai vorbăreţ decât ceilalţi descărnaţi! Abel a făcut un gest discret cu mâna dreaptă care sugera că-l considera pe Grim dus cu pluta. Am sperat ca bătrânul să nu-i observe atitudinea insolentă. Nu mi-ar fi plăcut să ne dea afară, mai ales că, după ce îmi umplusem stomacul, mă apucase o asemenea moleşeală, că aş fi dat orice pentru un pui de somn în siguranţă.

— Ce sunt animalele alea din pădure? îl descusu Ama. Au mâncat pe doi dintre noi.

— Şi aţi scăpat pentru că ultima lor masă a

fost un înger.

— De unde ştiţi?

— Le place carnea de înger. E fragedă şi are gust de pui.

— Tu de unde ştii? se răsti Abel.

— Tinere, sper că nu trebuie să vă rog pe fiecare în parte să nu mă tutuiţi…

— Vorbesc cum vreau, moşule!

Liniştea ce se lăsă asupra noastră ne lăsă fără aer. Carnea din stomac se strânse ghem şi mi-a fost teamă că dacă aş fi expulzat în momentul acela tot conţinutul stomacului, moşul ar fi considerat asta ca ofensa supremă. Putea să ne zboare de pe stânca lui. Dacă n-ar fi fost o abatere gravă de la bunele maniere, aş fi sărit pe drac şi l-aş fi sugrumat cu mâinile mele.

Eram pe buza prăpastiei şi el, ca de obicei, se interesa doar de integritatea orgoliului personal.

— Nu trebuie să-l luaţi în seamă pe Abel, am sărit eu. Cred că l-a enervat comparaţia cu puiul. Dacă aţi fi spus că are gustul cărnii unui animal mai impresionant, n-ar fi comentat. Un elefant, de exemplu, sau un mamut.

În timp ce vorbeam, am pipăit după mâna lui Abel, i-am prins-o şi l-am strâns cât de tare am putut. Unghiile mele i-au străpuns pielea, în timp ce mi-am forţat buzele să descrie un zâmbet. Ochii moşului sclipiră a viclenie. A reuşit să ascundă asta o secundă prea târziu.

— Cine e şeful? întrebă.

— Nimeni, am răspuns cât am putut de iute.

De unde am simţit că moşul îşi dorea să ne dezbine astfel, nu ştiu. Ca orice sânge albastru poseda un ego supradimensionat ce nu pierduse din vigoare în cei optzeci de ani petrecuţi aici.

Deodată, mi-am dat seama că nu el ne făcea o favoare găzduindu-ne, ci invers. Pentru el, noi reprezentam o distracţie nesperată, cu atât mai preţioasă cu cât nu o găsea la tot pasul. Nu avea să ne dea afară, indiferent cât de nerespectuoşi am fi fost, ci dorea să-şi impună propriile reguli. Sau măcar să încerce.

— Îmi puteţi spune Tallylolate, spuse deodată.

Se ridică şi ieşi.

— Tallylo... cum? se miră unul dintre îngerii Keevei.

— Poate să-şi spună oricum, tărtăcuţă, pepene sau pastă de dinţi, nu vă mai miraţi atâta! am izbucnit. Vrea să-i spunem Tallylo... cum a zis, aşa îi spunem!

Ceilalţi se uitară la mine cu nişte chipuri surprinse, apoi pufniră în râs. Şi eu am făcut la fel şi, pe măsură ce râdeam, mă ambalam tot mai tare. La un moment dat, n-am mai făcut niciun efort să mă abţin şi am hohotit până au început să mă doară muşchii abdomenului. Când Grim s-a întors, cu o carafă din lut uscat la soare plină cu apă, nu s-a mirat să ne vadă tăvălindu-ne pe jos.

— Mda, asta e reacţia tuturor când ajung aici.

Ori înnebunisem, ori ce spusese moşul avea un

potenţial hazos perceput doar de subconştientul nostru, fiindcă ne-am pus pe o nouă repriză de râs fără să ne fie prea clar de ce o făceam. Omul ne-a lăsat să ne descărcăm nervos, apoi ne-a sfătuit să încercăm să dormim. A dispărut pe una dintre încrengăturile de tuneluri. Nu ne-am pus pe discutat decât când nu i-am mai auzit paşii bocănind tot mai stins.

— Totuşi, întrebă Ama, timid, cum a zis să-i spunem?

Ne-am lungit cum am putut, cu grijă să nu-i deranjăm pe amicii scheletici ai gazdei şi, după ce Abel s-a plâns cât intra lumina de deasupra în ochi, iar Ama i-a replicat sarcastic că îi pare rău că nu există jaluzele, că le-ar fi tras cu mare drag pentru el, am adormit.

Un vis cu o tornadă ce mă sucea pe toate părţile ca pe un fulg, mă prinse în vârtejul său distructiv. Nu îmi era teamă, doar aşteptam să văd unde voi cădea. Împreună cu mine, în praful umed şi cenuşiu, se roteau fel şi fel de obiecte ciudate. O biblie ale cărei foi se zbăteau ca aripile unei păsări în agonie, un ceas de recuperator fără nicio steluţă albastră, inelul din torpedoul lui Marc şi… o mână.

Membrul s-a repezit asupra mea şi degetele mi s-au încolăcit în jurul gâtului. M-a cuprins frica. Voi muri?

Apoi, fără de veste, m-am pomenit în alt loc. Stăteam într-un colţ al camerei lui Marc. El se afla

în faţa ferestrei, gol, iar faldurile perdelei îl mângâiau ca nişte braţe de femeie.

Se auzi o voce cântată, acompaniată de mii de ecouri abia auzite, dulci ca o chemare de dragoste.

— Vino, iubitule!

Pielea mi s-a făcut de găină şi un frig de moarte m-a cuprins când am văzut că, pe pat, strălucind în goliciunea ei fără de cusur, se afla Luana. Întinse o palmă sidefie către Marc, chemându-l. El se întoarse cu faţa spre ea. Inima mi-a stat şi s-a prefăcut în stană când i-am văzut privirea. Nu ştiam că recuperatorul putea să arate aşa. Ochii îi ardeau, iar buzele întredeschise îl făceau să arate nebunesc de provocator, ca un animal de pradă gata de atac. Nu era nici urmă de sarcasm în expresia lui în acel moment. Sinceritatea afişată fără rezerve m-a lovit ca un pumn în stomac, pentru că nu îmi era rezervată mie, ci celeilalte.

E un demon! îmi spuneam. *Marc nu simte asta cu adevărat, inima lui se află sub vraja lui Naamah!*

— Te doresc atât de mult, Oriana… şopti el cu un ton jos şi grav, ce mi-a electrizat fiecare celulă a pielii.

Am vrut să strig, să-i spun că nu eram eu aceea din braţele lui, ci Naamah, dar nu puteam articula niciun cuvânt. Gândul că sunt ţintuită acolo, forţată să privesc cum bărbatul pe care îl

iubeam făcea dragoste cu alta, fie ea şi o nenorocită din adâncurile Infernului, mă asasina.

— Eşti geloasă?

Vocea venea din spatele meu. M-am întors, surprinsă. Acum eram într-un loc întunecos a cărui negură era întretăiată, când şi când, de câte o cometă ce, în loc de coadă, ţâra după ea voaluri de un alb orbitor. Marc era atât de aproape de mine că atunci când m-am rotit pe călcâie, vârfurile nasurilor ni s-au atins. Să simt respiraţia lui pe piele a fost o chestie atât de intensă că m-am întrebat dacă nu cumva ar fi fost mai bine să evit să merg mai departe, cu toate că simţeam că nimic altceva nu-mi doream mai mult pe lume. Să fiu a lui cu totul ar fi putut să mă ucidă.

— Nu sunt geloasă, am bâiguit şi am încercat să-l privesc.

Însă mi-am mutat ochii instantaneu, pentru că nu puteam face faţă dorinţei nimicitoare din irisurile alea întunecate.

Cometele s-au înmulţit şi au început un dans în jurul nostru. Voalurile atingeau senzual pielea, accentuându-mi starea de ameţeală a simţurilor.

Nu ştiu cum, ajunse în spatele meu, îmi prinse ambele braţe şi se apropie cu gura de urechea mea dreaptă. Lobul îngheţat îmi transmise un fior în tot trupul, la atingerea buzelor calde.

— Eşti geloasă? repetă întrebarea.

Tremuram, nici eu nu mai ştiam din care motiv. Da, eram, fir-ar dar n-aveam s-o recunosc

vreodată. Ah, dar se părea că nici nu era nevoie s-o spun; îl simţeam pe recuperator zâmbind victorios.

Buzele lui fierbinţi şi moi coborâră pe umărul meu. Mă roti ca pe un titirez şi continuă să mă sărute. Aş fi vrut să am putere să-l îndepărtez, dar voinţa mea nu-mi mai aparţinea de ceva vreme.

O epuizare stranie puse stăpânire pe mine dintr-odată. Mă prinse în braţe şi, aplecându-se asupra mea, începu să-mi sărute sânii. Pielea mea vibra la fiecare atingere a palmelor lui. Emoţiile atinseseră paroxismul şi, chiar când simţeam că acela era momentul când aveam să-i cedez, se întinse iar către urechea mea şi-mi şopti:

— N-o să te ating decât după ce recunoşti că eşti geloasă!

Mi-a dat drumul din braţe şi am căzut într-un hău în care pietricele mici îmi loveau pielea. Gemetele mele se întorceau la mine, amplificate, devenind de nesuportat.

Am deschis ochii. Roşul stâncii mă rănea. Corpul mă durea şi simţeam că tot sângele mi se concentrase în pântece. Picioarele îmi erau aproape paralizate. Am privit spre ceasul meu fără viaţă. Doar cu el mă întorsesem din vis.

Tovarăşii mei ciripeau mai ceva decât un stol de păsări, certându-se pentru acelaşi grăunte, la niciun metru de mine.

— Ce-o avea moşul prin cotloanele astea? întrebă cineva.

— A naibii curiozitate! bolborosi Abel. Cum vedem pe cineva care vrea să ascundă ceva, cum vrem noi să descoperim ce e.

M-am întors spre ei şi mi-am frecat ochii. Încă mă simţeam obosită, incapabilă să deschid gura şi foamea începuse să-mi sape din nou prin măruntaie.

— Domnul Gri… Tallylo… late… n-a venit? am reuşit să întreb.

— Neah! Dac-o fi murit pe aici o să ne ia un an să-l găsim. Nici nu mai ştiu pe care dintre găurile astea de şobolan s-a pierdut, mârâi Abel.

— N-ai putea să nu mai fi atât de ţepos? Omul ne-a primit aici, poate că ne-a salvat viaţa, îl dojeni Eshe.

Proscrisul, căci în cel mai scurt timp se ciondănise cu toată lumea şi nimeni nu-l privea cu simpatie, şi-a încrucişat braţele pe piept şi, bosumflat nevoie mare, s-a aşezat într-un cotlon întunecos.

Târșâind picioarele, probabil intenţionat pentru a-şi anunţa sosirea, Grim apăru cu oala în care ne adusese ieri apă, doar că acum, din gura ei largă, ieşea un abur ce împrăştia o aromă atât de apetisantă, că ne-a pus la lucru glandele salivare.

Am făcut un efort incredibil să mă smulg din mrejele ciudatului vis ce-mi tulburase odihna şi m-am ridicat, în semn de respect.

— Ce-i asta? se interesă Ama, înghiţind în sec.

— E ceai de blantula.

— Ha?!

— O plantă ce creşte la marginea pădurii şi seamănă la gust cu socul. Beţi! spuse după ce ne turnă la fiecare în cănuţele primite în Transeo.

— Aţi putea să ne mai daţi şi nişte carne din aceea? a îndrăznit Keeva.

— Pot, sigur că pot, dar dacă aveţi de gând să locuiţi aici trebuie să contribuiţi cu ceva. Pentru că sunteţi tineri şi sprinteni ar trebui să mergeţi la vânat.

— Să vânăm? Ce? Sper că nu vă referiţi la bestiile alea! Au mâncat doi dintre noi…

— Nu, râse bătrânul. Hei! Doar o ceaşcă! strigă către Ama, care crezuse că nu e nicio problemă dacă se mai serveşte cu încă o porţie. Dacă bei două ceşti, una după alta, vei deveni euforică, iar asta nu e bine. Pierzi simţul pericolului.

După expresia privirii Amei, mi-am dat seama că exact de asta ar fi avut nevoie şi că, dacă n-ar fi fost stăpânită de acel bun simţ exagerat, debilitant în unele situaţii, ar fi dat pe gât toată carafa aia fără să respire. Cu toţii am fi făcut-o. Să ne adormim simţurile, să ne drogăm până n-am mai fi ştiut de noi.

— Ce să vânăm, domnule? îl întrebă unul dintre îngeri.

— Mapimete. Arată ca nevăstuicile.

— De ce nu le spuneţi nevăstuici, atunci?

— De ce le-am pus nume inventate de mine, întrebi…

— Îhî.

— Pentru că am nevoie să uit tot ce am lăsat în urmă. Am nimerit într-un univers în care nimic nu mai e cum ştiam eu, aşa că am nevoie să renumesc totul. Am nevoie să uit. Dacă n-aş vedea, când şi când, evadaţi din Transeo aş putea să uit de Chaosul ăla blestemat.

— Când şi când? am întrebat. Aţi văzut mai mult de o serie de fugari?

Moşul râse.

— Atât de mulţi încât mă întreb ce distracţie uşchită şi-a mai găsit Creatorul de data asta. Chiar crezi că nu se putea face ceva pentru a se opri evadările? continuă ca răspuns la privirea mea mirată. Eu am făcut asta acum optzeci de ani şi tot am dat peste alţii care erau aici cu mult înaintea mea.

— Optzeci. Dar câţi ai, moşule? îl aţâţă Abel.

Grim făcu o pauză, inspiră adânc apoi se întoarse spre insolent.

— După calculele mele, copile, am vreo o sută.

— De unde ştii când trece un an? Poate ai vreo două sute…

— După multe semne, după soare, după umbra unor plante, după felul în care înfloresc sau se veştejesc. În optzeci de ani, fără nimic de făcut, a trebuit să-mi ocup timpul cu ceva. Am cercetat mai tot primprejur.

— Bătrân ţăcănit! scrâşni Abel. Îţi rebotezi lumea, imaginându-ţi că ea va lua chipul imaginat de tine. Ai impresia că reinventezi universul…

Ce naiba păţise îngerul? Devenise mai agasant decât o durere de măsea de minte.

Atunci am sărit în picioare, m-am proţăpit în faţa dracului şi, privind în jos, spre el, cu un aer de psihopat, i-am urlat să iasă afară. Şi-a ridicat ochii cu încetinitorul – sfidare ce mi-a trezit noi trepte ale nebuniei – şi-a plimbat limba peste dinţi, ostentativ, s-a sculat în picioare până a ajuns cu nasul la câţiva centimetri de al meu şi m-a înfruntat. Se pare că, cel puţin în acel moment, ţicneala mea era mai mare decât a lui, pentru că a hotărât să iasă. Am respirat uşurată. Puteam să mă compromit în ochii tuturor. Dacă Abel şi-ar fi pus mintea cu mine, m-ar fi învârtit cu un deget.

— Trebuia să-l laşi în pace, vorbi Grim. Până şi nervii îmi lipsesc aici.

— Spuneţi că aţi tot văzut evadaţi. De ce nu aţi plecat cu ei? l-am întrebat mai târziu, după ce m-am calmat.

— Cine zice că n-am plecat? Am umblat în lung şi-n lat, căutând ceea ce ni se promisese în Transeo. N-am găsit. După ce m-am săturat, m-am întors aici.

— De ce aici? Staţi singur cuc într-o peşteră roşie, cu nişte schelete.

— Nu pentru asta am venit. Speram să regăsesc drumul înapoi, spre Transeo. Voiam să-

mi primesc judecata şi să se sfârşească odată cu chinul. Chiar dacă am reuşit să trec de pădure şi să ajung la nisipul cel alb, n-am mai găsit tabăra. Am îndurat durerea din suflet cu lacrimile şiroindu-mi pe faţă. Am fost nevoit să mă întorc aici. Singur. Am ajuns la o sută de ani şi pedeapsa mea e viaţa asta lungă.

În timp ce moşul vorbea, am surprins ochii Amei privind insistent spre locul pe unde ieşise Abel. De afară nu venea niciun zgomot. Când discuţia a lâncezit şi bătrânul a căzut într-un fel de reverie indusă, poate, de peregrinările despre care ne vorbise, am ieşit după drac. Nebunia asta dintre noi trebuia să înceteze.

— Lasă-mă în pace! s-a răstit.

Vocea venea din spatele meu, de undeva, de deasupra.

— Abel, să stăm de vorbă. Indiferent ce este, putem să rezolvăm.

— Comunicare, hă? râse sarcastic. O găselniţă a civilizaţiei într-un loc de la începuturile existenţei?

Stătea cu genunchii strânşi, adunaţi în dreptul gurii, pe o ridicătură chiar deasupra intrării în grotă. M-am căţărat după el şi m-am aşezat în aceeaşi poziţie.

Cerul avea o nuanţă albăstrui-violacee. Pe întinderea lui luceau raze strălucitoare şi puncte tremurătoare ce păreau pâlpâirile unor lumânări în bătaia unui vânticel năzuros. Un aer rece, crud,

ne aducea mireasma verde a pădurii nesfârşite ce înconjura petecul nostru arid. Ţipetele scurte ale unor păsări sparseră întunericul de nepătruns din faţa noastră. Gândul la viaţa necunoscută ce sălăşluia în codrul unde doi dintre ai noştri îşi lăsaseră oasele, dacă nu cumva şi alea fuseseră mâncate, mi-a provocat un fior zgribulit.

— Am pierdut noţiunea zilelor şi nopţilor, am zis.

Mă foiam în locul meu, mutând mâinile când pe genunchi, când pe glezne, căznindu-mă să găsesc un început de conversaţie care să nu trezească aciditatea din copilul satanei. Aproape mi s-a oprit respiraţia când l-am auzit spunând cu ton calm, resemnat.

— Nu ai senzaţia că ne scapă ceva?

Nu înţelegeam la ce se referă şi nu voiam să trădez asta printr-o întrebare idioată, aşa că am tăcut. L-am privit şi am văzut urmele lucioase ale lacrimilor, coborându-i pe obraji până sub bărbie. Chiar eram în încurcătură! Abel înlăcrimat! Aşa ceva se vedea la un mileniu o dată. Mi-am dezlipit palmele de genunchi cu gândul să-l mângâi, însă ele s-au oprit la jumătatea distanţei. Gestul meu l-ar fi enervat, mai mult ca sigur. Pacea dintre noi avea viaţă atâta timp cât nu îl puneam să se uite în oglindă.

Să conştientizeze că îi observasem slăbiciunea mi-ar fi adus ura lui pentru mii de ani. Oricât mi-a fost de greu să lupt cu impulsul de a-l consola, nu

m-am lăsat. Am înghiţit toate cuvintele de îmbărbătare ce mi se înghesuiseră pe limbă. Când a întors chipul spre mine, a zărit cea mai opacă expresie facială ce a poposit vreodată pe obrazul unei fiinţe omeneşti. L-am auzit din nou vorbind şi atunci am chiuit în sinea mea, felicitându-mă pentru instinctele încă vioaie.

— Îmi amintesc tot! Tot! Pricepi? Tot!

Cuvintele îi scăpau cu greu din gâtlej. De parcă ar fi fost tăioase ca lama unui brici şi fiecare dintre ele i-ar fi crestat beregata. Înghiţea în sec. Se îneca în amintiri.

— Şi ce-i atât de greu de suportat acolo? am întrebat.

— Acum chiar că eşti proastă! Helău! Ce e în trecutul meu m-a aruncat tocmai în braţele lui Scaraoţchi, pricepi?

Sarcasmul nu-l părăsise. Era de bine. Nu murea de tristeţe. Indiferent ce grozăvii ar fi fost acolo, tot mai găsea resurse să meargă înainte.

— Tot timpul mă însoţea impresia aproape palpabilă că, la un moment dat, aveam să devin cineva, recunoscut ca un demn fiu al umanităţii. Habar nu aveam ce, însă aşteptam momentul descoperirii. Nu eram făcut să duc o viaţă ordinară, ceva trebuia să mă scoată din anonimatul plebei. Eram important sau, cel puţin, aveam să fiu. Până ar fi venit momentul gloriei, mă delectam cu huzurul vieţii oferite de averea părinţilor mei. Mă plictiseam în aşteptarea

momentului culminant ce nu mai venea. Am început să iau droguri. Din ce în ce mai multe şi mai scumpe. Într-o zi…

Făcu o pauză.

Aşteptam cu nerăbdare să continue povestea. Inima îmi bubuia nebuneşte. Urma să aflu motivul pentru care se afla acum în situaţia de a purta două aripi negre pe spate.

— Am cunoscut o fată. Era barmaniţă şi mă trata ca pe un gunoi. Nimeni n-o mai făcuse. Banii mei îmi asigurau respectul tuturor şi eram obişnuit cu temenele până în pământ, la simpla fluturare a unor bancnote cu mai multe zerouri. Am făcut un pariu c-o s-o am, o s-o fac să se îndrăgostească de mine, apoi… s-o părăsesc ca pe o curvă plătită. Am devenit obsedat de acest proiect pană într-acolo, încât am uitat că mă jucam. Am căzut în propria plasă. M-am îndrăgostit eu de nefericita aia. Ea însă, nimic. Era cu un tip, coleg de serviciu. Înnebuneam când îi vedeam schimbând priviri complice, de amorezi în secret. Eram năuc. Abia descopeream lumea. Priveam uimit la tot ce mă înconjura şi raportam totul la fata aia. Ea ce ar fi zis, ei ce i-ar fi plăcut… într-o seară am urmărit-o. Am rugat-o să mă lase s-o conduc. Mi-a permis numai pentru a mai avea ocazia să mă batjocorească. Voia să scape de mine o dată pentru totdeauna. Era atât de sigură pe ea şi pe iubirea ei! Cred că asta m-a făcut să-mi pierd minţile. Nu-mi rezista nimeni. Cum de sărăntoaca

asta de barmaniţă refuza ce-i puneam la picioare? îl evaluasem pe rival cu atâta scrupulozitate că îi ştiam toate slăbiciunile. Era mereu în dezavantaj faţă de mine. Loialitatea fetei ăsteia… Afurisita, era o stâncă! Totuşi, gâtul i-a trosnit ca acela al unui pui în strânsoarea mâinilor mele…

M-am străduit să-mi ţin în frâu agitaţia ce mă cuprinsese pe măsură ce Abel povestea şi începeam să întrezăresc drama vieţii lui.

— Am omorât-o, reluă. Până şi atunci m-a luat în râs. Nu i-am dat drumul decât când lumina ironică din privirea ei s-a stins. Ştiu că am râs o jumătate de oră în continuu, după aceea. Apoi am plâns. Şi abia apoi a venit înţelegerea asupra a ceea ce făcusem. Mi-am luat zilele. Aveam mereu la mine un briceag. Ştiam eu că avea să-mi folosească la un moment dat.

Un urlet de fiară s-a auzit din pădure. Am tresărit. Mă cufundasem atât de adânc în povestea lui Abel că uitasem unde sunt.

— Şi ce era? Iubire sau obsesie? am întrebat, văzând că el întârzia să mai spună ceva.

— Cred că erau amândouă.

— E o diferenţă. O iubeai?

Abel lăsă ochii spre pantofii plini de praf roşiatic. Le ridică vârfurile de câteva ori, părând concentrat doar asupra mişcării aceleia.

Un fâlfâit de aripi din înalturi ne-a făcut să ridicăm ochii şi să încercăm să vedem despre ce pasăre era vorba. N-am văzut nimic, fireşte.

Zgomotul s-a pierdut în noapte, tot mai îndepărtat.

— Nu răspunzi? se auzi o voce.

Ama privea în sus, spre noi. Ochii lui Abel luciră metalic când se înfipseră într-ai ei. Fata îl înfrunta dispreţuitoare. Totul, începând cu postura corpului, tonul bătăios, felul în care musculatura fină i se încorda pe sub piele, exprima ura cea mai profundă. O ură densă, vâscoasă, al cărei obiect era bălaiul diabolic din dreapta mea.

Înţelegerea m-a scuturat ca un şoc electric.

Ama era fata din povestea lui Abel.

Capitolul VI

Nu mă puteam împiedica să gândesc la tot ce ne adusese aici. La tot ce ne răsturnase aparenta ordine în care ni se desfăşuraseră vieţile până atunci. Toate nefericirile noastre aveau ceva în comun. Pe mine. Dacă n-aş fi fost extrasă... La naiba! Ce rost mai avea? *Dacă... Dacă...* Ăsta-i nu cuvânt inventat de diavol. Ce rost mai are să te întrebi *dacă* atunci când zarurile au fost aruncate? Oricum nu ne mai foloseşte la nimic reconstituirea pe altă rută a evenimentelor cu un anume final. Poate doar altora. Sau nici măcar atât. Este bine cunoscută natura de catâr a omului.

De câte ori n-am auzit expresia: *să te loveşti de pragul de sus?* Şi dacă ţi-ai spart capul de acel prag şi creierii ţi s-au împrăştiat pe cel de jos, ce lecţie ar trebui să primeşti? Fiecare are pragul lui,

pus deoparte. Se fereşte vreunul?

Dacă mi-am imaginat că ştiam totul despre cât de mult se pot urî un drac şi un înger, mă înşelasem al naibii de tare. Mă bucuram că ochii nu pot ucide. Aş fi rămas fără cei doi încă din primele minute în Purgatoriu. Devenise obositor să mă aflu mereu între ei, şi uneori îi lăsam să-şi spargă capetele, la propriu. Toată lumea se prinsese că ei doi aveau de împărţit o istorie grea. În unele seri, când stăteam afară, sub cerul înstelat, ascultând zgomotele pădurii, îi vedeam pe ceilalţi ieşind, unul câte unul, şi atunci ştiam: ai mei se încăieraseră din nou.

Până şi Grim, cel ce avusese răgazul să înmagazineze toată răbdarea din lume, venea şi se cocoţa alături, gonit de şuierăturile diferitelor obiecte aruncate de îngeri unul spre altul.

— Parcă ar fi căsătoriţi de o sută de ani, murmurase el într-o seară.

Am izbucnit în râs şi nu ne-am oprit decât după minute bune. Râdeam rar, dar când ne apuca, nu conteneam cu una cu două.

— O mare ură are nevoie de o mare dragoste pentru a se naşte, mai spuse.

Dar ce naiba ştia despre dragoste un tip ce n-a văzut decât păduri, animale şi pietre sterpe în opt decenii? Despre ură, da, putea să aibă o idee. În locul lui aş fi urât orice. Pe mama, pe tata, că m-am născut, că am murit, scheletele alea care nu făceau altceva decât să arate viitorul şi tot aşa. Nu

mi-ar fi scăpat nimic.

După un scurt instructaj, Grim ne-a trimis la vânat. A făcut abstracţie de maxilarele noastre deprimate când ne povestea cum şi unde se loveşte mai eficient un animal. Ne-a dat nişte arme rudimentare făcute de el. În vârful unor ciomege prinsese, cu ajutorul unor legături straşnice, pietre cât pumnul de mari. Cu ele se presupunea că trebuia să pocnim ţestele animalelor. Ca să fim în stare de astfel de isprăvi ne-ar fi trebuit mai întâi curajul de a ne apropia de jivine, ori niciunul nu vădea asemenea ambiţii. Mai avea un arc pe care i-l dăduse Amei. Pretindea că simţise în ea pe Diana, zeiţa vânătorii. Aiurea! Cred că spera ca nebuna să-l omoare pe Abel şi aşa să apucăm şi noi măcar un strop de linişte.

Cu toţii strâmbasem din nas şi, pe drum, căutam să ne aflăm mereu în urmă – nu ne-ar fi plăcut ca zeiţa să ne ciuruie cu beţele stângaci ascuţite de bătrân, deşi niciunul nu reuşea să se poziţioneze mai la coada trupei decât inamicul ei numărul unu.

În prima zi n-am avut noroc. Nevăstuicile alea, nu reuşeam să reţin noile nume date de moş tuturor obiectelor şi fiinţelor, aveau nişte ochi aproape umani şi chiar dacă, printr-un noroc chior, aş fi reuşit să prind vreuna, n-aş fi putut s-o mănânc. Se ridicau pe labele din spate, îşi iţeau

capetele simpatice dintre ierburi şi se uitau la noi cu lăbuţele împreunate, aduse în dreptul gurii. Mi se părea că se roagă să nu le ucidem. Pretextam mereu că nu deveneam performantă din cauza faptului că nu aveam încălţări şi tălpile îmi erau înţepate la fiecare pas de ierburi uscate, pietre şi mai ştiu eu ce. Inventivul Grim mi-a împletit o pereche de sandale din papură uscată, la fel cum purta şi el, văduvindu-mă de argumentul de top. Asta nu înseamnă că am avut inimă să curm viaţa acelor creaturi drăgălaşe. Justificările îmi deveneau tot mai sterile, cu toate astea, moşul se prefăcea că mă crede. Înţelegea mai multe decât lăsa să se vadă.

Amfitrionul nostru nu-şi mai ascundea bucuria de a împărţi traiul cu alte fiinţe însufleţite, dăruite cu raţiune. Ne răsfăţa de parcă ne-ar fi fost bunic. Până şi Abel rămăsese impresionat de îngăduinţa omului în faţa tuturor neajunsurilor cu care se pricopsise odată cu venirea noastră şi îşi mai ponderase cantitatea de otravă din vârful limbii. Ne întreba despre Chaos. Cum mai era viaţa acolo, ce se mai inventase, iar noi îi povesteam tot ce ne trecea prin cap numai să-i vedem ochii miraţi devenindu-i cât farfuriile. Telefoane mobile, televizoare color, internet, aparate foto ce îţi dădeau poza pe loc… Doar despre chestiile pozitive îi povesteam. Ce rost avea să afle că în ciuda progresului uluitor, omenirea se afla într-un război perpetuu şi că uciderea lui Abel de către

fratele său, Cain, se replica secundă de secundă, că noi boli apăruseră de nicăieri, că oamenii îşi pierdeau cu fiecare zi a existenţei lor câte o fărâmă din lumina ce le călăuzea sufletul? Oricum nu avea să mai apuce ziua să vadă toate astea cu ochii lui.

Apucase puţini ani în Chaos, cu toate astea se dovedea a fi un erudit, posesor al unor cunoştinţe temeinice în varii domenii, dobândite de alţii după studii îndelungate. Poate că ar fi devenit un respectat om de ştiinţă. Natura, societatea, aşa cum o lăsase acum opt zeci de ani, gândirea raţională şi multe altele îşi aveau fiecare locşorul lor bine conturat printre preocupările sale. Din păcate, niciunul din grupul nostru nu îi putea fi partener de discuţii pe măsură, însă era mulţumit să ne observe fascinaţia din priviri atunci când ne povestea despre Aristotel sau Platon ca despre nişte amici la cataramă cu care apucase să tragă câte o băută, din când în când.

Faptul că îşi petrecuse tinereţea ca un şoarece de bibliotecă nu-l pregătise cine ştie ce pentru viaţa în Chaos, ci, curios, pentru cea de Dincolo. Fără resurse, a trebuit să reconstruiască o lume din ceea ce învăţase din cărţi. Dacă în Chaos toate astea nu erau decât teorii şi ipoteze, aici deveniseră demonstraţii. Supravieţuise atâţia ani pentru că experimentele dăduseră rezultate.

Ca toţi confraţii înclinaţi spre studiu simţise şi el antagonismul dintre ştiinţă şi religie. Că era o

idee indusă pe căi subtile de înaintaşi sau se afla acolo de când lumea, justificată prin argumente pe cât de valide, pe atât de imposibil de exprimat logic, îl muncea neobosit. Educaţia pioasă primită în sânul familiei se lupta corp la corp cu acele considerente raţionale însoţite de dovezi de necontestat, descoperite în cărţi. Războiul acesta, numit o toană de moment de familie, se petrecea atunci, înainte de întoarcere. Existenţa divinităţii ce îi ceruse încredere oarbă mai înainte, i se revela acum într-o abundenţă ameţitoare de probe de netăgăduit. De atunci şi până acum avusese timp să găsească o formulă care să pună semnul egalităţii între cele două pasiuni ale sale şi să emită o teorie ce îi acorda credit maxim şi lui Darwin, şi Şefului. Era convins că cele două fac parte dintr-un întreg şi că numai minţile închipuite ale oamenilor le secţionase atât de hotărât.

Ascultându-l cum vorbea, cu un avânt înflăcărat, mi-l imaginam un profesor printre elevii săi. Cam aşa eram şi noi. Indiferent dacă am fi avut aplecare spre munca intelectuală sau nu, el reuşea să pună suficient de multă pasiune în solilocviile sale, că ne făcea dornici să aflăm mai mult.

— Oamenii găsesc o plăcere sadică, spunea el, în a pune bariere. Între ei, fizic, dar şi spiritual, între concepţii. Şi fac asta fără condiţii sau alternative. Întotdeauna i-am dispreţuit pe oamenii categorici.

Geniile, datorită constituţiei omeneşti, vulgare, au şi ele momentele lor ordinare. Prin mulţimea de flecuşteţuri din buzunare, Eshe avea un ruj. Ne distram pe cinste când îl vedeam pe Grim, dându-se jos din sferele lui înalte, rotind capacul micului obiect şi uitându-se siderat cum batonul colorat se ridică şi cobora.

— Exageraţi! râdea proprietara. Şi pe vremea dumneavoastră existau rujuri.

— Poate că da, însă n-am apucat să am o iubită şi să mă minunez în faţa nimicurilor femeieşti.

— Vă asigur că un ruj nu e un nimic. Nu pentru o femeie. Un ruj poate să reprezinte totul, uneori.

Grim rotunjea ochii, ca un copil, şi o privea pe africană ca pe cineva pătruns până în măduva oaselor de o înţelepciune atât de evoluată, că nu aveam cum s-o înţelegem noi, ca simple vieţuitoare ce ne aflam. Cam ăsta era momentul când ne dădeam seama că Grim, în esenţă, era tot un fel de Eshe, sau o Keeva, un Abel sau o Ama. Fascinaţia îi sclipea în ochii micşoraţi de bătrâneţe de câte ori o vedea nuanţându-şi buzele, iar ea, ciudăţenia naibii, se părea că o făcea doar pentru satisfacţia lui exclusivă. Între ei se ivise o simpatie spontană datorată afinităţilor descoperite unul în celălalt, puţin câte puţin. Nu mă întrebaţi care erau alea. Ceva trebuie să fi fost.

Abstinenţa lui Grim devenise idee fixă în

mintea lui Eshe. De multe ori rămânea în urmă cu mine şi discutam despre el.

— Să fii virgin la o sută de ani!

— Poate n-o fi, îi răspundeam.

— El a zis că n-a apucat să aibă o iubită.

— Şi ce dacă? Poate a făcut sex cu menajera, sau cu bucătăreasa. Sau poate l-a dus tac'su la femei. Am văzut prin filme că nobilii le ofereau progeniturilor botezuri erotice în braţele unor panarame de profesie.

— Hmmm… Crezi?

— Nu cred. De fapt, neprihănirea moşului e pe lista mea de curiozităţi imediat după starea vremii în Puerto Rico.

Într-o seară, după ce ne delectasem cu ultimele bucăţi de carne scorţoasă, stăteam cu toţii în jurul focului ce ardea calm în îngrăditura lui din bolovani. Abel îşi rodea cu sârg unghiile de la mâna stângă, apoi le scuipa ca un necioplit, Ama se legăna înainte şi înapoi, cu ochii fixaţi asupra flăcărilor, cei trei îngeri care aveau nişte nume atât de greu de pronunţat, încât am hotărât să le spun Unu, Doi şi Trei, împleteau coroniţe din nişte flori culese cu ocazia ultimei noastre tentative de a vâna, Keeva le urmărea degetele agile, iar Eshe, de pe partea cealaltă a focului, îl ţintuia cu privirea pe Grim. El habar nu avea. Făcea sandale de rezervă pentru oricine s-ar fi nimerit să aibă nevoie şi atenţia îi era concentrată asupra îmbinării frunzelor uscate. Trebuia să

respecte un model anume, altfel nu-i ieşeau cum trebuie.

Deodată, a ridicat ochii şi m-a prins holbându-mă la el. De fapt, urmărisem traiectoria privirii africanei şi, chiar în acel moment, zăbovisem asupra lui. Credea că mă interesează ce face. Mi-a zâmbit.

— Ar trebui să înveţi tiparul, cine ştie cât voi mai fi pe aici, spuse senin.

Am zâmbit şi eu. Nu aveam talent şi nici răbdare pentru aşa ceva. Mătuşă se chinuise luni întregi să mă înveţe să croşetez. Dacă să croşetezi înseamnă să-ţi prinzi degetele într-o încrengătură de aţe de care puteai să scapi doar tăindu-le cu foarfecă sau, aşa cum îmi trecuse mie prin cap pe la vârsta aceea fragedă, să sun la 112 şi să-i implor să-mi trimită o echipă de descarcerare, atunci da, croşetam al naibii de bine.

Atunci s-a întâmplat ceva incredibil. Eshe s-a ridicat de la locul ei, a ocolit focul, a pus ambii genunchi în pământ în faţa moşului, i-a prins chipul în mâini şi l-a sărutat pe buze. Prelung. Când s-a dezlipit de el era calma, însă bătrânul se făcuse roşu ca racul. Alb mai era doar în jurul ochilor, de parcă s-ar fi bronzat cu ochelarii de soare pe nas.

Unu a vrut să spună ceva, însă buzele i-au împietrit pe litera O. Cu toţii am fi vrut să ne manifestăm surpriza cumva, dar nu ştiam cum ar fi fost mai nimerit s-o facem, fără să lezăm vreo

sensibilitate. Naiba ştia la ce fusesem martori.

Grim s-a ridicat brusc, sandalele neterminate i-au căzut din poala, ne-a cerut să-l scuzăm atât de ceremonios de parcă nu eram la naiba-n praznic, pe o stâncă dintr-un loc uitat de Dumnezeu, la propriu, ci în sala de luat masa a unui castel somptuos, şi a dispărut. Eshe şi-a lungit gâtul, uitându-se după el. Irisurile îi luceau atât de tare de parcă toţi licuricii din lume îşi găsiseră adăpost în ei.

— Oare l-ai jignit? am întrebat-o după o vreme, când n-am mai auzit paşii lipăind în tenebrele stâncii.

— Nu, zâmbi ea.

— Necrofilo! râse Abel, strâmbându-se de parcă ar fi, mâncat aguridă. Îşi şterse buzele cu mâneca. Bleah!

Însă Eshe nu-l lua în seamă. Zâmbea într-un fel enigmatic. După ce a ieşit singură în noapte, era cât pe ce să-i dau crezare dracului când a sugerat că eram pe cale să mai pierdem încă unul din gaşcă. Credea că femeia nu mai era în toate minţile.

De parcă ar fi fost de mirare să fie aşa!

A trebuit să plecăm din nou la vânătoare.

— La vânătoare, ne amintise Grim, nu la cules de floricele.

Unu, Doi şi Trei erau un fel de tăuraşi Ferdinand. Cu pleoapele căzute, admirau toate

florile pământului, le miroseau inspirând cu putere polenul, apoi strănutau câteva minute încontinuu. Ar fi fost simpatici, dacă reaprovizionarea cămării gazdei, secătuită tot de noi, n-ar fi devenit urgenţă de gradul unu.

Moşul ciripise toată dimineaţa în triluri nemaiauzite. Sărutul de noaptea trecută ştersese vreo treizeci de ani de pe trupul şi din spiritul lui. Eshe, în schimb, după ce somnul o pocnise în creştet cu o doză sănătoasă de raţiune, se pomenise extrem de stânjenită. Nebunia de acum câteva ore nu-şi mai exercita fascinaţia şi putea vedea inepţia gestului ei în toată măreţia lui supărătoare. Evita privirea bărbatului încântat ca un puşti ce primise o acadea colorată. Spectacolul era destul de grotesc, însă nimeni nu-l putea acuza pe bătrân pentru regia lui. Nu poţi să-i fluturi unui căţel ditamai osul suculent pe sub nas, apoi să-l blamezi fiindcă dă din coadă.

— De ce ai făcut-o? am întrebat-o când am intrat în pădure.

Ca de obicei, *entuziasmul* nostru vânătoresc ne determina să rămânem în urmă.

— Nu ştiu. Aşa am simţit aseară, dar acum nu mai simt deloc.

— Abel spune că îţi pierzi minţile.

— Dacă n-aş fi dat pe gât o oală întreagă de ceai de blantula, aş fi fost de acord cu el.

— Eşti nebună? Grim a zis că mai mult de o ceaşcă te face praştie…

— Mie-mi spui? L-am pupat pe moş! Nu-mi vine să cred! exclamă.

Făcu un gest de lehamite. Probabil că pornirea nesăbuită de aseară avusese ecouri dintre cele mai neplăcute în conştiinţa ei, pentru că acum arăta mai devitalizată decât o lămâie stoarsă.

— Mişcaţi-vă mai repede! ne strigă Abel.

— N-ar trebui să zbieri aşa, deranjăm vânatul, i-am şoptit.

— La pescuit e aşa, nu la vânat.

Era la conducere astăzi. Se autointitulase lider. Nu crâcnise nimeni, mai ales că o astfel de poziţie presupunea să fii primul care înfruntă un eventual pericol.

— În, ia uite! am auzit-o pe Keeva. Uite ce drăgălaşă e nevăstuica asta!

O creatură ce părea un fel de rudă mutantă a şobolanului stătea pe un trunchi de copac şi ne studia. Ne-am apropiat cu toţii. Neclintirea ei părea nefirească.

— Ce scumpică eee! se pisicea Keeva.

Deodată, drăgălăşenia aceea blănoasă şi-a scos colţii şi chipul i-a devenit hidos. Vedenia şarpelui din seara evadării mi-a revenit în minte şi, înnebunită, am rotit ghioaga deasupra capului şi am spulberat halucinaţia.

Chiotele partenerilor mei m-au adus la realitate. Sângele de pe braţele mele şi vederea micului cap zdrobit m-au îngreţoşat.

— Bravo! Ai vânat! O să avem ce-i duce

moşului, că altfel o să ne ceară chirie!

— Dar ce naiba avea? De ce se schimonosise aşa?

— Poate o fi turbată.

— Se poate mânca din carne de animal turbat?

— Habar n-am.

— Mai turbată ca noi n-are cum să fie!

Comentariile lor ajungeau la mine de parcă ar fi parcurs un tunel nesfârşit, ecouri lugubre şi sensuri alterate se agăţau de ele şi aşa, în devălmăşie, îmi inundau creierul. Era a doua oară când ucideam. Prima dată un om şi acum, animalul ăsta.

Începea să devină un obicei.

Desigur că mâncasem carne şi înainte, însă nu fusesem forţată să asist sau să particip la măcelărirea necuvântătoarelor. Dacă ar fi fost aşa, aş fi devenit vegetariană convinsă.

Abel apucă lighioana de un picior, o ridică până la nivelul ochilor, se strâmbă, apoi o legă la cingătoare.

— Ne trebuie mai mult. Asta n-o să ne ajungă nici pe-o măsea.

— Pe mine să nu mă puneţi la socoteală, am spus dând din mâini.

— Tu ce-o să mănânci?

— Legume.

— Legume? Nu zău? Te duci la piaţă şi-ţi cumperi un kilogram de ciuperci? se amuză Abel.

Încă râzând, o luă prin bălăriile înalte şi se

depărtă de noi. Keeva era în faţa mea, lovind în stânga şi în dreapta cu un băţ găsit pe jos.

— Ăsta mereu a fost aşa nesuferit? mă întrebă.

Am privit-o şi m-am pomenit întrebându-mă dacă şi eu arătam atât de suptă la faţă pe cât arăta ea. Pe obrajii ei lucioşi se conturau dâre mate, uscate, mai închise la culoare.

— Nu crezi că ne-am afundat prea tare în pădure? îi strigă Trei şefului expediţiei.

Nu i se răspunse. Abel grăbi pasul, forţându-ne să ne ţinem după el un pic prea repede faţă de cât ne permiteau bateriile descărcate de hrana insuficientă, raţionalizată până la ultima firimitură. Cred că Eshe turnase în ea infamul ceai de blantula, de altfel un foarte bun lift al optimismului nefondat, ca să mai uite de foame.

Copacii se îndesiseră. În jur domnea un verde absolut, netulburat de nicio altă culoare. Muşchii atacaseră toată vegetaţia întâlnită în cale, învelind-o în catifea moale. Putea fi sălaşul unor zâne bune, la fel cum putea fi al dracilor. Crengile căzute sau rădăcinile ieşite din pământ, astfel înveşmântate, păreau braţele nesfârşite ale unor creaturi magice. Sub tălpi nu mai aveam pământ, ci nişte stânci pe suprafaţa cărora trebuia să avem grijă cum păşim, altfel riscam să alunecăm în spaţiul destul de adânc dintre ele. Aşa păţise Eshe, cea care, rumegând prea intens gândurile despre sărutul de aseară, nu fusese atentă şi picase cu un picior în cavitatea perfidă, apoi se

lovise cu faţa de pietroiul din apropiere.

Am scos-o cu greu de acolo, întrucât se zbătea ca un peşte în năvod, mai degrabă furioasă decât vătămată. Era mai grea decât părea la prima vedere. Trei i-a şi spus-o, lucru ce e enervat-o şi mai tare.

— Dacă te doare, mergi la peşteră, i-am sugerat când am văzut-o depusă în siguranţă, lângă mine.

N-a spus-o, dar am simţit-o. Gândul de a fi singură cu bătrânul, o înfiora în cel mai repugnant mod cu putinţă.

Şi pentru că starea ei execrabilă mi se transmitea şi mie, am iuţit pasul şi m-am alăturat lui Abel. M-a văzut la dreapta lui, mi-a aruncat o fărâmă de privire din coada ochiului, apoi s-a concentrat la drumul plin de capcane din fata noastră.

— Te cam iau fiorii, nu? murmură.

— Te cam. Dar nu-mi dau seama dacă-s d-aia buni sau…

Un strigăt venind din spate mi-a retezat ideea. Doi se împiedicase de un trunchi şi acum se afla în glorioasa poziţie patrupedă.

Abel privi cerul, disperat.

— Ia-mă acum, Lucifer! mârâi. Sunt înconjurat de…

de…

Cuvântul nu-i venea.

— Nătăfleți? am încercat eu.

— Prea soft, îmi aruncă. Imbecili.

— Cam dur, nu crezi?

— Nu. Sunt pierdut cu unii ca voi. Nu sunteţi, unul, în stare de nimic.

— De ce te-oi crede mai breaz ca noi, nu ştiu! De ce n-ai mers cu ceilalţi? am întrebat, deşi nu aveam nevoie de răspuns.

Doar simţeam nevoia să-l înţep niţel, după ce ne luase la grămadă şi ne gratulase cu mărinimia-i caracteristică.

— Ai cui îngeri sunt ăştia? am încercat să-i mut atenţia de la sarcasmul de mai devreme, regretându-l chiar din secunda când mi-a scăpat. Eram şi aşa destul de amărâţi, ce să ne mai chinuim şi între noi?

Aflasem între timp că nu aveau nicio legătură, nici cu Eshe, nici cu Keeva.

— Nu ştiu. S-au pierdut de recuperatorii lor.

— Ama a rămas.

— Ea, oricum, face lucrurile pe dos, replică iritat.

— Aţi rămas amândoi cu mine, am spus, cuprinsă de o emoţie neaşteptată.

— N-am rămas pentru tine, credeam că am fost clar.

O căută pe Ama. Se afla pierdută în nişte tufişuri, în stânga noastră, cu arcul în poziţie de tragere, scotocind cu privirea în toate direcţiile. O şuviţă îi căzuse pe lângă obraz şi îi mângâia buzele încordate. Dracul zâmbi când imaginea ei

plăpândă i se reflectă în ochi.

— Crezi că are habar cum să folosească arcul ăla?

Tonul îi era tandru. Nebunul chiar o iubea pe bruneta săgetătoare!

— Da’ ştiu că eşti insistent! am râs. Nu ştiu cum aş reacţiona dacă unul pe care nu-l suport s-ar ţine de capul meu şi pe lumea cealaltă.

— Ai sfârşi prin a-l accepta.

— Crezi?

— Majoritatea femeilor cedează în faţa perseverenţei bărbaţilor îndrăgostiţi de ele.

— Nu crezi că eşti cam mic pentru astfel de păreri bătute în cuie?

— Mai mare de atât nu voi fi niciodată.

— Aici da. Grim e dovada. Era de vârsta ta când a ajuns aici.

În momentul acela, un alt animal de dimensiuni asemănătoare nevăstuicii vânate mai devreme, ne-a sărit în faţă. Ne-a luat prin surprindere şi fără să vreau, am ţipat.

— O nevăstuică!

— Ce? Ce? sări Doi din spate, mai speriat decât mine.

— Oh, nu! 0 leoaică! exclamă Abel.

— Ce leoaică? N-ai auzit că m-am speriat deja când ai zis de nevăstuică? Vrei să crăp?

— Nu m-ar deranja. Taci! bodogăni îngerul meu negru. Apoi ca pentru sine: Tu vei fi următoarea masă a leoaicei.

Ne-a făcut semn să ne pitulam. El a făcut la fel.

După ce ne-am găsit ascunzători, am încercat să ridicăm capetele, să vedem şi noi ce zărise Abel. Nici nu observasem animalul şi tremuram deja. Imaginile celor doi înfulecaţi ne ţopăiau prin faţa ochilor. Răgetul formidabil ne-a retezat instant cheful de a viziona provocarea; ne-a lămurit cu ce aveam de-a face, mai mult decât ne-ar fi convenit nouă. Ne-am trântit la pământ. Nu ştiu ce să zic despre ceilalţi, însă eu mi-am luat adio, în gând, de la toţi cunoscuţii. Inima nu mai era în spatele sternului, ci se zbătea undeva în interiorul creierului. O palmă îmi înţepenise în jurul mânerului bâtei, iar cealaltă strângea cu forţă muşchiul diafan de pe suprafaţa stâncii. Sistemul nervos central primea şi retransmitea în corp semnale când de la senzorii din palma dreaptă, când de la cea stângă. *Ciomag, muşchi… Armă, catifea… Moarte, viaţă…*

Am sărit în picioare, hotărâtă să lovesc tot ce mi-ar apărea în cale. La câţiva metri, o leoaică adulmeca mirosurile pe care vântul le ducea dinspre noi spre nasul ei. A încremenit cu ochii la mine, aproape surprinsă. Îl vedeam pe Abel strâns covrig în spatele unui pietroi. A făcut ochii cât cepele când m-a văzut. Nici nu mi-a făcut semn să cobor la loc, răul fusese făcut deja, poziţia hranei fusese deconspirată.

Leoaica s-a încordat şi, cu salturi

spectaculoase, s-a îndreptat spre mine. Nu ştiu de ce crezusem că voi fi în stare de vreo urmă de eroism. Nu puteam ridica braţul cu arma. Blana ce flutura pe capul animalului din pricina mişcărilor, pielea din jurul botului şi colţii imenşi, galbeni, bine înfipţi în gingia neagră, erau singurele lucruri pe care eram în stare să le văd.

Până aici mi-a fost! Am vrut să închid ochii, însă pleoapele paralizaseră de groază.

O ultimă săritură şi gata. Speram să nu doară prea tare când fiara şi-ar fi înfipt colţii în jugulara mea. În momente ca astea singurul lucru pe care ţi-l mai doreşti este o moarte rapidă.

Abel s-a ridicat cu ochii fixaţi asupra animalului. Arăta de parcă ar fi calculat mental în ce parte a corpului l-ar fi putut lovi în momentul când ar fi ajuns în dreptul lui. Doar că nu avea cum să facă asta. Salturile creaturii erau prea înalte. Urma să plonjeze fix peste mine. După ce m-ar fi năucit cu greutatea şi forţa căderii, mi-ar fi aplicat lovitura de graţie: muşcătura.

Saltul nu s-a mai finalizat. O săgeată i-a străpuns partea de sus a corpului şi a căzut la picioarele mele. Dădu să se ridice, convinsă parcă de faptul că rana nu era decât o fantasmă şi că va putea ajunge, totuşi, la mine. Cu un strigat disperat, din toţi rărunchii, Abel şi-a luat avânt şi a lăsat să cadă pietroiul din vârful bâtei chiar în moalele capului leoaicei.

Chiar dacă o ucisese, nu s-a oprit. A continuat

să dea pană când craniul s-a spart, devenind un bol sângeriu.

Nimeni n-a încercat să-l oprească. L-am lăsat fiindcă ştiam că am fi făcut la fel în locul lui. Cineva trebuia să plătească pentru necazul nostru şi măgăreaţa căzuse pe dihania asta ce avusese ghinionul să se intersecteze cu noi.

Ama se apropiase timid, nevenindu-i să creadă că nimerise ţinta. O altă săgeată luase locul celei din spatele animalului, pregătită să ia aceeaşi rută în caz de nevoie.

N-a folosit-o pentru animalul pentru care o preparase, ci pentru altul. Doi, ajuns, naiba ştie cum, la o depărtare considerabilă de noi, urla ca din gură de şarpe. O altă leoaică, de două ori mai mare decât cea ucisă, îl prinsese şi tocmai se pregătea să-l muşte de cap. Ama a eliberat săgeata. Şi-a atins ţinta, doar că animalul fusese mai rapid şi apucase să zdrobească ţeasta îngerului între fălcile ei colosale. A căzut peste el, fără să-i dea drumul din gură. Colţii străpunseseră oasele bietului Doi, ucigându-l pe loc.

Eram cu toţii pământii. Încremeniţi. În afară de Abel. A alergat spre victimă cu speranţa că mai poate ajuta cu ceva. Ştia şi el că rana era incompatibilă cu viaţa, cu toate astea spera.

Nici n-a ajuns bine lângă Doi, că un ţiuit neobişnuit, ce ne intra în urechi şi de acolo ne sfredelea capetele, ne-a făcut să ne tupilăm iar.

Ochii mi-au căzut asupra Keevei. Era

transfigurată. Sunt sigură că îi înlemniseră şi lacrimile. Privea ţintă, ca o nebună, şi mi-a fost teamă ca teroarea să nu-i li luat minţile şi să sară din ascunzătoare, cum făcusem eu mai devreme, expunându-se următorului pericol.

— Să ne retragem, strigă Abel.

Se repezi asupra fiecăruia dintre noi, ne smuci de la pământ, irlandezei îi administră şi o pereche de palme, şi ne aşeză cu forţa în poziţie bipedă. Ba chiar ne îndreptă cu faţa spre direcţia unde voia să ne vadă alergând. De unde îi mai rămăsese atâta sânge rece, nu ştiu, fiindcă nouă, celorlalţi, rece sau cald, ne dispăruse din vene.

Am ajuns la prima porţiune de pădure, cea cu pământ moale, acoperit de frunze roşii. Ne-am tupilat în spatele unei tufe cu ramuri dure, ce ne zgâriau pielea la cea mai mică mişcare. Ne respiram unii altora în cefe. Căutam să găsim o porţiune de unde să ne putem arunca ochii spre locul unde îl abandonasem pe Doi.

Ne era teamă, însă eram şi curioşi.

Când am auzit voci omeneşti, era cât pe ce să ies şi să strig după ajutor, însă Abel şi-a încleştat palma grea de braţul meu şi m-a ţinut pe loc. L-am privit. Şi-a pus degetul arătător în dreptul buzelor. Era un gest simplu, dar emana atâta forţă, încât n-am avut încotro decât să mă supun.

Nişte arătări ciudate, vreo trei la început, s-au ivit din adâncimea verde. Apoi încă cinci, urmaţi de alţi unsprezece. Vorbeau o limbă de neînţeles,

iar asta era tare neobişnuit. Unii purtau câte un obiect de îmbrăcăminte confecţionat în Chaos, ponosit şi găurit, iar alţii nişte veşminte bizare. Păreau nişte fâşii din frunze uriaşe petrecute în jurul trunchiului. Purtau arme asemănătoare cu ale lui Grim şi, din atitudinea lor, am putut să deduc că nu erau deloc genul cu care ai vrea să stai la o şuetă şi să spargi o sămânţă.

Unul dintre ei, înnegrit tot de jeg, cu nişte jumătăţi de pantaloni ce, poate, or fi fost verzi vreodată, se aplecă asupra lui Doi. Se învârti în jurul lui, îl privi din toate unghiurile, ridică ochii şi scrută împrejurimile, apoi chemă pe câţiva dintre tovarăşii lui, dădură animalul la o parte şi îl dezbrăcară pe bietul înger. Bărbatul ridică hainele, le mirosi, apoi le împachetă şi le îndesă într-o desagă ce îi atârna pe spate.

Prinse unul dintre braţele lui Doi şi lovi de câteva ori cu o ghioagă la încheietura umărului. Membrul se despărţi de corp, ciudatul acela linse sângele ce se prelingea din el şi, cu un gest apreciativ, îi invită şi pe ceilalţi să se apropie.

Reprezentaţia sălbăticiei crunte la care am fost forţaţi să asistăm, ne-a şocat atât de mult, că atunci oamenii aceia s-au îndepărtat, purtând pe urmări bucăţi din trupul lui Doi, am ajuns la stânca lui Grim fără să fim în stare să ne amintim traseul parcurs.

— Grim trebuie să ştie ce erau ăia, a spus Keeva când am pus piciorul pe suprafaţa roşie a

zonei aride.

Uşor aplecaţi în faţă pentru a putea învinge panta abruptă spre intrarea în peşteră, ne înecam fiecare în spaima lui personală.

Eram recuperatori şi îngeri, fiinţe ce aveau de înfruntat tocmai asta, diabolicul din semeni, însă ce văzusem azi era de neimaginat.

Am rămas în urma lor, privindu-le spinările încovoiate. Erau înfrânţi. Sau aşa păreau. Un vânt cald mi s-a amestecat prin plete şi mi-a mângâiat obrajii. Am simţit nevoia să închid ochii, să mă separ de tot ce era în jur, să încerc să prind un gând familiar şi paşnic. N-am reuşit, şi ciuda mi-a umplut ochii de lacrimi. Am ridicat bâta deasupra capului şi am lovit cu ea stânca roşie de sub mine. De multe ori. M-am oprit doar când în palme nu mai ţineam decât un băţ franjurat ca o mătură. Nu mă descărcasem; tensiunea rămăsese în mine şi o dorinţă nebună de răzbunare mă cuprindea pe nesimţite, ca o prevestire întunecată. Dacă sălbaticii ăia ar fi fost în puterea mea, ceea ce i-au făcut ei sărmanului Doi n-ar fi fost decât apetitivul pus în faţa morţii. Închipuiri malefice despre torturile la care i-aş fi supus înainte, cu mult înainte de a le permite să moară, îmi înfiorau toţi nervii şi îmi încordau musculatura.

— Eşti bine? m-a adus la realitate vocea lui Abel.

Mă prinsese de braţ şi mă smucise bine. Strânsoarea durea al naibii de tare.

Coborâse înapoi, alarmat de înfrigurarea imprimată de plăsmuirile fatale pe obrazul meu. L-am studiat ca o mioapă. Era diferit. Ceva se schimbase la el şi nu puteam spune dacă era de natură fizică sau psihică.

El se schimbase sau eu? *Tempora mutantur nos et mutamur in illis.* Aşa spusese Grim. Cât era de adevărat şi cât de repede venise demonstraţia cuvintelor acelea!

Indiferent cum te simţi acum, ai răbdare, mai târziu vei simţi altceva, reverbera vocea mătuşii de undeva din spatele conştientului. *Altceva-ul* acela putea să aibă orice nuanţă dintre cele cuprinse între speranţă şi dezastru, însă ea mereu se referea la partea pozitivă. De unde găsea atâta forţă? Un lucru îmi era clar: nu-i moştenisem abilitatea de a vedea luminiţa din orice tenebră. Sau, dacă o fi fost vreun procent oarecare din gena responsabilă cu asta, îşi dăduse obştescul sfârşit cândva, între momentul evadării din Transeo şi fracţiunea de secundă când am văzut aripile mici şi albe ale lui Doi, desprinse de spate şi aruncate în bălării de parcă ar fi fost gunoi.

Mă gândesc că mintea omului este astfel construită că şi în momentul în care simte ultima firimitură de viaţă scurgându-i-se din trup, tot mai speră la ceva reversibil. Bănuiesc că asta face ca totul să fie mai uşor de îndurat. Te duci fără să apuci să conştientizezi că întoarcerea e cu neputinţă.

Dezastrul îşi jucase ultima scenă şi regizorul nu mai pregătise alta. Speranţa moare ultima? Ei bine, iată că se întâmplase. Murise!

M-am repezit asupra lui Abel, l-am cuprins în braţe şi am început să hohotesc. Dracul a rămas câteva secunde ca împietrit, neştiind cum să reacţioneze, apoi i-am simţit palmele fierbinţi pe umeri. M-a cuprins în braţe, mai întâi timid, apoi atât de strâns că abia mai puteam să respir. Pe pielea mea încinsă aproape că au sfârâit lacrimile lui grele.

— Iartă-mă! am strigat printre sughiţuri.

După o scurtă şovăială, câteva reprize de expiraţii profunde şi sacadate, l-am auzit.

— Nu-i nimic de iertat aici. Aşa a fost să fie.

Resemnarea lui nu mi-a făcut niciun bine. Iertarea, nici atât. Picioarele mi s-au înmuiat şi, dacă dracul bălai nu m-ar fi strâns bine, aş fi căzut.

Pentru mine totul se sfârşise. Nu mai aveam putere. Finalul avea să mă găsească pe stânca asta roşie, stearpă ca moartea.

Pe Grim l-am găsit lungit lângă scheletele partenerilor săi de discuţii. Adevărul e că, de când apărusem noi, nu le mai acordase nicio atenţie. Iniţial am crezut că dormea. Razele soarelui îi picau pe fruntea ridată, plină de pete maronii. Trei chiar făcuse o glumă, spunând că noi ne speteam cu vânatul, iar moşul făcea cure de soare.

— Nu doarme, a spus Ama.

Emisia joasă a vocii ei m-a înfiorat.

Abel i-a luat sandaua dintre degete şi, după ce i-a simţit trupul rigid, rece ca gheaţa, ne-a privit. Moşul murise.

I-am auzit mai târziu pe Unu şi Trei, discutând între ei:

— Crezi că sărutul ăla i-a venit de hac?

— Nu fi prost! Pe cine omoară un sărut?

— Păi… Pe unul de o sută de ani?

Apoi ridicară amândoi din umeri, lăsând baltă necropsia imaginară. Cauzele morţii bătrânului aveau să rămână pe veci învăluite în mister.

O frică subită ne umplea gura cu un gust sălciu, fad şi amărui. Nu apucasem să-l descoasem pe moş în legătură de peregrinările de care spusese. Nu pentru că el nu se arătase dispus să vorbească, ci pentru că noi, o bandă de bezmetici, nu reuşeam să facem pace cu noi înşine şi cu absurditatea evadării din tabără. Nu găsisem ce căutam, ci sărisem cu graţie din lac în puţ. Ne era ciudă pe noi. Singurul lucru sistematizat, organizat ca la carte, era haosul din minţile noastre mici.

Când realizezi inepţia unui demers şi poţi să te întorci până la un anume pune şi să faci lucrurile diferit, treacă-meargă; ai rămas cu o învăţătură ce, poate, îţi va folosi. Dar ce te faci atunci când realizarea erorii şi învăţătura îţi folosesc tot atât de mult ca un coş pe vârful nasului?

Posomorâţi, confuzi, arțăgoși ca nişte javre

atinse de turbare, am stat cu trupul inert al moşului sub nas timp de două zile. Şi cine ştie cât ar mai fi durat starea aceea de adormire în care păream cu toţii letargici, cu funcţiile vitale diminuate până la limita de avarie, dacă mirosul cadavrului ce urma cursul firesc al descompunerii nu ne-ar fi înţepat nările.

— Dacă mi-ar fi propus cineva să stau alături de un hoit, aş fi crăpat de silă, îi spunea Eshe lui Unu. Şi, ia uite-mă acum!

— Ar trebui să-l îngropăm, nu ştiu… a spus Unu.

— Şi cu ce să săpăm?

— Cavernele astea au fost găurite în stâncă, ceva o fi pe aici prin tunelurile astea.

— Şi cine mai are energie să cotrobăie? Tu?

Unu dădu din cap. El nu, categoric nu.

— Oare în cât timp moare un om de foame?

Ne-am îndreptat privirile deodată, ciorchine, asupra lui. Voiam să vedem dacă aiura. Dar nici noi nu ne prăpădeam cu obiectivitatea, din moment ce ochii ni se împăienjeneau şi începeam să găsim că pulpa dezvelită a unora dintre noi putea deveni o friptură suculentă.

— E ciudat să nu poţi muri, fiindcă ţi-e foame, murmură şi Ama cu ochii pierduţi.

Nevăstuica ucisă de mine începuse, şi ea, să miroasă urât. Grim ştia cum să usuce carnea fără să intre în procesul de putrezire, ori el scăpase de griji acum.

Trei apăru în cadrul cavităţii cu un braţ de blantula.

— Am găsit astea în gaura moşului. Are o grămadă acolo.

— Altceva n-ai găsit? Mai consistent şi care să nu ne ia minţile? l-am întrebat.

— Mai erau maldăre de sandale din papură, dar nu sunt comestibile, am încercat eu să ronţăi una.

Ama pufni în râs.

— Altceva?

Trei ridică din umeri.

— Erau nişte chestii acolo, dar nu ştiu la ce îi foloseau. Mergeţi şi voi, poate vă prindeţi.

— Dar dacă… începu Ama.

Am privit-o cu toţii. Aşteptam cu sufletul la gură ca unul dintre noi să spună ceva şi să nu sune prostesc sau idiot de-a dreptul.

— Dacă, reluă, am vâna un animal, şi l-am pârli aici pe foc?

— Ştie vreunul dintre voi cum să aprindă un foc fără ajutorul tehnologiei moderne care, deşi e divină, ne lipseşte cu desăvârşire? i-am luat în balon.

Unu s-a arătat convins că nu era mare filosofie să determini o flacără să apară în grămăjoara de lemne din interiorul ţarcului de pietroaie, însă când s-a trecut de la teorie la practică, s-a arătat demoralizat până la Dumnezeu şi înapoi, când nicio afurisită de scânteie nu s-a îndurat să se

nască din ciocnirea a doua pietricele.

— Îţi trebuie amnar, spuse Abel.

Privise plictisit la încercările lui Unu.

— Ce-i ăla?

— O bucată de metal.

— O bucată de metal aici? îi replică Ama cu ochii aprinşi. Nu mai bine vrei un os de dinozaur? Că d-ăla s-ar putea să găsim.

— Căutaţi-vă prin buzunare, deştepţilor. Vedeţi cu ce zestre aţi fost extraşi. O unghieră, un cuţit, un pix, orice. Iar dacă vreunul era fumător şi are chiar o brichetă… Bingo! nu se lăsă nici el mai prejos.

Grim trebuia să fi avut ceva, însă niciunul nu se simţea suficient de energic, încât să pornească într-o acţiune de cercetare prin toate hrubele alea.

Posesiunile lumeşti ale fiecăruia se strânseră într-o grămăjoară. Îl lăsarăm pe Abel să cerceteze dacă vreunul din obiectele alea erau bune la aprins focul.

— Ruj, se strâmbă el. Nu înţeleg de ce vă daţi cu tâmpenia asta pe buze? Ştiţi cât de enervant e să pupi o fată şi să ţi se întindă maglavaisul ăsta pe bot? Mină de pix, hm, poate folosi; cartelă SIM, nasturi, scame, monedă… Hopa!

Entuziasmul lui Abel ne-a electrizat şi ne-a făcut să credem că totuşi, moartea nu ni se va trage de la inaniţie. Între fălcile unei leoaice, evisceraţi de sălbaticii canibali, dar nu de foame.

Se părea că şi găsirea unei pietre potrivite

cerea precizie şi cunoştinţe vaste. Nu trebuia să fie moale, să nu se zgârie uşor şi să nu se spargă. După multe încercări a obţinut o scânteie, însă s-a pierdut pentru că nu căzuse aproape de vreascuri. Era o veste bună chiar şi aşa.

Vestea proastă era că ne lipsea vânatul, iar acest *infim* detaliu ne dădea planurile peste cap.

— În cât timp se moare de foame, totuşi? întrebă Eshe.

— Tu ar trebui să taci! se răsti Unu. Moşul a murit din cauza ta.

— Taci, mă! îl puse Abel la punct. Vorbeşte foamea din tine. A murit să ne facă nouă în ciudă. Al dracu' moş! De foame se moare în trei săptămâni, iar de sete în trei zile.

— Ce? sări Keeva. Apă! De unde lua moşul apa?

La asta nu ne gândisem.

— Nu se îndepărta de stâncă. Apa trebuie să fie pe aproape, am spus, pe trei sferturi convinsă că bat câmpii. Cum dracu' se face că niciunul n-a belit ochii la Grim să vadă ce şi cum?

— Da' tu i-ai belit? se răsti Abel, încruntat.

— Încetaţi! se ridică Ama. Nu faceţi decât să vă acuzaţi unul pe altul, imaginându-vă că voi aţi făcut vreo brânză. Hai să recunoaştem că suntem într-un mare rahat şi că nu vedem nicio scăpare de aici. Urlând ca apucaţii n-o să rezolvăm nimic. Zic să ronţăim câte un snop de blantula, nu mai mult, să ne mai sedăm bâzdâcii, apoi să ne gândim

la rece.

— Blantula asta e un drog, n-o să gândim la rece, ci o să ne pupăm între noi, sâsâi Abel, şerpeşte, cu ochii la Eshe. Dac-o să avem norocul lui Grim, o să crăpăm fericiţi. Deşi nu văd pe aici nicio pereche de buze în stare să-mi provoace emoţii fatale.

Era imposibil să nu ne aruncăm aluzii răutăcioase. Sămânţa discordiei nu putea găsi pământ mai fertil decât aici, între recuperatori şi îngeri aduşi împreună de hazard.

Soarele se afla acum deasupra noastră şi trimitea valuri incandescente în creştetele năuce. Ne-am târât pe lângă pereţii reci, privindu-ne pe sub gene.

Am întins mâna după snopul de blantulă şi am început să ronţăi absentă. Ceaiul era bun, dar planta crudă avea gust de gunoi de grajd. M-am strâmbat. Ceilalţi au vrut să experimenteze pe propria piele, sau limbă, şi s-au pus pe rumegat. Simplul gest de a mesteca ne păcălea sistemul nervos care, cel puţin pentru o scurtă perioadă, dădea porunci de saţietate bietelor noastre stomacuri lipite de coaste. La picioarele mele am zărit mici bucăţi roşii, căzute din peretele stâncii. Am apucat una şi am dus-o la gură. Dracul a sărit de la locul lui, m-a plesnit peste degete, apoi mi-a apucat maxilarul cu o mână, în timp ce, pe cealaltă, mi-a îndesat-o în gură, de unde a scos tot ce încercam să înghit.

— Ai înnebunit? De unde ştii ce efect are asupra organismului? mă certă.

— De parcă mai contează, am răspuns destul de supărată. Tu ţi-ai spălat labele alea înainte să mi le îndeşi mie în gură? Aş putea să mor din cauza asta.

— M-am săturat de voi! strigă Ama dintr-odată, ridicându-se în picioare şi fluturând haotic din braţe.

Ne privi încordată, chinuindu-se să-şi reţină nişte lacrimi de neputinţă. Apoi se roti pe călcâie şi ieşi. Noi, ceilalţi, ne-am privit, vinovaţi.

— Gata! izbucni şi Abel, lovindu-şi palmele mari şi osoase de genunchi. Cineva trebuie să preia hăţurile aici şi pentru că sunteţi cu toţii nişte incapabili, o s-o fac eu. Cine merge cu mine la vânătoare?

Ochi speriaţi au alergat de colo-colo, fiecare dorindu-şi să devină invizibil şi să nu intre în calcul.

— Merg eu, spuse Eshe. M-aţi acuzat că Grim a…

— Nu femeie! tună dracul.

Îşi aţinti privirile asupra celor doi bărbaţi. Ăştia se holbară unul la altul, îndemnându-se din priviri să se ofere.

— Of, dă-o naibii de treabă, am exclamat. Merg eu.

M-am ridicat şi, surdă la protestele lui Abel, am ieşit afară. Ama, rezemată de zidul roşu, m-a

privit mirată când am trecut pe lângă ea. Am ignorat-o şi am început să cobor panta în fugă.

— Luptătoarea lui peşte! strigă dracul în urmă. Cu ce vrei să omori animale? Le pui să te miroasă la subsuori?

Plecasem cu mâinile goale; nu-mi dădusem seama. Şi mă duceam la vânătoare! Mi-am ridicat braţul şi m-am adulmecat. Odorurile ce mi-au mutat nasul erau terifiant de asemănătoare cu cele emanate de trupul decedatei noastre gazde.

— Le-aş omori sigur, am râs.

Zâmbi şi veni alături de mine. Îmi întinse arcul Amei.

— Vrei să trag cu asta? Habar n-am cum.

— Despre multe nu avem habar, dar va trebui să găsim o cale să avem. Înţeles?

— Cine naiba eşti tu şi ce-ai făcut cu puturosul de Abel? am încercat o glumă.

— Dacă afli tu înaintea mea să-mi spui şi mie.

Mă lăsă acolo şi începu să coboare, în salturi, spre buza stâncii. Voiam să-l urmez, când arcul mi-a fost smuls de pe umăr. Era Ama; fără să scoată un sunet, lua arma şi îmi întinse o bâtă în loc. Apoi privi în urma lui Abel într-un fel ce mi-a ridicat tot părul de pe ceafă.

Sper că nu avea de gând să facă o nebunie.

— La întoarcere, să găsim şi apa aia, aruncă el peste umăr.

Dacă ne mai întoarcem tot trei, aşa cum am plecat!

Hotărâtă să nu-i las pe niciunul dintre îngeri să devină hrană, i-am urmat. Pe măsură ce paşii mei parcurgeau fiecare metru de ţărână roşie, o fermitate ce anihila orice dram de şovăială, punea stăpânire pe trupul meu şi senzaţia de dinainte, când darul forţei a zece bărbaţi mai era în mine încă, mă cuprindea euforic. Speram doar să nu fie o iluzie oferită de digerarea substanţei narcotice din blantula.

Am ajuns-o pe Ama şi i-am strigat:

— Dacă îi faci vreun rău lui Abel, îţi crăp capul.

Apoi am mărit ritmul şi am ajuns umăr la umăr cu dracul. Înainte s-o las pe brunetă în urmă, am apucat să-i observ zâmbetul din colţul gurii.

— Nu prea se pricepe să fie rea, nu? mă întrebă Abel.

— Nu prea, dar face şi ea ce poate.

Ne-am îndreptat către o porţiune de pădure încă necercetată. Până să intrăm în ea, am dat peste o băltoacă urât mirositoare deasupra căreia bâzâiau roiuri de musculiţe.

— Mi-a venit o idee de milioane, şopti Abel. Să ne bălăcim în noroi. Animalele nu ne vor mai depista mirosurile şi aşa ne va fi mult mai uşor să le luăm prin surprindere.

— Eu nu mă bag acolo, protestă Ama, strâmbând din nas în tentativa de a evita olfacţia insuportabilă.

— Ba ai s-o faci.

— Ba nu.

S-au potolit din contrat abia când m-au văzut pe mine trântindu-mă în mocirlă, tăvălindu-mă ca un porc pe toate părţile. Mi-am dat pe păr şi pe faţă. Doar ochii mi se mai vedeau.

— Noroiul o să se usuce şi-o să cadă... încercă îngerul bun să scape.

— Nu e vorba de noroi, ci de putoarea din el. Animalele îl ştiu şi nu aduce deloc a papa, înţelegi? Bagă-te de bunăvoie, ca să nu te arunc eu.

Ama se încruntă şi îndreptă arcul armat spre Abel. Asta nu l-a oprit. S-a apropiat de fată până când vârful săgeţii i-a împuns burta şi a privit-o fix în ochi. S-au înfruntat câteva secunde, iar eu n-am respirat din nou decât după ce am văzut-o pe ea cedând. A lăsat arcul şi a intrat în băltoacă.

Nu mai miroseam a sudoare acră, ci a ceva de o mie de ori mai respingător. Ne-am obişnuit iute însă, preocupaţi fiind să îndepărtăm o bună parte dintre muştele care ne găsiră pe noi mult mai atractivi decât băltoaca infectă. Să încerci să convingi nişte insecte minuscule să nu îţi intre în gură, nas, ochi şi, în general în orice cavitate expusă, se dovedea o muncă titanică, iar energia şi insistenţa afurisitelor ălora, inepuizabilă.

Virtuţile noastre de vânători nu erau nici măcar la stadiul de amatorism. Nu procurasem de-ale gurii nici până acum. Mă rog, în afară de nevăstuica ucisă dintr-o mişcare haotică impusă

de groază, ceva ce n-avea nimic de-a face cu realizarea unui scop dinainte propus. Oricum, vietatea începuse să miroasă a mortăciune; n-am fi mâncat din ea nici dacă am fi fost cu un picior în groapă şi singura cale de a ne salva ar fi fost o îmbucătură.

De data asta, cel puţin, aveam determinarea de partea noastră. Atât. Speram s-o însoţească şi un strop de noroc. Hotărâţi eram cu toţii; Abel să vâneze ceva, Ama să-l omoare pe Abel, iar eu… Ei bine, eu trebuia să veghez asupra ambelor aspecte. Desigur, să-l ajut pe primul să-şi îndeplinească ţelul şi s-o împiedic pe Ama să-l finalizeze pe al ei.

Înaintam câte puţin, găseam o tufă sau un trunchi uscat, doborât de ani, şi ne ascundeam. Căutam apoi să cuprindem cu privirea toată întinderea din faţa noastră. Niciun animal nu ne ieşise în cale până acum. Începeam să ne temem că alegerea acestei părţi de pădure nu fusese cea mai inspirată opţiune. Peisajul însă făcea toţi banii. Trunchiurile copacilor erau atât de drepte că păreau suliţele unor uriaşi înfipte în pământ, unele lângă altele. Prin întunecimea lor pătrundeau raze de soare, fâşii strălucitoare ce împrumutau culoarea florilor asupra cărora poposeau. Roşii, galbene, verzi sau violet. O feerie în faţa căreia, în alte condiţii, mi-aş fi permis luxul de a-mi pierde suflul şi de a luneca într-o admiraţie înflăcărată.

Din analiza fermecătoarei flore m-a smucit exclamaţia lui Abel.

— O vulpe!

Odată cu strigătul, m-a apucat de umăr şi m-a tras în jos.

Nu eram sigură dacă animalul era o vulpe sau nu. Semăna. Aici totul aducea a ceva familiar din Chaos, însă anumite detalii nu te lăsau să uiţi că nu erai acolo, ci într-un loc straniu, cu legi proprii, pe care dacă nu le adoptai rapid, erai pierdut.

— Vulpile se mănâncă? Nu cred că am mai auzit aşa ceva în Chaos.

— Nu s-o mânca vulpea în Chaos, dar aici se va întâmpla, bombăni dracul nemulţumit.

Ochii lui nu părăseau o clipă silueta animalului. Ama era pe punctul de a elibera o săgeată, când fu oprită:

— Nu trage, eşti prea departe. Ai răbdare să se mai apropie.

Ea îl privi mânioasă. Dacă nu i-ar fi fost foame, ar fi tras spre animal numai pentru a-l înfrunta pe diavol. Am constatat amuzată, abia ascunzându-mi un zâmbet, că nici măcar răzbunarea nu poate avea loc pe stomacul gol.

N-am avut baftă nici de data asta. Vulpea a ciulit urechile, s-a uitat speriată în jur, apoi a zbughit-o cu mişcările agile ale unei căprioare. Avem să înţelegem curând ce se petrecea. Pe scena proaspăt eliberată, şi-au făcut apariţia trei leoaice. Mergeau alene, una lângă alta, ca şi când

ar fi ieşit la o plimbare şi la o tacla cu fetele.

Ne-am trântit la pământ, în spatele trunchiului uscat. Râsul sec al lui Abel ne-a îngheţat sângele în vene. I-am pus o palmă peste gură însă zgomotul înfundat a continuat.

— Taci, nebunule!

Ama căzuse într-o parte; se făcuse incredibil de mică. Fixa arcul strâns cu disperare între degete.

— Clătite, şopti dracul.

— Ce?!

— Îmi plac mult. Mereu le furam din bucătărie, imediat ce mama le făcea. Nu apuca să strângă o farfurie întreagă. Mă certa, dar cu toate astea, se întorcea cu spatele şi mă lăsa să iau.

— Acum te-ai găsit să-ţi arăţi latura sensibilă? se răsti Ama, chinuindu-se să menţină vocea furioasă la un nivel scăzut.

Din cauza efortului, venele de pe frunte i se îngroşaseră de un deget.

— Altă ocazie nu voi mai avea, surioară. Leoaicelor şi, aparent, fiecărei fiinţe vii din locul ăsta nenorocit le place carnea de înger. Eu… Tu… îngeri! Pricepi?

Discuţia lor idioată ar fi avut oarece şanse de a mă captiva, dacă peste creştetul dracului n-aş fi văzut namilele alea păroase. Ochii lor decoloraţi, aproape albi, îmi dădeau fiori. Nu ne simţiseră, fiindcă se tolăniră într-un luminiş, bucurându-se de soare. Se lingeau una pe alta cu mişcări

blânde. Totul emana un soi de pace casnică până în momentul dezvelirii caninilor. Mai că le simţeam presiunea ucigaşă asupra cărnii mele.

Nu, ţineam prea mult la unitatea mea corporală. Dacă pisicile astea gigantice vor pofti la muşchiuleţ de om, vor trebui să-şi pună pofta în cui.

— Adună-te. Astăzi, măcar astăzi, nu vom fi noi hrana, i-am poruncit dracului. Iar tu, am spus privind spre Ama, încearcă să ucizi una dintre ele. Mişcă-te încet, să nu ştie ce le-a lovit.

Trupul Amei opunea rezistenţă şi avu nevoie de răgaz pentru a-l convinge să iasă din starea de prostraţie. Se răsuci pe burtă, ridică timid capul, privi spre leoaice şi, după o scurtă analiză, ridică arcul deasupra şi eliberă o săgeată. Eu îi sugerasem să facă asta, însă când am văzut că totul se încheiase cu un succes pe cât de fulgerător, pe atât de incredibil, mi s-a părut că asist la o scenă ce nu mă privea câtuşi de puţin. Din fericire, m-am dumirit iute, odată ce am simţit fiorii victoriei. Mă aflam acolo de-adevăratelea.

Celelalte animale au tresărit doar când şuieratul săgeţii le-a gâdilat auzul, apoi, fără să realizeze că una dintre ele fusese rănită de moarte, îşi continuară dezmierdatul. Mirosul de sânge al amicei lor patrupede trebuie să le fi tras semnalul de alarmă.

— Acum, Ama. Mai trage!

Îngerul se uită la mine, apoi la arc, iar la mine

şi din nou la arc. M-am încruntat şi, cu o expresie de muiere ajunsă în pragul unui atac apoplectic, am îndemnat-o să lase dracu’ ezitarea. Nu părea convinsă că norocul va fi de partea ei pentru a doua oară. S-a executat şi ochii i-au exprimat o bucurie nebună când şi a doua săgeată a făcut o treabă de milioane. Hm, poate că Grim nu fusese doar un moş senil, ci ştia mai multe lucruri decât acelea cu care îl creditasem noi.

Nu am acordat atenţie faptului că una dintre leoaice dispăruse într-o direcţie necunoscută pe când noi ne sfădeam. Ne-am bucurat. Scurt, căci un răget feroce ne-a făcut să ne scăpăm pe noi de frică şi, fără să apucăm să realizăm de unde venea, ne-am pomenit cu fiara plonjând între noi. Leoaica a sărit pe Abel, l-a trântit la pământ şi, cu balele scurgându-i-se şiroaie, s-a repezit la jugulara lui. Între apetitul ei şi hrană stătea mânerul ghioagei lui Abel. Inconştient, ridicase ambele mâini pentru a se apăra şi lemnul gros nimerise între fălcile animalului.

M-am năpustit, urlând ca scoasă din minţi, aşa cum şi eram de fapt, şi am pocnit creştetul animalului. Osul i-a pârâit, dar n-a renunţat la atac. Botul ei se apropia de obrazul dracului, care mai avea timp să se strâmbe de silă de câte ori un şuvoi de salivă urât mirositoare în cădea pe faţă. Am mai lovit odată. Labele din faţă tremurară. Abia când a treia şi ultima săgeată din tolba Amei a poposit în pieptul ei, leoaica a expirat profund,

privirea i s-a înceţoşat şi a căzut peste Abel.

— Cât de grea e! bâigui el cu sternul presat sub zecile de kilograme.

Capitolul VII

Târziu, în seara aceea, am mâncat carne. Carne de leoaică, învârtită ore întregi pe o jalnică invenţie ce se voia a fi proţap. Era tare şi aţoasă ca aceea a unui mamut, însă nu ne-am lăsat. Simţurile ne fuseseră biciuite până la delir de mirosul de carne friptă, şi sfârâielile ei în timp ce se rumenea, ne determinau să ne înghiţim des saliva produsă din abundenţă. Muşcam cu furie mai degrabă, decât cu foame. Voiam să răzbunăm moartea tovarăşilor noştri. Dacă ar fi fost posibil, am fi făcut-o cu animalul încă viu, deşi nu cred că ar fi ştiut pentru ce plătea.

Nu se auzeau decât clefăiturile noastre, nodurile din gât, în timp ce ne chinuiam să înghiţim o bucată insuficient mestecată, cântecele greierilor aciuaţi pe sub pietre şi fâlfâirile delicate ale fluturilor mici, atraşi de lumina flăcărilor. Liliecii, copiii lui Grim, ne priveau nepăsători cu ochii lor ca mărgelele.

Cei rămaşi pe stâncă nu şomaseră în timp ce noi vânam. Cotrobăiseră prin toate cotloanele. Grim încercase să-şi recompună o palidă replică a ceea ce avusese în Chaos, cu mijloacele primitive puse la dispoziţie de locul acesta: o mulţime de

tuneluri goale în care vocea îi răsuna ca în castelul copilăriei lui.

Dăduseră peste mai multe obiecte vestimentare, probabil ale scheletelor din jurul focului, maldăre de sandale de papură, arme inventate de moş, vase din lut uscat, o încăpere boltită, plină ochi cu blantula uscată şi, sub perna încropită dintr-un crac de pantalon umplut cu iarbă uscată, Unu găsi bucăţi de hârtie cu mâzgălituri tremurate aducând a hartă şi un cuţit. Această descoperire ne-a oferit un prilej de a bate câmpii şi a ne da cu presupusul asupra felului în care acel obiect ajunsese în proprietatea lui Grim şi de ce ne ascunsese existenţa lui. La a doua întrebare era uşor de răspuns. Am fi făcut la fel dacă nişte străini s-ar fi pripăşit pe lângă noi. Am fi păstrat aşii din mânecă la locul lor, în cel mai mare secret.

Amintindu-şi că moşul apărea cu apă proaspătă fără să dea semne că o aduce de departe, Unu a cercetat stânca pe dinafară şi, undeva la bază, ascuns după un paravan natural, atât de drept că părea făcut de mâna omului, a dat de un izvor. Apoi l-au înmormântat pe Grim. L-au târât într-una dintre cavernele mai îndepărtate, i-au adus şi tovarăşii ale căror oase se împrăştiaseră peste tot şi fuseseră nevoiţi să le adune la grămadă, apoi au sigilat intrarea cu pietre izolate între ele cu noroi de pe fundul izvorului. S-au dondănit dacă săi lase hainele pe el

sau nu, dar, într-un final, au hotărât că trupul gol al unui bărbat ce trăise un secol avea să le ardă retinele şi n-o să le mai dea pace tot restul vieţii.

Dacă teama, foamea şi insecuritatea ne determinaseră să stăm lipiţi unii de alţii, de îndată ce ne-am pus burţile la cale şi ne-am liniştit în legătură cu probabilitatea unei morţi iminente prin înfometare, ne-am căutat locuri de odihnă cât mai solitare.

Nu ştiu ce au făcut ceilalţi, dar eu n-am mai avut energie şi nici motivaţie să-mi dau jos noroiul de pe trup. Oricum căzuse o mare parte din el. Rochia mea nu mai aducea deloc cu ceea ce fusese în seara petrecerii din casa lui Franklyn, se rupsese în mai multe locuri, se boţise, iar tina o colorase în nuanţa vântului turbat. Părul îmi stătea băţos ca o scoarţă de copac şi am mulţumit cerurilor că nu dusese tortura atât de departe, încât să ne ofere şi posibilitatea de a vedea cum arătăm.

Am dormit bine pentru prima oară de când nimerisem aici. Aproape că uitasem de Ghenadie şi de tot ce pregătise terenul pentru dezastrul actual. Intensitatea evenimentelor trăite în ultima vreme, măturase din memorie mare parte dintre detaliile ce, până la urmă, făcuseră diferenţa. Văduvite de atenţia mea, toate personajele ce mi-au umplut viaţa în Chaos s-au îngrămădit să apuce un pic din lumina reflectorului. Mătuşa, Elena, Astrid, Viorel şi toţi ceilalţi, ţopăiau ca nişte Hopa-

Mitică în întâmplări fără cap şi fără coadă. Apoi venea mama. Vechea încrâncenare împotriva ei se restaurase în totalitate. De ce naiba apăruse acum? Doar ca să facă totul şi mai greu?

Marc însă îmi capta privirile mai mult decât oricine altcineva. Subconştientul meu găsise de cuviinţă să stocheze miliarde de imagini ce îl înfăţişau în dimineaţa aceea când ne-am trezit unul lângă altul, după ce NU făcusem dragoste. Bustul gol de culoarea mierii: instrumentul de tortură perfect. Îmi părea atât de râu că nu mă lăsasem dusă de val! Poate că acum durerea ar fi fost mult mai mare, însă dulceaţa momentelor pe care sunt sigură că le-aş fi petrecut fiind una cu el, ar fi bătut orice tristeţe. Se părea că, totuşi, nu eram sortiţi să fim împreună, nici măcar pentru o aventură trecătoare. Nu reuşeam să trecem de nişte săruturi afurisite nici măcar în vis, iar asta nu făcea decât să adâncească obsesia pe care o făcusem pentru recuperator.

Petrecusem o noapte împreună şi eu nu-mi mai aminteam decât momentul trezirii. Dacă aş fi ştiut că aveam să-l pierd, aş fi stat trează şi i-aş fi urmărit fiecare respiraţie, i-aş fi studiat chipul până nu ar mai fi rămas niciun por nedescoperit.

Când m-am trezit, suspinam şi lacrimile mi se înnodau în barbă. Bine că eram singură. Am avut răgaz să-mi revin, pentru că nu ştiu ce naiba se petrecea, dar de fiecare dată când gândurile mele erau captate de pacostea aia de bărbat, la

întoarcerea la realitate mă simţeam incapabilă să mă mişc.

I-am găsit pe ceilalţi strigând unii la alţii. Am aflat că se certau fiindcă nu ajungeau la un acord asupra identităţii celui mai potrivit să poarte cuţitul asupra lui. Fiecare îl dorea, logic. O astfel de armă ar fi oferit oricui un avantaj net asupra adversarului, pe două sau mai multe picioare.

— Tu nu zici nimic? mă interpelă Keeva cu un ton ascuţit.

De când apăruse cuţitul ăsta se înviorase în aşa măsură, că devenise neplăcută.

Am privit la fiecare cu o moacă suferindă. Prin corp îmi circula încă euforia visului de mai devreme.

— Nu mă interesează cuţitul vostru. Simt o vibraţie negativă dinspre el şi nu vreau să-l ating decât atunci când vine vorba de feliat ceva de mâncare, le-am spus totuşi, pentru că insistau să-mi dau cu părerea. Dar dacă trebuie să nominalizez o persoană de încredere pentru a-l purta, acesta este Abel.

Toţi s-au uitat la mine cu ochii cât cepele. Mai ales îngerii mei. Abel, mirat că aveam atâta încredere în el, iar Ama, fiindcă nu mă gândisem la ea.

— Doar e îngerul tău, mormăi Unu.

— Vrei să-l porţi tu, Unu? l-am întrebat.

— Nu mă cheamă Unu, ci Venkatanarasimharajuvaripeta.

— N-am timp să pierd o zi întreagă până ţi-aş termina de rostit numele. Eşti Unu. În ce limbă e asta?

— Telugu.

— Există o astfel de limbă?!

— Evident, pufni Unu.

— Nu eşti chiar cel pe care l-aş numi îngerul Viteaz al Anului, Unu. Vrei cuţitul ăla din laşitate.

— Îţi trebuie curaj pentru a fi laş, cucoană.

— Dacă-mi mai spui cucoană, iau cuţitul ăla, îţi tai ouăle şi ţie le fac cercei! am izbucnit enervată.

Bietul Unu a tăcut brusc.

— Iartă-mă, am revenit, mustrată de ochii interogatori ai Amei. Eu îţi spun Unu, tu poţi să-mi spui cucoană, dacă vrei.

— Nu vreau să-ţi spun cucoană, a fost aşa… de nervi.

Am încuviinţat, înmuiată de docilitatea naivă a tânărului.

— Să supunem la vot. Eu îl aleg pe Abel. Nu pentru că este al meu. Nu mai este. Aici suntem pe cont propriu. Ci pentru că l-am văzut cum acţionează de când ne găsim aici, singuri. Datorită hotărârii lui avem energie să ne certăm. Iar acum mă duc la izvor şi vreau intimitate. Nu m-am mai spălat de… habar n-am de când.

Am ieşit şi i-am lăsat să delibereze cum or considera de cuviinţă. N-am apucat să cobor prea mult că nişte paşi lipăind în urma mea m-au făcut

să mă opresc. M-am întors şi m-am pomenit cu Ama grămadă peste mine. Mă strângea în braţe de parcă ne-am fi revăzut atunci după o despărţire îndelungată.

— Ai pus capăt carierei de fată rea? am tachinat-o.

— Mda, e obositor, râse.

— E obositor pentru cineva care n-a fost croit aşa.

— Probabil. Mulţumesc pentru că l-ai ales pe Abel. Şi eu l-am votat tot pe el.

Am izbucnit în râs.

— De-aia ai fugit de acolo?

Se înroşi ca un rac.

— Se uita la mine şi nu suport să facă asta. Are ochii ăia ca de animal sălbatic, de câte ori mă priveşte, parcă mă atinge.

— Eu n-am observat asta. Apoi mizând pe neaşteptata ei îngăduinţă, am plusat: Poate că voi doi ar trebui să faceţi pace…

— Nu vom face pace niciodată, declară cu jumătate de zâmbet. Dacă am fi fost în Chaos, aş fi obţinut un ordin de restricţie…

— Uneori pot să jur că şi tu îl placi.

— L-am plăcut dintotdeauna şi, dacă vei repeta asta cuiva, vreodată, voi nega totul, spuse, apoi se roti pe călcâie, urcă, ocoli intrarea în peşteră şi se cocoţă pe platforma unde Grim obişnuia să usuce carne.

Hm, oare ce definiţie o fi având dragostea în

DEX? Cu siguranţă, nişte bălării despre afecţiune, iubire, floricele şi mult, mult roz. Aiurea! Gândindu-mă la trăirile îngerilor, corect ar fi ca sentimentul ăsta să cuprindă multă nebunie, respingere, antagonism şi violenţă de neimaginat.

Câtă vreme am avut de mâncare, o atmosferă de prietenie jovială domni între noi. Mâneam şi beam ceai de blantula, uneori fără măsură. Înţelepciunea lui Grim nu era acolo pentru a ne opri de la excese. Când ne drogăm, făceam glume idioate şi râdeam din orice, atât de tare, încât ceaiul ne sărea din căni, udându-ne hainele împuţite.

Într-o seară, lui Unu i se năzărise că vrea să intre în cavoul moşului, să vadă cam în ce stadiu de putrefacţie s-ar afla. A lovit o vreme cu ghioaga în zidul care se uscase şi devenise extrem de dur, fără să clintească nici măcar o pietricică. S-a încăpăţânat, enervat de rezistenţa peretelui ce se metamorfozase în negura din creierul lui într-un duşman de răpus cu orice preţ. Piatra din vârful bâtei s-a spart şi o bucată ascuţită i-a sărit în ochi, spărgându-i globul ocular.

A început să zbiere ca din gură de şarpe, însă niciunul nu era suficient de lucid să evalueze întâmplarea la adevărata ei gravitate. Am râs de el, tăvălindu-ne pe jos, amuzaţi de ceea ce euforizantele ingerate traduceau cumplit de distorsionat ca distracţie.

El, orb pe jumătate, s-a învârtit în loc, s-a lovit pe pereţi până a ieşit afară.

L-am găsit de dimineaţă, mort. Căzuse de pe stâncă şi, până să ajungă jos, îşi zdrelise carnea de câteva piscuri tăioase. Faţa îi era franjurată de multe crestături şi din ceafă, chiar deasupra gâtului, o bucată de stâncă roşie de mărimea unui ou ieşea în afară, pe jumătate.

Era o imagine greu de digerat chiar şi pentru nişte mahmuri ca noi. Keeva a vomitat aproape tot ce mâncase cu o seară înainte, iar Eshe s-a adâncit în depresie, convinsă fiind că tot şirul de nenorociri din ultima vreme se datora sărutului blestemat dat lui Grim.

Ne priveam cu ochi de nebuni şi vedeam printre noi pe cei pierduţi. Rândurile ni se subţiau cu viteză. Cât va dura până va mai dispărea unul, apoi încă unul?

Prima măsură pe care am luat-o a fost să interzicem ceaiul de blantula. Planta aia ne ajuta atâta timp cât eram capabili de autocontrol, dar cum niciunul nu părea dotat cu aşa ceva, am tăiat-o cu totul din meniu. Ne-a fost destul de greu. Nefericiri straşnice ne loveau când ne era lumea mai dragă şi eram convinşi că nu putem lupta cu ele decât cu ajutorul blantulei.

Am scăpat de dependenţă după două săptămâni de coşmar şi, fiindcă abia atunci ni se limpeziseră ochii, am putut vedea situaţia noastră. S-a decis în unanimitate că trebuia să facem ceva.

Partea cu decizia a fost cea uşoară. Detaliile ne-au venit de hac.

Bucăţile de hartă scrise urât şi neglijent, acoperite în locuri esenţiale cu pete de cărbune, nu ne-au dezvăluit rostul lor în ascunzătoarea moşului. Le-am sucit pe faţă şi pe dos, le-am aşezat în diferite poziţii, le-am alipit unele de altele, însă fără niciun rezultat. Undeva trebuiau să ducă, dar asta ştia doar Grim, iar el nu mai vorbea acum decât cu Ezechiel.

Eu şi Abel devenisem strategii de serviciu. Ne luam mecle preocupate pentru a ne ascunde confuzia de ceilalţi, deşi, în general, preferam să ne jucăm de-a planurile fără să avem spectatori. Tovarăşii noştri ne pândeau orice modificare a fizionomiei şi o corelau cu eşecul sau reuşita. Era un impediment să-i tot vedem murind şi înviind.

Bleojdeam ochii în puzzle-ul imaginat de moş până seara târziu, rugându-ne în secret ca delirul lui să capete măcar o umbră de temei. Eram convinşi că odată ce am fi găsit un capăt de logică, restul ar fi venit de la sine.

— Nu mai pot, spuse Abel, căscând de să-şi disloce falca.

Tenul lui de veşnic adolescent căpătase accente vineţii în jurul ochilor. Clipea des şi întârzia din ce în ce mai mult când venea vorba să ridice pleoapele. Eram convinsă că putea să adoarmă aşa, în şezut.

Nu-mi puteam lua ochii de la imaginea

crăpată, reîntregită a hărţii. O idee se juca de-a v-aţi ascunselea printre circumvoluţiunile mele şi nu mă lăsa s-o prind nici de-a naibii. O miroseam. Era ceva. Dacă renunţam acum şi mă culcam, aşa cum mă îndemna tot restul corpului în afară de creier, puteam pierde tot ce croşetase sminteala mea şi mâine ar fi trebuit s-o iau de la capăt. Osteneala avea să dea roade doar în seara asta.

Eram la fel de obosită ca Abel, sau ca oricare altul dintre amărâţii lungiţi prin tunelurile peşterii. Nu mai puteam pune prea mare bază pe ce producea inteligenţa mea, însă eram prea extenuată pentru a mai realiza asta. Ajunsesem cu sfârşeala la punctul în care situaţia trebuie să fie albă sau neagră. Griurile nu mai erau acceptabile.

— Abel! am strigat.

Îngerul a tresărit; tocmai picase într-un episod prelungit, leşios, de semiconştienţă.

— Ce? a revenit.

— Uită-te aici.

O pată neagră ce păstra amprentele cuiva, poate ale moşului, devenise deodată o imagine atât de pătrunzătoare, că îmi venea să-mi dau palme fiindcă n-o observasem mai devreme.

— La ce să mă uit? mormăi Abel, mărind ochii atât de tare de parcă tocmai deschizătura largă de deasupra globului ocular ar fi grăbit recunoaşterea.

— Urma asta de deget.

— Arată ca semnătura unui analfabet.

— Arată, dar chiar asta să fie? Ce-i trebuie semnătură unuia din Purgatoriu?

Îl priveam entuziasmată deja de bucuria pe care avea s-o simtă. Însă el se uita la mine ca mâța în calendar, scărpinându-se în creştet. Îşi presă palmele peste ochi, apoi îi frecă vârtos şi îşi aruncă iar privirea peste hartă.

— Să mă ia dracu', dacă-i vreun sens aici, am să-l descopăr sau nu sunt eu Abel. După câteva secunde se întoarse spre mine; Sau mai bine luminează-mă tu!

— Degetul ăsta e stânca.

Se încruntă, îşi mai trecu o dată mâna prin păr, se scărpină pe umăr, îşi frecă buzele până le înroşi. Degeaba. Nu vedea stânca pe hartă.

— Dacă asta ar fi stânca, astea ce sunt? întrebă, punând degetul pe nişte firişoare subţiri desenate în cărbune.

— Drumuri. Gândeşte-te, uite, asta duce înapoi, asta spre locul unde a murit Doi, asta, unde am vânat leoaica…

Pricepu. Ridică spre mine o pereche de ochi febrili, strălucitori.

— Stai, nu te bucura. Nu ştim care unde duce, m-am grăbit să-i ponderez entuziasmul.

— Vom pleca! Vom pleca! striga, ţopăind când pe un picior, când pe altul.

Ne-am pomenit cu ceilalţi, atraşi de hărmălaia amplificată de miile de ecouri transportate de tunelurile înguste. Bucuria a fost trăită la

maximum, chiar dacă nu avea chip şi formă. Era umbra umbrei unei speranţe, dar pe noi ne apăsa ca îngăduinţa divină oferită în ultimul moment unui condamnat la osândă veşnică.

Mângâierea nădejdii că viitorul ne surâde n-a venit cu mâna goală, ci însoţită de dorinţa de a ne tulbura minţile, în Chaos asta se face cu ajutorul alcoolului, dar cum noi nu aveam decât blantula, am dat iama în ea. Până dimineaţă eram cu toţii terminaţi şi nici să ne fi picat cineva cu ceară nu ne mai aminteam motivul destrăbălării noastre vinovate.

Când ne-am venit în fire, ochii ne-au căzut pe harta lui Grim şi am hotărât că trebuia s-o luăm din loc. Stânca aia avea o energie negativă. Şi dacă n-ar fi fost aşa, să zaci cât e ziua de lungă, să te scobeşti în dinţi după carne de leu sau să te scarpini în dos de plictiseală, nu era ceva ce mi-ar fi plăcut să fac pentru tot restul existenţei mele zbuciumate.

Cu mai mult sau mai puţin entuziasm, ne-am pus pe împachetat. Ne-am repartizat în poveri egale tot ce credeam că ne poate fi de folos pe drum. Armele moşului, sandalele, hainele – din care am împrumutat şi eu o pereche de pantaloni bărbăteşti şi o cămaşă – şi cât de mult am putut lua din blantula uscată, au fost îndesate în desagi făuriţi din zdrenţele aflate la îndemână. Înainte de a pleca, am dat o ultimă tură prin cotloanele răcoroase şi m-am rugat Şefului, dacă mai avea

urechi pentru nişte rebeli ca noi, să nu ne rezerve ceva mai rău. Era posibil să îl lăsăm în urmă pe dracu' şi să dăm de tac'su, însă ceva peste puterea noastră de înţelegere ne mâna de la spate, ne zgândărea tălpile şi ne neliniştea inimile.

Un scâncet mi-a tras atenţia tocmai când voiam să ies. Ama îngenunchease, îşi împreunase palmele şi se ruga. N-am mai văzut pe nimeni s-o facă în felul ăla. Mi s-a făcut pielea de găină. Părea că are dureri fizice şi abia m-am abţinut să nu mă reped la ea, s-o ridic şi să pun astfel capăt chinului. Am lăsat-o însă, era momentul ei. Când s-a ridicat, a părut mirată să mă găsească acolo. Crezuse că eram cu toţii la baza stâncii, aşteptând-o. Plânsese.

— Îmi pare rău, spuse.

— Pentru ce?

— Pentru că am insistat să vii cu noi. Te-am scos şi pe tine din grija Lui.

— De ce spui asta?

— Nu-l simt prezenţa. Niciun pic. Nu-mi răspunde.

Am râs.

— Ştii? E OK. Când tu îi vorbeşti Lui, e normal, se cheamă că te rogi, dar dacă o să spui cuiva că El ţi-a vorbit ţie, o să te bage în cămaşă de forţă cât ai zice peşte.

— Altora le-a vorbit înainte.

— Te referi la Moise, Noe şi cine naiba o mai fi fost? Dacă ăştia ar fi, trăit acum, în vremurile

astea, nu i-ar fi luat nimeni în seamă. Ar fi urlat de nebuni prin intersecţii.

— Ce tot faceţi? ne certă Abel din cadrul intrării. Ni s-au copt creierii în soarele ăsta. Ăia trei s-au moleşit deja.

L-am privit. Ce concentrasem în ochi în momentul ăla, nu ştiu. Cert e că Abel s-a uitat la mine cu luare aminte şi un zâmbet plin de blândeţe i-a luminat chipul.

A venit spre noi şi ne-a cuprins în braţe.

— O să fie bine, a şoptit cu glas tremurat.

Că avea să fie bine sau nu, nimeni nu putea spune. Nu de asta plecasem. Să fi fost convinşi că în oricare altă parte din Purgatoriu am fi găsit ce căutam – deşi niciunul nu avea habar care ne-ar fi fost ţelul – ar fi însemnat să dăm dovadă de o puţinătate a glagoriei de-a dreptul catastrofală.

Ghenadie se îndreptase ţintă spre un loc anume. Cred că ăsta era, mai degrabă, motorul acţiunilor noastre. Să ajungem şi noi în locul căutat de el.

Înainte de a ne afunda în pădure, ne-am îmbăiat în mocirla cu musculiţe, apoi ne-am tăvălit prin frunze uscate. Arătam, cu toţii, ca nişte trunchiuri de copaci umblători. Doar ochii şi dinţii mai rămăseseră din noi. Înarmaţi cu câte o bâtă în fiecare mână, în afară de Ama ce ţinea arcul, o armă fără de care nu ne-am mai fi simţit chiar atât de cutezători, am intrat în sălbăticie.

Un timp ne-a fost uşor să urmăm traseul de pe mâzgălelile lui Grim, dar după o vreme, neştiind după ce să ne ghidăm ca să depistăm punctele cardinale, am orbecăit la întâmplare. Descurajarea ne conducea minţile spre blantula. Însă făcusem un pact înainte de plecare: să ne păzim între noi ca ulii şi să nu lăsăm pe nimeni să mestece mai mult de două-trei frunze. Altfel, în loc de un partener, ne-am fi trezit cu o povară.

Keeva şi Trei reprezentau călcâiul lui Ahile. Fata se smiorcăia zgomotos. Atât de zgomotos, încât într-un moment de furie mi-am dorit ca în loc de Unu să fi căzut ea de pe stâncă. Trei, în schimb, lăsa impresia că îşi înăbuşă suferinţa produsă de o tortură supraomenească, deşi tot ce făcea era să meargă alături de noi.

Erau muştruluiţi des de Abel. Se potoleau o vreme, apoi picau iar într-ale lor. Eshe se bălăcea în depresie. Ne urma tăcută şi cred că era atât de absentă, încât dacă noi, ceilalţi, ne-am fi aruncat într-o prăpastie, ea ar fi făcut la fel în mod automat. Nu prea dorise să părăsească stânca, însă gândul de a rămâne singură cuc, vecină cu nişte cadavre în diferite stadii de descompunere, o convinsese.

Keeva a propus de câteva ori să ne întoarcem. Nu era singura care se gândise la asta. Aveam senzaţia că trecusem pe lângă un copac monstruos crescut, cu zeci de scorburi în trunchiul ce aducea cu burta unei fiinţe hidoase,

de mai multe ori. Ne-am dat seama că şi să fi vrut să facem asta, ne era cu neputinţă să găsim drumul înapoi.

N-am băgat de seamă că vegetaţia se rărea, iarba apărea doar în smocuri răzleţe, copacii erau tot mai subţiri şi lipsiţi de frunze, iar din loc în loc, din pământ ieşea fum urât mirositor. Ne-am oprit la un moment dat când schimbarea de peisaj a devenit evidentă. Câteva trunchiuri ardeau mocnit şi din resturile înnegrite de numai jumătate de metru, fumul ieşea ca din horn. Din înalturi cădeau fulgi de cenuşă ce acopereau totul cu o pătură moale şi vaporoasă.

— Ce naiba? spuse Trei. Să ne întoarcem.

Ca la un semnal, am făcut ce sugerase el, deşi fiecare dintre noi avea gândul ăsta în cap. Verbalizarea lui păruse hotărâtoare.

Un geamăt penetră perdeaua groasă, ceţoasă, pe care încercam s-o lăsăm în urmă.

— Vă rog… Ajutor… mi se părea că aud.

— E cineva la ananghie în prăpădul ăsta, afirmă sau întrebă Eshe, trezită dintr-odată din amorţeală.

Nu era acolo înainte, puteam să jur că nu. Silueta unei mogâldeţe negre se contura tot mai clar prin fumul ce se dispersa.

— Nu te duce, mă atenţionă Abel când am făcut un pas spre imaginea desenată în cărbune. Stai! insistă când văzu că nu-l ascult. Priveşte! Nu vezi la doi paşi în orice direcţie, numai spre… ce o

fi acolo, s-a deschis un culoar. Nu ţi se pare anormal?

— E ceva normal pe aici, Abel? Uiţi unde suntem?

Logica, uită de ea…

Amadeus! Vocea lui îmi strigase asta în cap. Să uit de logică. Acum, serios, când vreodată am dat eu semne că aş acţiona conform standardelor logicii? Nu m-am dezis nici acum, aşa că m-am îndreptat spre momâia nemişcată, îngerul negru înjură, însă i-am auzit paşii, urmându-mă. Să ai spatele acoperit în situaţii tensionate, iată ceva care te poate face să pari mai viteaz decât eşti cu adevărat.

Frunze şi crengi arse se transformau în scrum sub greutatea tălpilor mele. Pământul devenea mâlos, iar asta mă făcea să privesc des în jos, să văd pe unde calc. Peste tot puteam vedea păsări moarte, carbonizate. Cu cât înaintam, cu atât Abel înjura mai tare şi mai colorat. Când rămânea fără repertoriu, inventa injurii atât de elaborate, că păreau alăturări alandala de cuvinte aleatoriu alese.

— Mi s-au zburlit aripile, încercă să-mi strecoare în şoaptă. Să ştii că asta nu mi s-a mai întâmplat până acum.

— Dacă încerci să mă convingi să mă întorc cu aşa ceva, atunci afla că ţi-ai pierdut îndemânarea diabolică, Abel, i-am răspuns în zeflemea.

Mi s-a părut că a râs.

— Ce te atrage? Curiozitatea sau mila?

— Bună întrebare. Habar n-am.

Tânguirile fiinţei al cărei chip nu-l puteam zări, se potoliseră. Când am ajuns suficient de aproape, am văzut că ne indica spre gamba zdrobită, din care ieşeau aşchii de os. Mâna îi era neagră, iar unghiile incredibil de lungi şi de ascuţite.

— Ce ţi s-a întâmplat? am întrebat.

N-am primit răspuns. Degetul arătător al mogâldeţei era îndreptat către rană.

Nu ştiam ce să fac. Numai gândul de a atinge bucata aia de piele zdrelită, carne sfâşiată şi oase zdrobite, mă înfiora.

— Te pot ajuta cu ceva? am insistat.

Am privit în spate, la gaşca ce nu dorise să mă urmeze nici în ruptul capului. Nu-i mai vedeam. Poate că unuia dintre ei i-ar fi venit vreo idee despre cum puteam ajuta biata fiinţă ale cărei suferinţe trebuiau să fie atroce.

Îngerul mă strânse de braţ şi mă forţă să-mi apropii urechea de gura lui.

— Nu e în regulă. La o rană ca asta, orice fiinţă vie ar fi fost în agonie. Ăsta n-are nici pe dracu'. Fii precaută, scrâşni el printre dinţi, abia mişcând buzele pentru a nu permite cuvintelor să călătorească prea departe.

Prevederea lui Abel a fost zadarnică. Deşi puteam să jur că doar eu îl auzisem, persoana rănită îşi modifică postura corpului, lăsă pulpana

veşmântului negru să-i cadă peste piciorul rănit şi se întoarse cu faţa spre noi. Mare lucru nu puteam vedea. O glugă prea mare îi cobora până în dreptul bărbiei. Nici pe aia n-o vedeam, fiindcă un smoc cenuşiu şi încâlcit o acoperea în întregime.

— Mă puteţi ajuta să ajung acasă? ne rugă mieros.

Acasă! Cuvântul mi se înfipse în creier ca un ac de gheaţă. Nu credeam să-l mai aud vreodată, oricum, nu aici.

— Îi puteţi chema şi pe ceilalţi, să nu se rătăcească, mai spuse el.

Bună idee, mi-am zis, şi tocmai când voiam să-i strig pe Keeva, Eshe, Ama şi Trei, am amuţit. De unde să fi ştiut omul ăsta că eram mai mulţi?

— Nu e departe. E încolo, murmură omul.

Arătă spre locul opus celui de unde venisem. Unduirile alb-gri ale fuioarelor fumegânde îmi ascundeau privirii indiferent ce ar fi vrut să-mi arate rănitul.

Intrigaţi de faptul că nu ne mai întorceam, ceilalţi porniră în căutarea noastră şi, aşa, ne-am pomenit cu ei alături. Priveau contrariaţi şi tăcuţi la arătarea ce ne ieşise în cale.

— N-ar trebui să te ocupi de rană? am întrebat.

Doream să-l aud vorbind, sperând prosteşte că, de undeva, din eter, vreo revelaţie în legătură cu fiinţa aceasta avea să mă pocnească în creştet şi să mă lumineze. Doream să-l ajut, dacă făceam

abstracţie de loc, nu era decât cineva în disperată nevoie după ajutor, însă instinctele mele şi circumspecţia exagerată a lui Abel mă puseseră în gardă.

— Acasă am tot ce-mi trebuie. Să ajung acolo, doar.

Fie ce-o fi! mi-am zis şi m-am apropiat de el, i-am luat un braţ, abia reţinându-mi surpriza când am simţit puţinătatea cărnii peste oasele grele, şi i l-am petrecut pe după gâtul meu.

— Abel! am strigat.

Dracul, abia târşâind picioarele, bombănind ca o cutră duşmănoasă cum că dacă l-ar vedea cineva ajutând o fiinţă omenească, ar fi fost compromis pentru veşnicie, a făcut la fel cu celălalt braţ al omului.

— Abel, ciudat nume pentru un diavol, spuse rănitul nostru.

— Mama e de vină, răspunse îngerul în silă. De unde ştii ce sunt?

— Aripile?!

— Ar trebui să le tai! bombăni Abel.

— Eşti singurul?

— Singurul... ce?

— Diavol?

— Moşule, mori dacă formezi propoziţii mai lungi? se enervă Abel. Ai buba la picior, nu la gură. Singur, unde?

— În grupul vostru. Credeam că e evident.

— Nu e, moşule. Nu e. Da, sunt singurul cu

gust din gaşca asta. Dar tu, moşule, eşti şi tu un singuratic, la fel ca prea decedatul Gr im?

Moşul a tresărit. Ba mi s-a părut că surpriza îl făcuse să uite de rană, fiindcă nu mai şchiopăta. Am privit spre el, însă gluga cât toate zilele îi ascundea chipul.

Am mers în tăcere, preocupaţi mai degrabă să evităm porţiunile mai fierbinţi decât de locul unde ne mâna năluca. Peisajul era, oricum, acelaşi, cu mici variaţiuni ce se refereau doar la dimensiunile cioturilor foştilor copaci. Erau de statura unui om, cenuşii, fără pic de urmă din vlaga ce le stăpânise carnea.

— Cine o fi incendiat pădurea? se întreba Keeva în spate.

— Naiba ştie, răspunse Trei. Noi abia de am făcut rost de o bucată de amnar să frigem un leu. Apoi vocea bărbatului scăzu, însă tot l-am auzit: Pun pariu că ologitul ăsta ştie ceva.

Ologitul auzise. A mormăit ceva neinteligibil.

— Mai e mult pană la casa ta? l-am întrebat.

— Nu. Uite, e acolo.

Îmi indică în faţă, cu o mişcare lentă a capului.

Mai multe corturi, la fel de cenuşii ca orice altceva din jur, formau un cerc în jurul unui rest de copac de un diametru considerabil. Am apreciat din ochi că avea pe puţin patru metri. Centrul era scobit de foc în totalitate şi hăul negru ce se căsca te îmbia să arunci un ochi în inima lui.

— Mulţumesc, spuse omul. M-aţi ajutat, cu ce

vă pot răsplăti?

Se depărtase de noi, intrase într-un cort, apoi ieşise din nou, surprinzător de vioi. Tot nu-i puteam vedea chipul, dar nu prea ne mai păsa de asta. Voiam să ne cărăm de acolo cât mai iute cu putinţă. Aerul din locul ăla ne strângea şi ne făcea să ne ţiuie urechile.

— Nu ne trebuie nimic, am spus. Noi vom pleca acum, avem drum lung de parcurs.

— Dar unde plecaţi?

Întrebarea asta ne-a făcut să ne uităm unii la alţii. Pe chipul niciunuia nu se citea că ar avea răspuns la ea. Mi-a părut rău că n-am fost în stare să-mi ascund zăpăceala, pentru că moşul se arătă mulţumit de nesiguranţa noastră.

— Luaţi loc, ne invită cu un gest larg să ne aşezăm în jurul copacului imens. Trebuie neapărat să vă răsplătesc pentru altruismul vostru.

Mai multe scaune din trunchiuri arse apărură de nicăieri. Sau poate că erau acolo, dar nu le observasem. Dar, parcă nu erau… Le-aş fi observat.

Ne-am supus. Nu ne mai controlam trupurile, ci nimeriseră sub influenţa unei puteri superioare.

— Aşa! Să vă aud… spuse moşul când ne văzu instalaţi cu dosurile pe resturile alea de lemn.

— Am zis, nu vrem nimic. Doar să plecăm de aici, am replicat.

Teama răsunase în vocea mea ca un dangăt de clopot.

— Ceva tot trebuie să vreţi. Nu există altruism, se ambală bătrânul. Cu toţii facem un lucru sau altul numai dacă se întrevede un posibil câştig.

— Moşule, ai avut norocul vieţii tale. Ai cunoscut-o pe Oriana, singura fiică a Domnului în stare de un altruism atât de iresponsabil, că nici măcar nu e capabilă să culeagă foloase de pe urma lui, râse Abel.

Măcar el se distra.

— Păi, începu Eshe, dacă va culege foloase nu se mai cheamă altruism, nu?

— Altruismul presupune inconştienţă, trânti şi Keeva. Adică nu, se răzgândi ea, n-a sunat prea bine.

— Cred că mai degrabă ţine de o predispoziţie spirituală, se amestecă şi Trei, neadresându-se, de fapt, nimănui.

— Este o doctrină morală…

O zarvă de neînţeles plutea în spaţiul cuprins între mine şi gazda noastră. Mă fixa. Chiar dacă nu-i puteam vedea ochii, le simţeam forţa. Un pietroi cât lumea de mare îmi presa umerii. L-am înfruntat şi am concentrat în privire toată energia de care eram capabilă în momentul acela.

— Cum te numeşti? m-am auzit spunând.

De fapt, nu eu întrebasem asta, ci o fiinţă ce îşi găsise culcuş în mine. Eu n-aş fi îndrăznit să înfrunt ceea ce ochii minţii îmi zămisliseră ca imagine a chipului din faţa mea.

Moşul a lovit pământul cu piciorul despre care ştiam că e rănit. A pufnit cu furie şi a vorbit fără nicio tragere de inimă, dar cu un ton atât de adânc că mi s-a făcut pielea de găină.

— Dintre toate întrebările din lume chiar pe asta te-ai gândit s-o pui?

Hărmălaia încetă. Cuvintele fură înghiţite pe jumătate sau abandonate. Ochii tuturor sticleau de emoţie. Era ceva aici, chiar dacă nu eram în stare să ne dăm seama despre ce naiba era vorba.

— Ah! Pe toate focurile! Sunt Belzebut!

Gluga părăsi capul bărbatului. Din nefericire, fiindcă ceea ce ni se revelă de sub întunecimea ei ne îngrozi. Trei se sperie atât de tare, încât alunecă de pe buturugă şi se prăvăli pe spate. Keeva, Eshe, Ama şi cu mine împietriserăm. Singurul care nu părea luat prin surprindere era Abel.

Capul lui Belzebut era un amestec grotesc între om şi ţap. Părul scurt, năclăit, îi acoperea mare parte din obraji, se prelungea într-un smoc în dreptul bărbiei, apoi cobora pe gât. Deasupra urechilor ascuţite se iţeau două coarne răsucite, de dimensiuni inegale.

— Te rog, fă-ne un favor şi nu te dezgoli şi mai mult, îl zeflemisi Abel.

— Ne-am mai văzut, tinere discipol? îl întrebă demonul.

— Neah, dar am învăţat despre tine. Eşti diavol din prima ierarhie, printre primii alungaţi

din Rai.

Belzebut zâmbi. Înclină capul, mulţumit de cunoştinţele mai fragedului coleg. Se aşeză şi îşi prinse bărbia în pumni, studiindu-ne pe fiecare în parte.

— L-am cunoscut pe unul de-al tău, Astaroth, continuă îngerul. Era cât pe ce să fie trimis înapoi, dar altruista noastră de serviciu l-a hrănit.

Când spuse *altruista*, arătă spre mine.

Belzebut începu să hohotească.

— Serios? A hrănit un demon din prima ierarhie? Asta e atât de… preţios! strecură cu greutate, printre sughiţuri de râs.

— N-am ştiut că asta făceam, am bombănit, nefericită.

— A! Inocenţa! Cea mai nutritivă! Totuşi, n-a fost suficient. Nu s-a întors încă. Asta înseamnă că nu şi-a dus ţelul la îndeplinire.

Am făcut eforturi supraomeneşti să-mi ascund bucuria. Dacă Astaroth era în Chaos, înseamnă că nu-i luase sufletul lui Marc. El era bine. Încă. Imaginea brunetului, tot mai puternică din moment ce, datorită depărtării, am început s-o idealizez la greu, mă lovea în plin suflet. Gândul la el durea fizic.

Oamenii pierd tot timpul câte ceva. Obiecte sau fiinţe. Timpul trece şi ajung să facă pace cu asta. O sămânţă de regret va rămâne tot timpul în sufletul lor, însă din ea nu va mai creşte nimic, niciodată. Ăsta e un adevăr fundamental. De ce

axioma nu mi se aplică şi mie?

De ce nu puteam să trec peste pierderea lui Marc?

— Ce cauţi în Purgatoriu, Belzebut? Nu trebuia să fii în structura de conducere a Iadului?

— Să zicem că sunt în concediu.

Fu rândul lui Abel să se prăpădească de râs.

— Serios! O-ţi fi având şi sindicate acum?

— Ce sunt alea?

— Chiar nu ştii? De când n-ai mai avut de-a face cu Chaos-ul?

— De mii de ani nu mai fac munca de jos.

Abel privi în jur la celelalte corturi jigărite.

— Nu eşti singur aici.

— Adevărat. Câţiva confraţi din ierarhia a doua şi a treia şi unul fără rang au fost, şi ei, suspendaţi din posturi. Nu ştiu de ce tot râzi! se enervă Belzebut, iritat de hazul îngerului.

— Iartă-mă, dar totul pare atât de… nu ştiu… aiurea… Ce puteaţi să faceţi ca să fiţi izgoniţi? Aţi îngrijit panseluţe? Aţi ajutat băbuţe să traverseze strada?

Belzebut coborî privirea.

— Aş aprecia dacă nu mi-ai pune întrebări de genul ăsta.

— Hm! Şi pedeapsa care e?

Abel se ridică şi se învârti, gânditor, pe lângă demon. Mai repetă de câteva ori acel *Hm!* care îl exaspera pe Belzebut.

— Bine! izbucni acesta. Suntem pedepsiţi să

răspundem oricărei întrebări. Dacă minţim pedeapsa se măreşte.

— Oho! izbucni Abel. Asta-i malefic, zău! Numai Lucifer, prea-diabolicul, se putea gândi la ceva atât de măreţ!

Ochii demonului se aprinseră ca două vâlvătăi, la fel că ai lui Astaroth, în dărăpănătura strămoşilor mei. Un corb ţipă deasupra noastră, apoi coborî într-un picaj abrupt şi îşi înfipse ghearele în marginea arsă a trunchiului din centrul taberei. Era doar o pasăre, dar privirea răutăcioasă din mărgeluţele negre ca noaptea, ne cutremura.

— Desigur, pedeapsa nu include omisiunile şi, ce-i mai important, pot să fiu cât de crud îmi doresc cu cei cerni cad în plasă. Treci la loc, micuţule! tună el. Chiar crezi că unul cu mucii la nas se poate pune cu mine?

O mână nevăzută îl apucă pe Abel şi-l propti cu spinarea de un trunchi ars. Îngerul încercă să se mişte, însă nu reuşi. Totuşi, teama pe care Belzebut se străduia s-o inspire nu apărea pe chipul lui. Ai fi zis că-l durea în cot de furia demonului. Sacul cu blantula era la el. Trebuie să fi ronţăit frunze pe ascuns.

— Am înţeles, tataie, râse dracul. Pot să te întreb ce vreau, dar să nu te enervez.

— Să mă enervezi? fu rândul lui Belzebut să râdă. Crezi că eşti demn să-mi inspiri vreun sentiment, indiferent de ce fel?

Hazul i se şterse de pe chip ca luat cu mâna. Se aşeză amărât pe bucata de buturugă arsă. Ne privi pe fiecare în parte, pârând că se gândeşte la ceva. Zăbovi ceva mai mult asupra Amei.

— Sunteţi o adunătură tare stranie. Patru fete şi doi băieţi. Care-i povestea voastră? ne întrebă.

— Cinci fete şi un băiat, îl corectă Abel.

— Văd încă un tip în afară de tine…

— Exact! Face parte din rândul fetelor. Să mă scuze fetele.

Belzebut zâmbi.

— Eşti un afurisit mic cu gura mare, nu?

— Aş prefera să te lipseşti de adjectivul *mic,* zău!

— Eşti destul de pirpiriu.

— Suplu, te rog. Am un corp de dansator. Mlădios.

— Mlădios? Ăsta-i un cuvânt tare tâmpit când iese din gura unui drac, se amuză gazda. Şi, dacă nu mă înşală memoria, e interzis în Iad.

— Interzis? Cui îi pasă?

— Ar trebui. Ai dat vreodată cu ochii de Steaua Dimineţii? Lucifer, prinţul demonilor, aducătorul de lumină. Cel care este totul prin el însuşi.

Abel clătină din cap.

— N-ai văzut bărbat mai frumos. În niciuna dintre lumi. Nici mai înzestrat spiritual. De aceea a fost pus şef peste îngeri.

— Poate că ar fi fost mai bine pentru siguranţa

lui să nu fie atât de dăruit, spuse Eshe.

Noi, ceilalţi, am îndreptat privirile spre ea, surprinşi de îndrăzneala de a deschide gura. Keeva făcea eforturi considerabile să-şi ascundă teama sub o expresie indiferentă, însă ceea ce obţinea era o mască înfiorător de jalnică. Parcă o ruga din priviri pe Eshe să tacă.

Mă temeam ca nu cumva înspăimântătorul înger căzut să ne vadă ca pe o singură unitate şi deviaţiile unuia dintre noi să-i abată furia asupra tuturor.

— Ce vrei să spui? o ţintui cu ochii lui galbeni.

— Tocmai din pricina acestor calităţi a început să se creadă un alter Deus şi ambiţiile lui au urcat undeva unde locul era deja ocupat. În aroganţa lui a uitat că a fost creat chiar de cel pe care voia să-l înlocuiască pe tron. A meritat să fie alungat. Ura faţă de Părintele Său, dar şi faţă de creaturile Sale, dovedeşte din plin că tânjeşte după ce a pierdut.

Taci, idioato! urlau în mine toate sistemele de alarmă.

— Cineva şi-a făcut temele! o ironiză Abel. Dar nu cred c-o să iei notă de trecere.

Belzebut îşi propti o palmă de genunchi, apoi se ridică, se apropie de corb şi îl mângâie pe capul lui mic.

— Grim a murit? întrebă fără să se întoarcă.

— Da.

— L-aţi omorât?

Flecarul drogat al găştii noastre nu reuşea să-şi ţină limba în frâu.

— Treaba e că nu prea ştim…

— Ce? se răsuci diavolul.

— Eshe, fruntaşa clasei, l-a pupat.

Belzebut nu pricepea, dar se vedea că era dornic să dea de căpătui ghicitorii. Arcadele late şi păroase dădeau o intensitate magnetică privirii lui. Urechile i se mişcau în interiorul arcurilor coarnelor fără încetare, ca nişte antene.

— Ce aveţi în desagi? ne întrebă.

— Mai nimic, am răspuns eu. Nişte sandale, haine…

Demonul privi la mine cu atenţie, apoi îşi pironi privirile asupra încărcăturii luate din peşteră.

— Trebuie să fac pipi, miorlăi Trei.

— Abţine-te! replică demonul. Aţi luat tot ce avea Grim?

— Dar, domnule… Nu pot.

— Ba poţi. Răspundeţi! Aţi luat tot?

— Nu pot, domnule! bâigui amărâtul chinuit de vezica plină.

— Poţi! hotărî demonul cu o privire atât de îngrozitoare că bietul Trei îşi înghiţi protestele. Strânse picioarele mai bine unul de altul şi le cuprinse cu braţele, bâţâindu-se înainte şi înapoi.

Probabil că altă dată ne-am fi amuzat, însă acum, tot ce simţeam, erau nişte fiori ce ni se târau pe sub piele, reci ca şerpii.

O îndemnă pe Eshe să-i povestească despre felul straniu în care se părea că Grim îşi dăduse obştescul sfârşit. Ea se apără, susţinând că între cele două întâmplări, sărutul şi decesul, nu era nicio legătură. Susţinuse asta cu atât de puţină convingere în ton, că nu reuşi decât să-l facă pe demon şi mai curios.

Pe când fata povestea, având grijă să menţioneze la fiecare două fraze că nu era nimic fatal într-un sărut, chipul pocitaniei din prima ierarhie vibra ca pânza unui lac sub mângâierea tandră a unui pui de vânt. Nările largi îi fremătau, luciri siderale i se năşteau în ochii de culoarea aurului, iar buzele pulsau ca şi când nişte creaturi minuscule s-ar fi foit pe sub stratul de piele ce le acoperea.

Nu îmi puteam lua ochii de la el. Era un spectacol pe cât de teribil, pe atât de impresionant.

— Grim avea nişte hârtii, întrebă demonul, fixându-ne cu priviri dure. Le-aţi luat cu voi?

Imediat am bănuit că se referea la mâzgăliturile moşului. Erau la mine în buzunar, bine împăturite.

— Nu avem aşa ceva, am vorbit prima, tremurând de teamă. Pe vreunul dintre însoţitorii mei putea să-l apuce limbariţa. Sandale, am zis, nişte haine…

— Da, asta ai mai zis. Dar hârtiile?

— Despre ce hârtii este vorba? Şi de unde

hârtii în Purgatoriu?

Abia m-am abţinut să nu bag mâna în buzunar şi să pipăi fiţuicile. Oare de ce ne întreba Belzebut de ele? Ce nevoie avea un demon din prima ierarhie de nişte mâzgălituri amărâte?

Un miros puturos apăru de nicăieri. Ne-am prins nasurile între degete, însă curând descoperirăm că izurile au şi gust. Limbile ni se uscau şi deveneau grele când încercam să tragem aer pe gură.

— Vine Gresii, râse Belzebut când ne văzu în chinuri. Asta o să vă ajute.

Ridică palma dreaptă, răsfiră degetele cu unghii lungi, negre şi ascuţite şi, cu o mişcare bruscă, împinse aerul în direcţia noastră. Un val invizibil ne lovi în obraji.

Când n-am mai simţit olfacţia insuportabilă, abia neam abţinut să nu-l declarăm pe demon ca prieten de suflet pentru bunătatea de care dăduse dovadă, scutindu-ne de efortul de a ne vărsa maţele.

— Văd că ţi-ai luat jucării, bătrâne, se auzi o voce ca un horcăit.

O creatură imposibil de descris în cuvinte păşi între noi. Trupul diform era acoperit de o plagă purulentă şi răni în diferite stadii de infecţie. Viermi albicioşi colcăiau prin carnea putredă. Îşi iţeau capetele oarbe pentru o secundă, apoi se afundau din nou în găurile săpate în muşchii cenuşii.

Trei se aruncă în faţă şi vomită, gemând şi văitându-se la fiecare contracţie musculară de parcă şi-ar fi scuipat sufletul.

— În! făcu Gresii, vizibil dezgustat. Apoi, întorcându-se spre Belzebut: Trebuia să-mi spui că avem invitaţi. Că avem cină, dragă! M-aş fi echipat de sărbătoare.

— Stai puţin, mortăciune, se precipită Abel. Invitaţi sau cină? Ce naiba ai vrut să spui? Să ştii că invitatul nu e totuna cu cina.

— Gresii, dragule, îl corectă demonul, aruncând spre drac ceea ce, probabil, că trebuie să fi fost ochii.

Se apropie de Abel şi-l studie cu interes.

— Ah, un recrut nou. Pe tine nu avem voie să te consumăm, dragule, chiar dacă eşti născut, nu creat, bombăni nemulţumit.

— Consumaţi? Te referi la sensul figurat al termenului sau… dădu înainte cel cu instinctele de conservare amorţite de excesul de blantula.

Trei corbi fâlfâiră pe deasupra, ezitară o vreme, apoi, cu picaje abrupte aterizară lângă surata lor înaripată. Acestei zarve aeriene i se alătură una cât se poate de terestră. Trosnituri, fornăituri, vreascuri sparte şi alte câteva zgomote aparţinând lumii de Dincolo însoţiră alte două creaturi. Una purta câte o armă cât ea de mare în fiecare mână, un arc pe spinare, o tolbă de săgeţi şi un soi de semicerc plin cu ţepi, cuţite şi săbii la cingătoare şi în nişte chingi din jurul gleznei. Era

întruchiparea expresiei *înarmat până în dinţi.* Nu ştiu cum putea căra atâta amar de fierătănii după ea. De sub o glugă ce părea făcută din piele de şobolan i se vedeau doi ochi din metal lichid, incandescent, şi o botniţă ce-i ascundea restul feţei.

Am aflat mai târziu că ăsta era Asmodai, un demon vicios ce adora desfrâul şi răzbunarea. Tovarăşul lui era Rosier, din a doua ierarhie, şi pasiunile îi erau asemănătoare cu ale lui Asmodai. La vederea lui ne-au picat feţele. Mai ales nouă, fiicelor Evei.

Avea un păr lung, negru şi greu, lucios precum coama unui cal. Trăsături perfecte descriau harta supremei senzualităţi masculine. Pielea măslinie îi lucea peste musculatura puternic conturată. Avea o expresie dură, o privire ca oţelul, întunecată, dar cu toate astea, al naibii de incitantă.

După ce s-a uitat la fiecare în parte, tăcut şi impenetrabil, ochii i-au căzut şi asupra mea. Un val de căldură s-a ridicat din tălpi, mi-a traversat pântecele şi s-a înfipt ca o sentinţă definitivă în creier, paralizându-mi gândurile.

Valorile udate ca florile de rasă se uscau ca buruienile pe câmp. Era cât pe ce să cred că, dintr-un motiv anume, eram preferata lui. Asta până când a văzut-o pe Ama. Buzele lui pline ca cireşele coapte au descris un zâmbet înnebunitor. Un oftat adânc s-a auzit dinspre Eshe.

Eram nişte şoricei de laborator în mâinile unor maeştrii ai înşelăciunii. Nu ne puteam opune. Teoriile alea conform cărora tăria de caracter reprezintă o platoşă indestructibilă în faţa influenţelor diavoleşti, se dovedeau apă de ploaie.

Germenele invidiei găsi teren prielnic să înmugurească în inima mea. Şi crescu până când începu să-şi dea coate cu dreapta judecată. Nici asta nu se lăsa.

Eram geloasă pe Ama! Am început să tremur. Cu ochii închişi, am cotrobăit prin memorie după chipul de bunic al lui Amadeus. Cu greu l-am dibuit, însă când l-am apucat, nu i-am mai dat drumul. M-am holbat la el până când mintea mi s-a limpezit.

— *Nu te uita în ochii lui. E un demon, nu uita, îmi şoptea bătrânul. Nu uita! Nu uita…*

Vocea lui s-a pierdut şi, în schimb, am auzit-o pe a mea. E un demon! Nu-l privi în ochi.

Când am ridicat pleoapele, am realizat că şi să fi vrut să exersez tăria de a nu-l privi în ochi, nu aveam cum. Demonul se holba tot la îngerul meu bun. Abel se foia în spate. Puteam să-i simt furia. Nu îl enerva insistenţa demonului, nici senzualitatea care se topea din ochii lui şi se revărsa în ai Amei, ci abandonul ei. Puteam să jur că nu se prefăcea. Era cu adevărat fermecată de frumuseţea angelului damnat.

Nu puteam să nu-l înţeleg. Tot timpul apărea altcineva şi îi luă fata, îi răpea lumina

reflectoarelor şi cele mai mari eforturi de a se face remarcat erau imediat acoperite de gesturile ordinare, banale, ale câte unuia sau altuia.

Deodată, Rosier îşi smulse căutătura scormonitoare de la Ama şi o mută asupra lui Abel. De ce făcuse asta şi încă, într-o mişcare atât de brutală, nu aveam nicio idee. Sprâncenele se împreunară, sumbre, iar gura se strânse într-un rictus prevestitor de râu.

— Rosier! îl strigă Belzebut. Lasă-i în pace.

Frumuşelul îşi roti torsul desăvârşit, gest ce smulse alt oftat, de data asta de la Keeva, îl ţintui pe cornut cu privirea aceea care putea să te îngrozească sau să te umple de extaz.

— Sunt al doilea după Lucifer, nu uita, îmi datorezi ascultare şi, pentru că prevăd următoarea ta remarcă, îţi reamintesc că ne aflăm aici temporar. Îmi voi relua postul şi voi fi onorat cu toate avantajele rangului meu. Uzurpatorii nu au decât două soluţii, să învingă sau să cadă. Dacă nu eşti sigur că mă poţi învinge, te sfătuiesc să-ţi înghiţi ambiţiile.

Rosier mai privi odată la Ama, apoi la Abel, făcu stânga împrejur şi se pierdu într-un cort. Nu scosese niciun cuvânt, deşi aveam vaga impresie că dacă ar fi făcut-o, am fi leşinat cu toatele de plăcere. Ceilalţi doi demoni, putrezitul şi înarmatul, se făcură nevăzuţi în spatele pânzei fumurii. Rămăsesem doar cu Belzebut. Aruncă un fel de pietricică în hăul trunchiului de copac şi din

inima lui ţâşni o flacără roşiatică.

— De ce ai făcut-o? l-am întrebat.

— Nu suntem perfecţi întru rău. Şi demonii au fost îngeri odată, şopti abia auzit, doar pentru urechile mele.

— De ce şopteşti? am murmurat.

— Unele adevăruri nu suportă să fie rostite în gura mare.

Apoi s-a apucat să ne povestească despre ultima interacţiune cu muritorii din Chaos. Spusese mai devreme că asta se petrecuse cu mii de ani în urmă, însă, din relatarea lui ne-am dat seama că era vorba de începutul anilor 1900. Spunea că era timpul primelor automobile cu ardere internă. Trei ne lămurise în legătură cu asta şi nu aveam niciun motiv să nu-l credem. Părea tobă de informaţii referitoare la evoluţia vehiculelor pe patru roţi. Secundul lui Lucifer pusese stăpânire pe trupul unui profesor universitar englez. Nu ne-a mărturisit adevăratul scop al acelei posedări însă ne-a relatat cu lux de amănunte cum a distrus un curs de etică ţinut de acest profesor, destul de respectat în lumea academică, în faţa unui auditoriu impresionant.

— Primii duşmani în viaţa unui om sunt părinţii, spusese el atunci. Ştia că le captase atenţia tinerilor ce veniseră acolo să absoarbă totul ca nişte bureţi; niciunul nu mai respira. Vă îndeamnă să fiţi sinceri fără să realizeze, sau poate că aici e rădăcina diabolicei lor un, că

pregătesc terenul pentru dezvoltarea unui ditamai călcâi al lui Ahile. Ajunşi adulţi, oricine v-a putea să vă rănească mortal doar ţintind acolo. Nu mai puneţi botul la tot ce vă toarnă în cap idealiştii ăştia ad-hoc, ipocriţi de cursă lungă ce îmbracă haina onestităţii chiar dacă nu le vine măsura, numai pentru a face paradă în ochii voştri inocenţi. Veţi fi sinceri cu nevasta, bărbatul, copilul, prietenul şi vă veţi expune celei mai odioase dintre oprobrii. Celei care se naşte inconştient în suflete. De ce? Pentru că omul a fost dintotdeauna mai familiar cu Iadul, pe când Raiul a părut un concept abstract. Omul e în proporţie de 90 la sută al Satanei. Raiul se luptă pentru ăia 10 la sută.

Nu era greu de imaginat că uimirea de pe chipurile noastre, multiplicată de zeci de ori atunci, hrănise din plin forţa discursivă a falsului profesor.

A retezat istorisirea la fel de brutal cum a început-o.

— Tu şi tu, spuse arătând spre mine şi spre Eshe, veţi merge de dimineaţă la stânca lui Grim şi îmi veţi aduce toate hârtiile pe care le veţi găsi.

L-am fixat pe Abel, sperând că va înţelege semnalele din ochii mei şi anume, că nu trebuie să scape nimic despre harta din buzunarul meu. Chiar dacă nu înţelegeam ce reprezintă, pofta atât de aprinsă a demonului de a o avea mă făcea să doresc şi mai mult să-l împiedic s-o obţină.

Când s-a întunecat bine, au mai apărut doi diavoli, dar pe ăştia i-a luat din scurt imediat ce i-a zărit, aşa că n-am mai fost nevoiţi să-i suportăm. N-au crâcnit şi de aici am dedus că erau de rang inferior.

Toate bunurile ne-au fost confiscate. Sandale, arme, blantula (după care, fie vorba între noi, ne-a părut cel mai rău – mare nevoie aveam acum să ne dinamităm conştiinţa) au fost aruncate la grămadă într-un colţ al cortului căpeteniei.

Focul nu s-a oprit toată noaptea, deşi nu-l întreţinea nimeni cu lemn sau orice altceva de ars. Demonii s-au retras în corturi, iar noi am rămas acolo, lipiţi de trunchiurile arse. Aveam privilegiul de a şedea, pe când bietul Abel nu se putea mişca din poziţia în care îl înţepenise creatura jumătate om – jumătate ţap.

— Cum o să dormim? se plânse Eshe.

— Dormitul e cea mai puţin gravă dintre problemele noastre, scrâşni Abel, încă aprins de gelozie.

— Tu ce te plângi? îl luă Trei la rost. Doar eşti printre ai tăi…

Nu ştiu ce a avut Abel de gând să răspundă. A renunţat în ultima clipă, muşcându-şi buzele de nervi. În secunda următoare pe chipul lui s-a instalat un extaz fără margini. Stătea cu fruntea ridicată şi privea spre cer, plin de mulţumire.

— Acum, ce? se răsti Trei.

— Îmi imaginez cum ar fi să mă pot mişca de

aici, să-ţi turtesc moaca, răspunse Abel, rânjind.

— Vorbiţi mai încet, ne aud, ne sfătui Eshe.

— Tu vorbeşti? Din cauza ta a murit Grim…

— Gura! am zbierat exasperată. Grim a murit şi gata. Nu mai căutaţi ţapi ispăşitori. A murit din cauza ei, n-a murit din cauza ei… Ce dracu'? I-a făcut unul dintre voi autopsia? Să nu vă mai aud! Oricum am fi plecat, stânca aia nu ne oferea nimic. Vom găsi ceva sau nu, trebuie să căutăm…

— Ce? întrebă Ama.

— Nu ştiu. Trebuie să căutăm…

— Ăştia ne ţin aici, murmură îngerul meu. Crezi că ne vor da voie să plecăm?

— Şi de ce ne-ar ţine?

— Pe post de animale de companie? Să-şi facă micul lor Iad aici?

— Îmi pare rău să vă anunţ, dar am făcut pipi pe mine, declară Trei cu ton aproape oficial.

Nu ne-am mirat. Era de aşteptat.

— Oriana, şopti Eshe.

Am privit spre ea, tăcută.

— Harta aia…

— Nu ştiu despre ce vorbeşti! am repezit-o.

Ochii ei mă scrutară, surprinşi.

Corbii începură să croncănească zgomotos şi să dea din aripi. Se loviră cu ele şi între două dintre păsări se iscă o scurtă încăierare. Una reuşi săi provoace celeilalte o rană sub ochi. O picătură de sânge cât vârful de ac se ivi dintre pene.

Un şuierat ne învălui din toate părţile. Se

intensifică şi, în curând, ne-am prins despre ce era vorba. O vijelie straşnică s-a pornit din senin şi ne-a biciuit din toate pârţile. Frunze ude, resturi de lemn ars şi crenguţe subţiri ne loveau pielea. Picăturile de ploaie erau atât de mari că păreau baloane incolore. Noroiul în care ne bălăcisem la începutul aventurii se înmuia şi curgea pe trupuri în râuri gălbui.

Gura mi s-a umplut de cenuşă umedă, iar în ochi simţeam mii de ace tăioase. Nu ştiam unde să-mi mai întorc capul, fiindcă orice tentativă de a inspira îmi bloca nările.

— Serios? urlă Abel, zbătându-se în legătura invizibilă.

Blestemă, luându-se la întrecere cu vuietul îngrozitor. Părea că face parte din urgie, că vocea lui era a vântului şi zbuciumul era al stihiei. Îşi afurisi viaţa, moartea, dragostea şi tot ce îi mai trecu prin cap în momentul ăla.

Dezlănţuirea violentă a forţelor naturii a durat câteva ore bune. La final arătam cu toţii deplorabil. Aşa ne şi simţeam.

Singurul lucru rămas la fel era focul aprins de Belzebut şi corbii împietriţi. Flăcările jucau în faţa ochilor noştri, vesele şi sprintene, parcă bătându-şi joc de neputinţa oamenilor în faţa oricărei forţe ce le depăşeşte puterea, fizică sau mentală.

— Ia uite! exclamă Trei după ce îşi îndepărtă şuviţele ude din ochi. Focul a rămas neatins.

— Mulţumim că întotdeauna ne atragi atenţia

asupra lucrurilor evidente, îl zeflemisi Abel.

Era într-o asemenea stare, că şi-ar fi aruncat sarcasmul veninos şi asupra lui Lucifer. Aşa era el. Întâi acţiona, după aia, dacă mai putea, se gândea la consecinţe. Ironia lui aspră era un foc de paie. Nu era pizmă în ea, oricum, nu pentru ceilalţi. Poate că se duşmănea pe sine. Îşi ura firea distructivă, însă nu putea fi altfel.

Îmi spusese odată, într-una dintre serile petrecute în peştera lui Grim, că încercase să se schimbe de dragul unei fete. Chiar reuşise, în mare parte. Cu cât fata îl plăcea mai tare, cu atât conflictele lui interioare deveneau mai violente. Nu se mai simţea el însuşi. Cineva îi ocupase corpul, fără să-l ucidă însă. Putea simţi cum purtările lui în discordanţă cu firea rebelă îl transformau. N-a durat mult până când, scos din răbdări, a explodat. Tot ar fi fost bine dacă doar n-ar mai fi vrut-o pe fată, dar era mult mai mult. O ura. Voia s-o facă bucăţi. Era vinovată de crimă.

Şi-a dat seama atunci că eul, acea noţiune abstractă de care ni se umple gura când o rostim, e oricum numai abstractă nu. Eul lui Abel era mai puternic decât el. Mai răzbunător. S-a simţit bine imediat ce a făcut pace cu sine. Fata s-a dus învârtindu-se. *Naiba s-o ia!* spusese.

Nimeni nu l-a mai înţeles. Era mereu singur şi dacă, totuşi, câte unii se mai priponeau vremelnic pe lângă el, o făceau pentru banii lui. Se folosea de asta cu sălbăticie, făcându-i să plătească

pentru fiecare leuţ cheltuit pe fundurile lor ipocrite.

Iar eu îl înţelegeam! Şi asta mă punea pe gânduri. Ori eram asemănătoare lui, ori, variantă cu potenţial uriaş de a fi doar o impresie, creierul meu dovedea nebănuite abilităţi de a procesa ceea ce părea imposibil de acceptat de ceilalţi. Şi eu eram într-o nesfârşită discordie cu mine însămi. Aici eram unu la unu. Pornirea mea naturală era către facil, către artificial. Singura persoană ce mă determina să las garda era mătuşa. În faţa ei eram tot bebeluşul neajutorat, lăsat în grija ei pe neaşteptate, de doi părinţi năluci.

Apoi venise nebunia asta de după moarte. Privind înapoi, încă mă mir de uşurinţa adaptării la astfel de viaţă, dacă poate fi numită aşa. Era doar jumătate de viaţă, poate chiar sfert, restul eram forţată să-l ofer celorlalţi.

De aici pornea alt război, chiar mai nimicitor decât cel cu eul. Victoriile recuperărilor nu mă umpleau de bucurie, nu mă întregeau cu nimic. Îmi aduceau doar durere simţită cu toţi porii. Pentru fiecare suflet salvat, mă lovea chinul altora rămaşi de izbelişte.

Dacă v-aţi imaginat că în lumea mea există echitate, aţi bătut câmpii. Dreptatea e împărţită selectiv, oriunde se află oameni.

Din sumbrele forări interioare m-a smuls apariţia lui Asmodai. Peste botniţa negricioasă ne-a aruncat priviri deosebit de sugestive: i-ar fi

plăcut mult să exerseze antrenamentul militar de dimineaţă pe noi. A fornăit ca un cal, şi-a încordat degetele peste armele nelipsite şi s-a pierdut în ceaţa ce ascundea privirii restul peisajului. În direcţia unde dispăruse el trebuia să fie pădurea, cea din care am făcut imprudenţa să ies pentru a-l ajuta pe Belzebut. Desigur, pe atunci nu ştiam cine e, altfel mi-aş fi luat picioarele la spinare şi nu m-aş fi oprit decât când mi s-ar fi dezintegrat.

Rosier ieşi mai târziu. Cu umerii drepţi, cu pieptul înainte, atitudine semeaţă şi privire diabolică, ne-a înviorat ca un duş rece. Părul negru vălurea şi îi cădea greu peste omoplaţi. E nedrept, ca să nu spun de-a dreptul malefic, ca un monstru să arate aşa. M-au trecut fiori electrici când s-a uitat la mine. Nu mult, dar secundele alea nefiresc de încărcate, m-au epuizat de parcă petrecusem o zi întreagă la săpat, pe ogor.

— Bună dimineaţa, spuse cu extazul magnetic al privirii lui concentrat asupra Amei.

Toată suflarea femeiască ar fi vrut s-o vadă moartă pe obiectul atracţiei demonului. Asta era influenţa rădăcinilor acelei frumuseţi sălbatice. Enigma din toată fiinţa lui, inaccesibilă raţiunii omeneşti, zguduia insignifiantul univers al muritorilor.

Ama nu i-a răspuns. Am presupus că era deja transportată şi limba îi paralizase ca urmare a plăcerii fără margini ce o invadase.

Farmecul necruţător al lui Rosier părea să nu

aibă efect doar asupra lui Abel. Trei avea cea mai prostită expresie văzută de mine vreodată. Nu ştiu ce era în capul lui, însă părea pe deplin vrăjit.

Dracul mai avea puţin şi se lansa în spaţiu, întocmai ca o rachetă, animat de ce-a mai autentică ură. Mai că auzeam zumzăitul moleculelor care-i compuneau trupul diavolesc, trepidând, ciocnindu-se între ele, anunţând un cataclism.

Rosier nu avea cum să nu observe asta. A zâmbit. Nu sunt sigură, dar cred că am auzit un geamăt orgasmic dinspre Keeva.

— Păcat că voluptatea asta nu se poate materializa, bombăni Abel, negru tot de supărare. Vedeţi voi, fetelor, diavolii făcuţi, nu născuţi, nu au sex. Au fost creaţi ca îngeri. Asta trebuia să-i scutească de a cădea în ispită.

— Eşti sigur, micuţule? întrebă Rosier amuzat.

Automat, fără să ne putem controla cumva impulsurile scăpate de sub control, ochii tuturor au căzut pe prohabul demonului. Ori îşi îndesase ceva acolo, ori Abel se înşela. Traiectoria privirii seducătorului diabolic ne-a invitat s-o urmăm şi, uite aşa, ne-am pomenit comparând ce văzusem la el cu ceea ce poseda îngerul meu negru. Bietul de el, pierdea fără drept la replică. S-a îndreptat de spate, şi-a umflat pieptul şi a încordat muşchii. Degeaba. Rosier se mândrea deja cu medalia de aur, pe când el abia se antrena pentru cursă.

— N-am cerut eu atâta farmec. Mi s-a dat,

şopti Rosier.

Nu ne-am dat seama dacă ne lua la mişto sau era serios când spunea asta.

— Iar îmi furi luminile scenei, Rosier? Te distrezi?

râse Belzebut, apărând din spatele unei stânci.

Încerca să pară amuzat, dar valurile de aur lichid din ochii lui se învolburau ca acelea ale mării pe furtună. Rosier a întors capul spre el, l-a privit impasibil, apoi a urmat calea lui Asmodai. Ne-a lăsat privind în urma lui, de parcă scena de mai devreme nici n-ar fi existat.

Odată cu dispariţia lui, minţile, atâta cât mai rămăsese nepârjolit din ele, ni s-au întors în scăfârlii. Ne priveam clipind des, cu dureri puternice în globii oculari, ca şi când soarele strălucitor al dimineţii ar fi apărut brusc şi ne-ar fi incendiat vederea.

— Ăştia doi sunt prieteni, ni se confesă Belzebut după ce seducătorul dispăru. Nu ştiu ce tot coc împreună. N-ar trebui să cădeţi în cursa lui. Nu are sentimente, se joacă… distruge. Ei, cum aţi dormit azi-noapte?

Întrebarea asta l-a înnebunit pe Abel, deja întărâtat.

— Îţi baţi joc de noi? Tu cum crezi? Legaţi aici ca vitele…

— Nu sunteţi legaţi.

— Ce? făcu Abel.

Se smuci şi constată cu surprindere că nu îl

mai ţinea nimic. Se depărtă de copac, privi în jurul lui, apoi la noi, ceilalţi, întrebându-ne din priviri dacă puteam face la fel. Da, puteam. Toţi, în afară de Trei.

— Eu de ce nu pot, se sperie el.

— Tu eşti zălogul.

— Ză… Ce?

— Garanţia că nu veţi fugi. Ei, acum vă las. Am ceva treabă prin împrejurimi. Voi două, arătă spre mine şi spre africană, tăiaţi-o şi faceţi ce v-am spus. Pană la noapte vă vreau înapoi.

— Dar… Nu mai ştim direcţia, am spus. Când am dat peste tine eram rătăciţi deja…

— Picioarele vă vor duce singure.

Atât a spus. S-a rotit pe călcâie şi s-a pierdut în ceaţa cenuşie.

Corbii au croncănit, zgâriindu-ne timpanele şi, fâlfâind din aripile mari atât de aproape de noi, că mai aveau puţin şi ne scoteau ochii, l-au urmat pe stăpânul lor.

O vreme nu s-a rostit niciun cuvânt. Nu înţelegeam nimic din pretenţiile lui Belzebut. Îl ajutasem doar. Nu avusese el nevoie de ajutor, însă buna noastră intenţie trebuia, dacă nu să ne aducă vreo răsplată, măcar să ne pună la adăpost de poftele corupte ale demonului. Dar ăsta nu era decât raţionament omenesc.

— Ne putem lua tălpăşiţa, spuse Abel.

— Ce? sări Trei. Şi eu?

— Belzebut nu e atât de inteligent pe cât vrea

să ne lase să credem, îl ignoră dracul. L-a oprit pe cel mai puţin important dintre noi.

Ne privea plin de entuziasm, mirat că nu-i pricepeam logica.

— Totuşi… am început.

— Nu-ţi dai seama? Vorbeşti despre unul care a avut orgasm privind la alt bărbat…

Aha! Asta era. Trei trădase solidaritatea masculină atunci când un altul – că era un demon mai vechi decât însăşi existenţa omenirii părea un detaliu fără însemnătate – copleşitor prin simpla prezenţă, venise să tâmpească turma de femele din jurisdicţia lui.

Atitudinea cocoşească a lui Abel m-a călcat pe nervi.

— Nimeni nu lasă pe nimeni în urmă, am decretat.

Dracul m-a săgetat cu privirea.

Nu i-am acordat atenţie mai mult de-o clipire de gene, fiindcă băiatul s-a pus pe plâns, fără să se sfiască.

— Urăsc noaptea, murmură printre suspine.

— Ce spui? se apropie Keeva, punându-i palma pe creştet.

Instinctele materne se declanşară pe dată în sufletele fetelor. Ama şi Eshe se apropiară de el, gândind, de bunăseamă, că un pic de apropiere i-ar face bine.

— Noaptea nu există culoare. Doar negru şi gri. Exact ca aici. N-aţi observat?

Am privit în jur. Aşa era.

— Negrul şi griul sunt culori rele.

— Nu, spuse Eshe cu glas mângâietor. Uitase că nu trecuse mult timp de când băiatul o acuzase de uciderea lui Grim. Nu sunt rele, doar că vibraţiile noastre le fac să pară aşa. Au şi ele rostul lor.

Aripile îngerului se lipiseră de spatele osos. Părea atât de vulnerabil, că am simţit o milă incomensurabilă. Am ştiut atunci că nu l-aş lăsa în urmă, nici dacă toţi ceilalţi ar alege să ne abandoneze. Dar, nu aveau cum s-o facă. Să ne separăm ar fi însemnat pieirea. Nu că altfel n-ar fi însemnat, însă împreună aveam mai multe şanse de a ne prelungi agonia. Am vrut să spun viaţa, dar în condiţiile actuale între termenele astea două nu mai era cine ştie ce diferenţă.

— S-a luminat, continuă el. Dar unde-i o rază aurie? Unde-i albastrul de pe cer?

Chiar şi Abel şi-a ridicat privirea.

— Îţi arde de culori? De confortul tău emoţional? s-a răstit.

A fost nevoit să îndure privirile mustrătoare ale fetelor. Şi-a dat ochii peste cap.

— Asta ne mai lipsea, un cromo-dependent. Nu-i de mirare că eşti înger al Raiului.

Ama, colegă de ceruri cu amărâtul, l-a fixat pe drac, încruntată.

— Lua-v-ar gaia! Am plecat! bombăni el.

Că va încerca să plece, nu aveam dubii. Ăsta

era Abel. Dar, parcă, începeam să fiu la fel de sigură că se va întoarce. Aici nu eram în Chaos. Posibilităţile de a te descurca de unul singur nu erau nenumărate.

N-a lipsit mai mult de jumătate de oră. Dacă ar fi avut o coadă, i-ar fi stat între picioare, atât era de spăsit. Şi supărat, pentru că era nevoit să se arate învins.

— Ce credeţi că vrea Belzebut de la noi? am întrebat când ne-am hotărât să punem de-un consiliu.

Întrebarea asta mai fusese pusă. Şi puteam s-o tot facem, cine naiba să fi ştiut răspunsul? Spre deosebire de bucurie, care putea fi dusă şi de unul singur, amarul îşi mai pierdea din tărie dacă era împărţit. Adevărul era că fiecare dintre noi trăia cu senzaţia că el luase o porţie mai mare decât ceilalţi.

Pe când ne holbam unii la alţii, căutând soluţii şi în albul ochilor, ne-am trezit cu împuţitul printre noi. Gresii, în toată magnifica lui putrescenţă, se aşeză pe un butuc, de zici că-l invitase cineva să ni se alăture. Ce expresie i-o fi zăbovit pe chip… asta numai viermii ce intrau şi ieşeau din găurile mâncate de ei ştiau. Încercam să ne ţinem în frâu dezgustul, deşi efortul era supraomenesc, fiindcă nu voiam să-l enervăm şi să-i trezim astfel cine ştie ce reacţie.

— Ce te uiţi aşa la mine? spuse către Trei.

Ce naiba avea Trei de atrăgea dispreţul

întregii cohorte de ființe cu sau fără suflet? Parcă avea scris în frunte: *FRAIERUL DE SERVICIU.*

— Nu mă uit în niciun fel, se scuză nefericitul.

— Ba da. Nu-mi place felul în care te uiţi la mine.

Ne-a durut când l-am văzut pe băiat, forţându-şi muşchii fetei să încropească un zâmbet. Groaza lui trebuie să fi atins paroxismul.

— Şi asta ce-i? Mă iei în derâdere?

Trei ridică şi mai mult comisurile buzelor, încercând să se facă mai plăcut.

Gresii se ridică şi mârâi ca o pocitanie turbată ce era.

— Altfel nu ştiu cum să mă mai uit, chiţăi amărâtul.

— Lasă-l în pace! tună Ama.

Se ridicase în picioare şi corpul ei delicat era tot o încordare. Pumnii mici erau atât de strânşi, că se albiseră. Gresii o privi cu găvanele negre şi se apropie de ea. Gestul ăsta îl făcu pe Abel să sară de la locul lui şi, inconştient, să se aşeze între demon şi Ama. Putoarea trebuie să-l fi căpiat, însă nu lăsă să se vadă. Nedumerit, împuţitul se scarpină sub bărbie cu unghiile înnegrite. Odată cu bucăţi de carne descompusă, smulse şi nişte viermi ce căzură pe încălţările îngerului negru. Acesta nu clipi, nu privi în jos, nu manifestă nicio slăbiciune. Aparent, asta îl impresionă pe alungatul din Rai, fiindcă se dădu un pas în spate. Speram ca asta să însemne că nu avea de gând să

escaladeze conflictul.

Bălaiul se scutură de micile scârboşenii mâncătoare de carne doar după ce odioasa creatură dispăru în pădure. Făcu gestul cu o demnitate atât de rigidă, că abia mi-am reţinut râsul.

Oare câţi oameni trăiau în el? Eram gata să decid că tot ce crezusem până acum se cerea reconsiderat. Chipul îi strălucea, plin de însufleţire şi zel. Trupul îi era încordat şi, aşa cum îl vedeam din poziţia în care mă aflam, mi s-a părut că niciodată n-a mai avut o apariţie atât de impunătoare.

Ama aruncă o ocheadă încurcată spre apărătorul ei şi se aşeză pe butuc, gânditoare.

Ordin de restricţie, ziceai, hă? am zeflemisit-o în gând.

— Ce or fi făcând ăştia în pădure? întrebă Trei.

— Mă, să mă ia dracu', se răsti Abel, chiar nu e niciunul în stare să pună o întrebare care să poată primi şi un răspuns?

Ne-am privit, dezorientaţi, apoi, instigaţi de Ama ce începu să râdă, mai întâi înfundat, apoi din ce în ce mai puternic, ne-am luat după ea. Ne-am oprit după multă vreme. Aveam lacrimi în ochi.

Tura a doua de veselie s-a petrecut la scurt timp după prima, când demonii fără rang, ieşiră din corturi şi se afundară în pădure fără să ne acorde vreo importanţă, deşi, eram siguri că

hărmălaia făcută de noi le ajunsese la urechi.

Picioarele vă vor duce singure... Şi chiar ne-au dus. Fără ezitare, mânate de o forţă necunoscută, eu şi partenera mea ne îndreptam ţintă spre stânca lui Grim. Nu eram departe de ea. Acum realizam cât ne învârtisem în jurul cozii în ziua aceea! Ciudat era faptul că drumul părea să se deschidă singur. Poteci bătătorite apăreau de niciunde, animalele sălbatice se fereau din calea noastră.

— Cred că mirosim a Satana, murmură Eshe.

— Ce?

Auzisem ce spusese, însă concluzia ei mă zguduise. Era ceva ce-mi trecuse şi mie prin minte, dar acum, auzind-o pe africană, ceea ce era doar o impresie devenise fapt concret. O mână de uriaş prinsese universul între degete şi îl mişcase spasmodic într-o parte şi în alta. Am avut nevoie de câteva minute să mă adun şi să-mi recapăt suflul.

La picioarele stâncii roşii am şovăit. Nu ne venea să urcăm. De parcă ne-am fi temut să dăm nasul cu vreuna dintre fantomele celor ce muriseră acolo. Poate că, văzându-se singure, scăpate de ochiul critic al celor ce încă mai aveau oasele acoperite, puseseră de-un dezmăţ scheletic. Trecând peste prag, ne-a surprins mirosul greu, de timp stătut, încărcat de mistere, de regrete şi în general, de o liotă de senzaţii mai mult decât

neplăcute. Nu-i puteam spune lui Eshe că veniserăm până acolo degeaba, că ceea ce Belzebut îşi dorea se afla în buzunarele pantalonilor mei largi. Instinctele îmi spuneau că era vital ca acea hârtie să nu-i cadă în gheare.

— De ce crezi că n-a venit dihania să caute singură? întrebă Eshe cu ochii pironiţi asupra intrării zidite a cavoului lui Grim.

— Nu ştiu.

— Ştii ce cred? Cred că nu are acces aici.

Era logic ce spunea. Într-o măsură la fel de mare cu aceea că totul nu era decât supoziţie elucubrantă. Puteam să ne imaginăm orice, indiferent cât de nebunesc, şi să fie autentic.

— Dacă ai fi singură în buclucul ăsta nu te-aş mai întreba nimic, dar… Avem o hartă. De ce nu i-ai dat-o?

— Nu am nicio hartă. Am pierdut-o, am minţit, privind-o în albul ochilor. Şi, dacă aş fi avut-o, m-ai fi sfătuit să i-o dau? Unuia din Iad?

— Nu, răspunse cu hotărâre. E ciudat că vrea o hartă indescifrabilă şi… Hm! Ai dreptate! Nu trebuie s-o aibă.

— Oricum, s-o căutăm, am plusat.

Ne-am repartizat culoarele. Am lăsat-o să cotrobăie inutil într-ale ei, iar eu m-am cufundat cât mai adânc, am găsit un loc ferit, m-am trântit pe lutul roşu şi am aşteptat să treacă timpul. Deodată, un gând tăios mi-a scurtcircuitat sinapsele. Belzebut putea să devină suspicios şi să

purceadă la o percheziţie corporală. Naiba să mă ia dacă ştiam ce trebuie să protejez, însă senzaţia că este de importanţă capitală să o fac, nu mă părăsea nicio clipă. Nu trebuia să ţin harta asupra mea. Era mai bine s-o ascund aici. Părea singurul loc unde ei, demonii, să nu aibă permisiunea de a intra.

Nu aveam lumină suficientă, aşa că am bâjbâit, pipăind cu atenţie orice denivelare în podea şi în pereţi. Fără succes însă. Când am ieşit, am găsit-o pe Eshe holbându-se la mormântul fostului proprietar al stâncii. Scrijelise cu o pietricică numele bărbatului. Scrisul era adânc în locurile cu lut uscat şi abia schiţat, ca o mâzgălitură anemică, pe pietrele dure. Nu am întrebat-o de ce simţise nevoia să facă asta, era clar. Cerea iertare şi spera că astfel o va obţine. Nu realiza însă că iertarea asta trebuia să şi-o ofere sieşi.

Indiferent care sunt păcatele săvârşite, singura absolvire cu adevărat valoroasă este cea oferită de propria conştiinţă. Fără ea, miliarde de clemenţe nu valorează nici cât o ceapă degerată.

Am reuşit să ascund harta sub un morman de pietre din creştetul stâncii, acolo unde Grim obişnuia să usuce carne. Îmi bătusem capul să găsesc o tainiţă ce unui eventual prădător să nu-i pară atât de evidentă şi speram să nu mă fi înşelat prea tare alegând acel loc. Nu fusese prima opţiune. Tresăream de bucurie când dibuiam vreo

gaură sau spărtură în zid, apoi, când încercam să gândesc ca un tâlhar sau măcar să-mi imaginez cum ar raţiona unul, îmi dădeam seama că sărea în ochi de la o poştă.

Ne-am întors în tabăra surghiuniţilor. Eshe cu inima strânsă – revederea locului de veşnică odihnă a moşului o tulburase, iar eu, uşoară ca o pană, eliberată de povara acelei hârtii cu însemnările ei încâlcite. Stare ce mi-a trecut pe dată când Belzebut ne-a radiografiat cu privirea lui înfricoşătoare. Eram împărţită între liniştea în privinţa tovarăşei mele şi teama în ceea ce privea iscusinţa mea de a simula nevinovăţia. În orice caz, dacă nu m-a crezut, s-a prefăcut al naibii de bine. Poate că deja plănuia următoarea mişcare pentru a pune mâna pe hârtie. N-am priceput la ce naiba îi era de trebuinţă, dar mi-am dat seama că avea nevoie ca un om să i-o aducă de pe stâncă. Din motive pe care eram sigură că nu le-ar dezvălui nici sub tortură, el sau colegii lui nu puteau pune piciorul acolo. Ne-a lăsat să ne alăturăm celorlalţi, străduindu-se să nu pară prea dezamăgit.

Capitolul VIII

Prizonieratul nostru atât de neobişnuit ne devenise de nesuportat. Demonii nu păreau că ne vor morţi, însă nici vreun alt plan nu dădeau semne că ar fi avut. Ne ţineau ca pe nişte căţeluşi

pe lângă casă. Se jucau cu noi dacă aveau chef sau, dacă nu, nici nu ne observau.

Joaca lor era o altă chestie ce ne toca nervii.

Într-o seară ploioasă, Rosier a adus un leu. Îl vânase de unul singur. Cum ei nu aveau nevoie de hrană, am crezut că era pentru noi. Cumva, sentimentul milei pătrunsese până în rămăşiţa îngerească din inima lui. A perpelit animalul pe un proţap aşezat deasupra trunchiului de foc. Mirosul de carne friptă ne gâdilase chinuitor nările, aşa că atunci când seducătorul a rupt o bucată bine rumenită şi a întins-o Amei, am crezut că ne va veni şi nouă, celorlalţi, rândul. Gurile ni se umpluseră de salivă, înghiţeam des ca să nu bălim ca nişte prost crescuţi şi mai că aiuram cu gândul la burţile noastre pe cale de a fi umplute.

Rosier, galant, zâmbitor, cu gesturi blânde, bine studiate, i-a oferit îngerului meu luminos o halcă sănătoasă. Ea n-a mai stat să admire mâncarea, ci şi-a înfipt dinţii în bucăţica de carne suculentă. În ultimele zile ne hrănisem doar în gând. Mesteca şi privea la demon, aşteptând să-l vadă împărţindu-ne şi nouă porţiile mult aşteptate. El stătea doar şi o privea, mulţumit. S-a oprit şi l-a privit întrebător.

— E doar pentru tine, i-a răspuns el.

Ea a făcut ochii mari, ne-a privit pe fiecare în parte, a mai aruncat un ochi, cu regret, la mâncare, apoi a aruncat-o cât colo. Gestul ei l-a enervat pe Rosier.

— Nu pot mânca fără ei, îl lămuri ea.

— Atunci mâncaţi cu toţii! tună el, ridicându-se în picioare.

Făcu un gest ca şi când ar fi împins ceva spre foc, îl înteţi atât de tare, că în doar câteva secunde, din animalul agăţat deasupra nu mai rămase decât o siluetă de zgură neagră, ce apoi a curs ca cenuşa în miezul vâlvătăilor.

Apoi, turbat de furie, a mârâit şi a intrat în cortul lui.

După scena aceasta ce a constituit şi picătura care a umplut paharul, făcând să crească în noi dorinţa de a face orice, numai să punem capăt situaţiei, am acţionat, cu toate că eram în Purgatoriu, locul unde sorţile erau pecetluite încă dintru început.

În ziua următoare, când demonii au dispărut în pădure după naiba ştie ce, pentru că se întorceau mereu aşa cum plecau, am pornit într-un soi de recunoaştere.

Trei ne-a privit ca un muribund, temându-se că nu vom mai reveni. Adevărul e că odată ce ne-am văzut în afara zonei cenuşii stăpânită de căzuţi şi am dat iarăşi de verde, păsări, iarbă şi cer azuriu, tentaţia de a o lua la sănătoasa şi a abandona orice altceva ne acaparase în întregime.

Priveam în sus, la franjurile de cer întretăiaţi de crengile crude şi mă minunam. Lipsită atât de mult timp de o imagine atât de banală ca aceea a bolţii azurii, o vedeam acum ca pe ceva

neînchipuit de preţios. M-am învârtit pe loc până am ameţit. O senzaţie de vertij m-a cuprins imediat şi m-am trântit la pământ. Burta nu-mi mai era de mult lipită de coaste, devenise una cu ele. Dacă aş fi încercat să înghit ceva, n-ar mai fi avut unde să încapă.

Eshe s-a lăsat în genunchi şi a început să scurme în pământ cu mâinile goale. Am privit-o compătimitor. Înnebunise. Aşa am crezut. Crez care s-a dovedit eronat imediat ce am văzut-o ridicând, ca pe un trofeu, un fel de legumă portocalie.

— Morcov! Asta pare să fie.

L-a scuturat, apoi l-a frecat de haine pentru a-i îndepărta pământul din jurul rădăcinii şi a muşcat din el. Abel i l-a smuls din mană şi l-a adulmecat, precaut.

— Miroase a morcov, spuse.

— De unde ştii?

— Pentru că urase morcovii, n-am să le uit mirosul sau gustul, niciodată. Maică-mea mă obliga să beau zilnic suc. Credeam că o să devin iepure şi că o să-mi crească dinţi că ai lor…

— Ce? râse Ama.

— Iepure… Morcov… Ştii tu… bombăni el încurcat.

— Nu ştiu.

— Iepure…

— De mic erai zdruncinat la cap!

— Dacă mă mai jigneşti o dată, n-o să-ţi mai

vorbesc câte zile vei avea! se enervă *zdruncinatul.*

— Ofertă mai tare ca asta nu mi s-a mai făcut de când mama m-a născut! exclamă Ama, sarcastic.

Abel o privi, surprins. Fata spusese ceva ce numai lui ar fi putut să-i treacă prin cap. Zâmbi motăneşte, şi fu rândul Amei să se impacienteze.

— Încerci să mă imiţi? o înţepă. Nu prea îţi iese, dar continuă. Poate printre jalnicele tentative vei scoate pe gură şi ceva interesant.

— Acum te rog eu să nu mă jigneşti!

— Dimpotrivă, îţi fac un compliment.

Pentru că firea ei blândă nu-i permitea să susţină un tir injurios îndelungat, se înroşi la faţă şi ochii i se bulbucară din pricina neputinţei de a-i răspunde dracului aşa cum merita. Se împinse cu umărul în pieptul lui şi îi strigă, plină de ciudă.

— Şi dă-te naibii mai încolo! Nu pot să respir de tine!

— O să încerc, dar e al dracului de greu să te evit când tu cauţi să stai doar în ochii mei!

Ama simţi că i se face rău de nervi. Lovi cu piciorul în pământ, apoi se repezi în spatele unor tufe, de unde o auzeam plângând. Toţi ochii s-au întors, mustrători, către Abel. Respira greu, iar bucuria provocată de rănile pe care cuvintele lui le deschiseseră în inima Amei dispăruse, lăsând loc unei tristeţi ce ne-a făcut să ne înghiţim orice dojană am fi avut pe ţeavă.

Încurcaţi, ne-am făcut de lucru şi ne-am

înghesuit în locul unde găsise Eshe morcovul. Am răscolit țărâna în căutarea rădăcinilor viu colorate.

Nu erau prea multe, am adunat câte trei de căciulă, iar două am păstrat pentru îngerul captiv.

— Dacă aş fi avut o armă… bombăni Abel cu ochii la nişte nevăstuici ce îşi iţeau capetele curioase pe deasupra bălăriilor. Ce bine era dacă nu-mi lua demonul lui peşte cuţitul ăla…

Şi eu mă gândisem la asta. Toate posesiunile noastre fuseseră strânse într-un morman în cortul lui Belzebut. Nu ne lăsase nimic. Doar prin buzunare nu ne căutase şi aşa se făcea că mâzgăliturile pe care şi le dorea atâta nu ajunseseră în posesia lui. Încă.

— Ai putea să-i respiri în nas. Moare garantat. Îţi miroase gura de parcă ar fi mierlit-o o vietate acolo, îl zgândări Ama, revigorată după partida zdravănă de plâns.

— Să ştii că a ta miroase a iasomie! replică el, fără tragere de inimă.

Ama se retrase din nou, îşi suflă în palma adusă în dreptul buzelor şi constată că nici din gura ei nu ieşeau miasme îmbietoare. Sarcasmul i se topi într-o jenă prost disimulată. Mi s-a rupt inima de mila ei. Azi o luase pe coajă în stil mare.

— Crezi c-o mai fi ceva bun de mâncat pe aici? se întrebă Keeva cu ochii în pământ.

Studia cu luare aminte toate frunzele plantelor, doar-doar o recunoaşte ceva din cele

comestibile în Chaos. Cu ajutorul ei am găsit frunze de ştevie. Erau acre şi gurile ni se făceau pungă, însă era mai bine decât nimic. Apoi ne-am întors în tabără. Nu eram sătui, însă ne păcălisem stomacul pentru o vreme.

Trei ne-a mulţumit pentru verziturile alea cu atâta foc de parcă i-am fi adus o friptură înăbuşită cu garnitură de cartofi noi şi o salată de roşii alături, deşi cred că, mai degrabă, era bucuros să ne vadă înapoi. Ne-am îndepărtat de el îngreţoşaţi, puţea ca o cocină de porci.

— Vă mulţumesc că v-aţi întors, reuşi să strecoare printre clefăituri.

— Avem şi noi momentele noastre de super-mega-prostie, îi replică Abel.

— Dacă scăpăm de aici, o să avem ce povesti, spuse Trei după ce dădu gata şi ultima frunză de ştevie.

Observaţia lui ne-a amuţit.

Ceva se petrece în mintea omului captiv. Dacă în libertate se îmbată cu gânduri eroice despre cum o să prefere să moară decât să fie călărit de asupritor, când momentul acela devine stare de fapt, totul se întoarce pe dos. Nu există pic de eroism în lucrurile reale ce se petrec efectiv, ci doar în închipuire. Ne agăţam de viaţă cu meschinărie, înduram privirile batjocoritoare ale demonilor ale căror intenţii deveniseră străvezii odată cu trecerea timpului. Ne ţineau acolo pentru a avea pe ce să-şi antreneze cruzimea. Belzebut se

străduia încă să menţină confuzia în privinţa asta, dar, totuşi, cât de proşti să fim să-i cumpăram gogoşile la nesfârşit?

Căpetenia suspendaţilor din Iad s-a întors primul în seara aceea. Poate părea nebunesc, dar îl preferam pe el oricărui alt demon. Avea măcar atâta curtoazie ipocrită încât să nu ne trateze pe faţă ca pe material didactic.

Mergea nepăsător, cu poalele veşmântului agăţându-i-se în cioturile arse din jur. Barba cenuşie se iţea de sub gluga cât toate zilele. Ochii mei au coborât pe mânecile soioase şi au poposit asupra unghiilor negre.

Niciodată nu ştii ce anume îţi poate stimula îndrăzneala. Pentru mine, în acel moment, declicul l-a produs imaginea unghiilor demonului. I-am reproşat cu îndrăzneală că ne lăsa să murim de foame. Îndrăzneala să fi fost sau începusem să debitez absurdităţi din cauza lipsei hranei?

La început, Belzebut m-a privit mirat. Se întreba, pasămite, dacă eram chiar atât de proastă sau mă prefăceam. Să-i reproşezi unui demon că e… demonic, e ca şi când ai dojeni o mamă că îşi ţine pruncul la sân.

N-a părut să reacţioneze la cele spuse de mine şi deja mă vedeam murind încet de inaniţie. Nu ştiam cum e, dar, parcă, începeam să întrevăd. Stomacul mă ustura, părea că se devorează singur. A tresărit totuşi când Abel i-a spus că dacă noi murim o să mai chinuie doar scheletele

noastre, căci aşa se previziona viitorul dacă lucrurile rămâneau neschimbate.

Nu dorea să-şi piardă animăluţele de laborator. A acceptat să ne lase să vânăm şi să frigem ce reuşeam să prindem deasupra focului Iadului. Mi s-a părut că îngerul meu negru a cam sărit calul când i-a cerut să ne înapoieze armele. *Doar nu era să vânăm cu floricele,* spusese. Au negociat dur. Abel voia cuţitul şi arcul, Belzebut nu se învoia decât la bâte. Compromisul l-a reprezentat cuţitul, cu o singură condiţie, Abel nu trebuia să-l lase pe mâinile niciunuia dintre noi.

În seara aceea am mâncat bine pentru prima oară după mult timp. Ne priveam încântaţi de nebunia de pe papilele gustative, fără să ne mai intereseze eticheta. Grăsimea ne curgea pe bărbii, apoi se îmbiba în haine. Şi cum aici învăţasem să ne bucurăm de câte un lucru o dată şi să lăsăm restul la o parte, trăiam cu maximă intensitate un act banal ca acela al mestecării hranei. Nu ne-am oprit decât atunci când stomacurile noastre umplute prea în pripă, s-au transformat în pietroaie.

Keeva mânca foarte încet. Nu ştiu dacă ăsta era obiceiul ei sau îl adoptase acum, pentru prelungirea singurei plăceri ce ni se îngăduise. Şi nici nu ne-am dat seama, fiecare fiind preocupat cu mulţumirea ce ne înceţoşa creierele, decât când Gresii s-a întors în tabără şi, observând-o pe fată, s-a aşezat în faţa ei, studiind-o ca pe ceva

nemaivăzut.

Să vezi cea mai scârboasă fiinţă stând la niciun metru de tine, imediat după ce ţi-ai pus burta la cale poate fi o experienţă traumatizantă, vă spun eu. Muşchii abdominali mi se contractau, hotărâţi fiind să deşarte tot. Am încercat să mă depărtez însă ochii găunoşi ai demonului m-au aţintit şi m-au avertizat să nu mă clintesc. Era sensibil la felul în care îl percepeau muritorii. Trebuia să ne prefacem că nu puţea şi că nu arăta infernal.

Nu eram singura ce s-ar fi dus la naiba-n praznic numai să pună cât mai multă distanţă între burdihanele umplute şi Gresii. Ceilalţi stăteau de parcă ar fi avut ace sub fund şi orice relaxare le-ar fi provocat răni. Doar Keeva se uita înduioşată la greţosul ăla. I-a întins o pulpă de nevăstuică. Câteva picături unsuroase au punctat traiectoria frigăruii. Mirat, Gresii a apucat micuţa bucată de carne între degetele lui imense, diforme şi putrede. A muşcat, apoi a aşteptat să simtă ceva. A zâmbit, căscând tăietura hâdă a gurii lui de la o ureche la alta. Printre cioturile dinţilor se vedea mâncarea insuficient mestecată.

Keeva a izbucnit în râs.

Gresii s-a înnegrit la faţă, a sărit în picioare şi dintr-o mişcare mai rapidă decât gândul, a prins-o pe fată de păr, i-a dat capul pe spate şi i-a retezat grumazul.

Într-o secundă, capul ei n-a mai fost acolo

unde îl văzusem înainte să clipesc. Timpul s-a oprit când am văzut că singurul lucru ce îl mai ţinea de corp era o fâşie îngustă de piele de lăţimea unui deget. Încă nu puteam să-mi mut privirea de la sinistra imagine, să văd ce efect avusese neaşteptatul atac asupra celorlalţi.

Apoi, realitatea m-a lovit.

Eshe ţipa, scoasă din minţi, târându-se îndărăt, pe şezut, prin cenuşă, Trei arăta ca o stană de piatră, Ama se trântise la pământ, scâncea ca un bebeluş şi îşi acoperise ochii cu palmele, iar Abel… Felul în care arăta el mi-a produs alt şoc. Era roşu din cap până în picioare. Pe pielea lui jucau flăcări ca acelea din cărbunii transformaţi în jăratec.

Belzebut a ieşit din cort, atras de tărăboiul făcut de noi. A privit, a constatat şi s-a retras. Impasibil.

A fost rândul lui Gresii să ne părăsească. La fel ca Belzebut, expresia de pe mortăciunea aia de chip nu trăda vreo simţire.

Am rămas singuri, cu groaza noastră şi cu trupul descăpăţânat al Keevei. După câteva zvâcnituri involuntare, s-a prăbuşit pe spate. Capul i s-a bălăngănit într-o parte şi în alta, dar tot nu s-a desprins de piele. Din rană, sângele cald şi mirosind ciudat, i se scurgea cu gâlgâieli abia auzite.

Eshe s-a repezit asupra capului şi l-a lipit de trup. A încercat să acopere cu palmele locurile

prin care sângele ţâşnea. Degetele i s-au făcut roşii. Îi alunecau pe pielea umedă.

S-a oprit apoi cu obrazul îngheţat. Clipea des cu ochii la cadavrul neverosimil.

— Adineaori mânca… spuse fără să ridice privirea.

Insista să se uite la Keeva, doar – doar totul se va dovedi a fi o închipuire. Sau un coşmar colectiv. Îi era teamă că privind în altă parte, doar pentru o clipă, moartea şi-ar fi luat ce i se cuvenea.

Înregistram ce vedeam, cu toate astea, nu acordam niciun credit simţurilor mele. Nu avea cum să fie adevărat. Pur şi simplu nu avea. La fel ca Eshe, speram să mă trezesc şi prostuţa de Keeva să fie întreagă. După milenii de moarte, noi, oamenii, tot mai aşteptăm ca doamna cu coasa să-şi facă apariţia cu surle şi trâmbiţe, să anunţe dinainte, eventual să ceară voie de la aparţinătorii celui vizat.

Târziu în noapte, după momente de letargie asemănătoare leşinului, împletite cu altele necruţătoare, de realizare a ceea ce se petrecuse, Abel s-a târât aproape de mine, mi-a atins uşor umărul şi mi-a şoptit:

— Trebuie să plecăm. Acum!

— Ce?

Trebuie că aveam o moacă tâmpită, fiindcă m-a privit cu compasiune.

— Gata! Ridică-te, plecăm.

Abia atunci ideea lui a pătruns în mintea mea.

— Şi Trei? am izbucnit.
— Şi-a revenit.
L-am căutat cu privirea pe cel a cărui grijă o purtam. Era în picioare. Cum se făcea că se întâmpla asta nu ştia nimeni. Şi nici nu mai conta.
— Unde să plecăm? Nu vedem la un metru în faţă…
— Noaptea, tocmai ea ne va asigura fuga, mi-a şoptit.
— Lucrurile noastre…
— Dă-le naibii!
Ama şi Keeva stăteau undeva în spatele focului şi priveau aiurea către codrul întunecat. Vâlvătăile mişcătoare le făceau să arate ca două spectre descărnate, negre-aurii. Fără să mă pot împotrivi impulsului, am căutat din ochi silueta Keevei. Parcă se împuţinase, sternul era prăvălit în interior, picioarele se uscau sub ţesătură murdară a pantalonilor, mâinile moi erau întinse cuminte pe lângă corp.
De-aş fi putut să-l nimicesc pe ucigaşul ei!
O pierdere atât de absurdă!
Fugeam de moarte. De această moarte; însă, ştiam cu toţii, în pădurile alea mai negre decât orice văzusem în toată viaţa noastră, ne aştepta alta. Nu puteam pleca fără cele câteva arme moştenite de la Grim. I-am spus-o şi lui Abel. Ştia asta, însă nu voia să rişte ca altcineva să împărtăşească soarta Keevei.
Demonii de teapa temnicerilor noştri nu

puteau fi ucişi. Doar slăbiţi, dar asta era valabil numai dacă erau prinşi într-un trup de muritor, or, nu era cazul acum.

— Putem pleca mâine, după ce se pierd ei în pădure. Ne vom recupera armele şi ce mai…

— Nu! spuse Abel, chinuindu-se să-şi sugrume furia într-o şoaptă. Crezi că Belzebut nu s-a asigurat că nu vom putea pune mâna pe nimic din ce ne aparţine? Nici acum nu te-ai prins că în unele fiinţe nu mai e niciun grăunte de bine? Şi da, pot să jur că ştiu ce-i în capul tău chiar dacă nu-ţi pot citi gândurile: a fost înger odată! Ştii cât de demult a fost acest odată? Atât de demult, că mintea ta sau a mea nu poate înţelege atâta amar de timp. Nu i-a răposat doar acel grăunte de bine, ci şi a infinita miliarda amintire a acelui bine.

— Nu el a ucis-o pe Keeva…

A înţepenit cu buzele încordate.

— Trezeşte-te! Nu ai văzut că n-a reacţionat în niciun fel? Doar s-a asigurat că numărul jucăriilor n-a fost micşorat prea tare de furia colegului.

— Mi-e frică!

— Şi mie, pe toţi dracii! mai bine să mor încercând să scap, decât să aştept ca mielul, să fiu tăiat.

— Fără arme nu vom ajunge prea departe. Dacă nu ne omoară ăştia, leii o să ne servească pe nemestecate. Să murim, dacă asta vrei, dar să nu ne aruncăm singuri între fălcile lighioanelor.

— Singurul lucru care te poate face să treci cu

vederea o moartea ca a Keevei este propria ta moarte ca a Keevei, înţelegi?

A vrut să mai adauge ceva, însă un zgomot dinspre cortul lui Belzebut ne-a atras atenţia. Mii de ace de gheaţă mi-au înţepat pielea. Dacă ne prindea complotând…

Îngerul m-a tras de mânecă şi m-a condus mai departe de cort. Acolo m-a apucat de ambii umeri şi m-a scuturat de parcă eram o somnambulă şi voia să mă trezească.

— Mă asculţi?

Am privit spre el şi am mărit ochii ca răspuns la întrebarea lui.

— O să încercăm ceva. Dacă ne iese bine, o să murim mâncaţi de leoaice, dacă nu, asta e ultima seară a vieţii noastre şi, dracu' să mă ia, dacă nu încep să fac pace cu ideea asta.

A vorbit şi cu tovarăşii noştri. Aveam nevoie de acordul lor dacă tot era vorba să le pregătim pieirea. În starea psihică în care erau, ar fi acceptat orice dacă presupunea ceva acţiune. Iluzia unei răzvrătiri făcea ca moartea amicei noastre să nu mai pară chiar atât de fără rost.

Ne-am adunat roată şi ne-am apropiat capetele pentru a nu fi nevoiţi să eliberăm prea mulţi decibeli.

— Am un plan, a început Abel.

Ochii ne-au strălucit de parcă tocmai ne-ar fi declarat că eram liberi ca păsările cerului.

— Oriana are dreptate, fără arme suntem ca şi

haliţi. Vom intra peste Belzebut…

— Ce? zbieră Eshe.

Mâna dreaptă a lui Abel s-a lipit instantaneu de buzele imprudentei.

— Dacă ar fi să mori acum, în secunda asta sau să mori, să zicem, mâine, ce ai alege?

— Mm… mmmm… mmmm… bâigui ea sub palma dracului.

— Îţi dau drumul, dar nu mai ridica ţignalul.

Ea încuviinţă.

— Mâine, şopti ea cu atâta naivitate că nu mi-am putut reţine un zâmbet.

— Mâine să fie, atunci, hotărî Abel. Vom intra cu toţii deodată, dar, fiţi atenţi, fără zgomot. Nu vrem să-i trezim pe ceilalţi, nu? Am cuţitul…

Scoase arma dintr-un buzunar de la spate şi ne-o flutură pe sub nas.

— Îl voi lovi cu el într-un loc sensibil dintre coarne…

— Asta îl va omorî? întrebă Ama. Te rog, spune-mi că da.

— Nu. Îl va ameţi pentru o vreme. Se va reface, dar vom avea timp să adunăm ce ne aparţine şi s-o tăiem.

Apoi s-a apucat să ne expună planul. Fiecare nădăjduia că lui o să-i revină ce-a mai uşoară parte din tot atacul, însă pe măsură ce Abel intra în detalii, speranţa se rătăcea pe coclauri. Pentru mine pregătise onoarea de a-l apuca pe demon de coarne din moment ce, apreciase el, eram cea mai

forţoasă dintre toţi, să-l ţin bine pentru a-i permite lui să ţintească acel loc vulnerabil din creştet. Ama mă seconda îndeaproape, trebuia să-l prindă de glezne.

Am observat că preferase să păstreze în familie mişcările cele mai periculoase.

— De când te-ai pus pe clocit planul ăsta? întrebă Ama, căreia nu-i convenea cu niciun chip rolul principal atribuit de colegul ei.

— Acum trei minute şi patruş'trei de secunde! o înţepă el. Crezi că dacă l-aş fi pus la cale acum un an ar fi avut mai mulţi sorţi de izbândă? Surioaro, cu demonii nu faci planuri! Loveşti şi fugi.

A fost nevoie să intervin pentru a-i potoli. Prost moment îşi mai găsiseră să exerseze sarcasmul! Demonii puteau să asiste de mult timp la reprezentaţia dată de anemicul nostru grup, eram prea absorbiţi de schimbul de replici dintre cei doi, să mai observăm şi altceva.

Vai de capul nostru şi vai de planurile puse la cale de unii ca noi! Se putea pune bază pe ele doar dacă se dorea, cu orice preţ, o moarte năprasnică.

Şi aşa, eroismul nu ne clocotea prin vene, însă când ne-am văzut cu pânza cenuşie a cortului lui Belzebut la nici jumătate de metru de nasuri, am început să simţim cum ne trec tot soiul de necesităţi fiziologice, pentru care se cerea musai o scutire de la a participa la ofensiva smintită. Abel,

şeful nostru ad-hoc, nu s-a lăsat impresionat şi ne-a invitat să ne scăpăm pe noi, mofturi de genul ăsta neavându-şi rostul în circumstanţele actuale. Nu sunt sigură, dar cred că Trei a urmat sfatul întocmai. Oricum era greu să-ţi dai seama dacă se mai adăugase vreo miasmă la cele emanate la greu de nădragii lui.

Am mai privit o dată la Abel. Speram să văd pe chipul lui vreun semn că s-a răzgândit. Dar nu! Era mai hotărât decât îl văzusem vreodată. Am inspirat adânc, am aruncat gânduri fugare către Elena şi mătuşa, către Viorel, Astrid şi Marc…

Marc! Ce cauţi tu în mintea mea într-un moment ca ăsta? Nu ştii că eşti singurul motiv care m-ar face să regret că viaţa mea ajuns la ultimul act al ultimei scene? Tu care m-ai sprijinit mereu, aşa cum te-ai priceput, ar trebui să stai deoparte acum, nu să mă slăbeşti…

Viaţa din Purgatoriu se încăpăţâna să-mi bage pe gât cu de-a anasâna toate adevărurile despre acţiunile omeneşti. Nu vitejia te îndeamnă la fapte glorioase, ci faptul că în momentele tensionate creierul încuie uşile, se baricadează, ridică podurile şi împiedică accesul la raţiune. Aşa se face că nu-mi mai amintesc cum din dulcile amintiri cu ochii şi buzele lui Marc, m-am pomenit cu silueta lui Belzebut în faţa ochilor. Ieşise. Se afla, cât era de mare, de negru şi de înfiorător, în faţa cortului său. Îşi scărpina cu sârg una dintre fese.

— Ce-i cu voi? Nu dormiţi? ne întrebă printre căscaturi.

Abel făcuse ochii cât cepele, Ama, la fel, Trei cred că se scăpase iarăşi pe el, iar Eshe nici nu mai respira.

— Nu putem dormi. Suntem tulburaţi, prietena noastră… am spus precipitat în încercarea de a-i ţine mintea ocupată cu vorbele mele, mai degrabă, decât cu ceea ce vedea.

— Ei, ce-i cu ea? mă întrerupse.

— Cum, ce-i cu ea? N-o vezi?

— O văd. Şi?

Aruncase ochii la cadavrul Keevei, dar aşa cum îi aruncase, tot aşa îi recuperase. Zero emoţii.

— Dacă vă deranjează atât de tare… spuse.

Se îndreptă spre Keeva, o apucă de umăr şi o ridică de parcă ar fi fost o păpuşă de cârpă. Capul fetei, agăţat de fâşia de piele, se rotea ca un globușor în pomul de Crăciun. A aruncat-o în gura flăcărilor, sub privirile noastre stupefiate.

Abel ajunsese în spatele demonului şi gesticula de zor, îndemnându-mă să-l ţin de vorbă.

— Ăăăă… am început, chinuindu-mă nevoie mare să-mi reţin lacrimile şi să găsesc ceva de spus monstrului acestuia. Era prietena mea. Am împărţit multe cu ea. Neam ataşat…

— Ataşamentul, pufni Belzebut. Voi oamenii, chiar dacă faceţi umbră pământului, degeaba în opinia mea, n-aţi învăţat un lucru elementar: nepăsarea faţă de ceilalţi este condiţia numărul

unu a unei existenţe liniştite.

Nenorocitul îmi oferise pe tavă un subiect pe care să-l dezvolt şi aşa să-i dau timp lui Abel să facă… ce voia să facă.

— Desigur că oamenii au atins perfecţiunea în nepăsare. Dacă nu ştii asta, ar trebui să faci o vizită în Chaos. S-ar putea să ajungi la concluzia că lupta Iadului s-a încheiat şi că aţi învins. Aţi câştigat domnia asupra Chaosului, nu asta căutaţi?

Flăcările se oglindiră pentru o clipă în mărgeluţele din ochii lui. Sub glugă se stârnise o vâltoare roşiatică.

— Voi, creaturi de nimic! Chiar voi sunteţi motivul războiului şi al alungării mele de lângă El! izbucni deodată.

M-am speriat. Nu cred că Abel voia să-l aibă turbat de furie, ci numai cu atenţia distrasă.

— Stai puţin, am căutat s-o dreg. Dacă tot regreţi atâta că ai fost alungat, de ce nu faci ceva pentru a fi iertat?

— Nu există atâta iertare în lumea asta. Sau într-a voastră. Demarcaţia e fără echivoc, taberele au fost alese.

— Vrei să spui, am rostit precipitat, cu inima în gât, fiindcă îl vedeam pe Abel cum se apropie de spatele lui cu arma ridicată deasupra capului, că…

La naiba! Pierdusem şirul ideilor.

Din fericire n-a fost nevoie să mai depun efort

într-o conversaţie ce îmi întorcea stomacul pe dos, fiindcă Abel a coborât palmele încleştate în jurul mânerului cuţitului cu o forţă ce ar fi dezintegrat capul unui om obişnuit. Nu însă şi pe al unui demon din prima ierarhie. A tresărit doar, gest din care am dedus că nu se nimerise locul potrivit. Împinşi de instinct, am sărit cu toţii pe încornorat şi l-am trântit la pământ. Astfel imobilizat, a doua lovitură a căzut, implacabilă. De data asta cu succes. Victima a zvâcnit de câteva ori, apoi s-a relaxat sub noi. Ne-am ridicat, după oarecare şovăială, fiindcă nu ne venea a crede că dracul nu bătuse câmpii mai devreme. La o adică, cine ne putea învinovăţi? Nu era chiar cel mai de încredere înger născut vreodată.

Din nou, a fost nevoie de sângele lui rece, pentru a ne smulge din nechibzuita savurare a acestui succes efemer.

— Ce staţi? Mişcaţi-vă şi faceţi ce v-am spus!

Ne-am bulucit ca zănatecii în cortul lui Belzebut. Nu am luat doar ce ne aparţinea ca moştenitori de drept sau de fapt ai lui Grim, ci am mai găsit câteva arme. Vreo trei cuţite zimţate ce arătau atât de periculos că abia am îndrăznit să le atingem, o drăcovenie de buzdugan şi o secure cu tăişuri pe ambele părţi.

Eram surescitaţi şi niciunul nu-şi mai amintea că săvârşeam o faptă ce presupunea să fim cât mai silenţioşi cu putinţă. Icneam ca nişte babe lovite de lombosciatică, ne ciocneam unul de altul şi

trăgeam ca nerozii de acelaşi obiect. Am ieşit prima şi m-am îndepărtat de cortul lui Belzebut, sperând să-i văd şi pe zăluzii mei parteneri cât mai curând alături şi s-o luăm la sănătoasa. O boare de vânt, stârnită de nicăieri, aduse dinspre pădure miros de frunze, ierburi şi pământ reavăn. Am inspirat cu putere şi, cel puţin în momentul acela, mirosul mi s-a părut a fi cel al libertăţii. Corbii demonilor mă priveau cu câte un ochi negru şi răutăcios, însă nu făceau gălăgie.

Un zgomot de paşi mi-a atras atenţia. Din cauza sperieturii n-am fost în stare să-mi dau seama din ce direcţie venea. Mi-am rotit privirea în jur cu atenţia încordată la maximum. Aş fi putut să aud ceva doar dacă inima nu mi-ar fi bubuit în timpane. O umbră s-a mişcat în dreptul cortului lui Rosier şi n-a durat mult până i-am zărit silueta peste flăcările ce trosneau scurt şi aruncau în aer licurici de foc. Se uita fix la mine.

Suntem pierduţi! mi-a urlat cineva în cap.

Ochii i-au poposit apoi pe corpul prăbuşit al lui Belzebut. Nu-mi dădeam seama ce gândea şi nici nu ţineam morţiş să aflu.

Abel a ieşit încărcat ca un Moş Crăciun. A tresărit când vocea lui Rosier a tunat în spatele lui.

— Furaţi?

— Nu se cheamă furat dacă furi ceva ce a fost furat mai înainte, replică Abel.

Rosier nu spuse nimic, iar asta păru să-l

încurajeze pe confratele său din rangul vulgar al celor născuţi.

— Şi apoi, sunt lucrurile noastre.

— Ce i-aţi făcut lui Belzebut?

— O să-şi revină, spuse Abel.

În acel moment, apăru şi Ama, însufleţită de faptul că îşi recuperase arcul. Sau poate că bucuria ei exagerată provenea mai degrabă de la reîmproprietărirea cu sacul de blantula, ţinut pe umărul stâng. Rosier îţi aţinti privirea asupra ei. Obrazul îi fremăta. Am simţit agitaţia Amei, pentru că pieptul i s-a umflat de parcă ar fi inspirat mult aer şi nu l-ar mai fi eliberat niciodată. Era teamă sau era emoţia ce o încerca de fiecare dată când demonul o privea? Abel părea să-şi dea seama cam de ce soi era starea ei, pentru că a strigat-o să vină lângă el, cu tonul unui stăpân autoritar. Ea n-a reacţionat din prima, spre exasperarea îngerului negru, care a slobozit nişte înjurături imposibil de redat.

Apoi a ieşit Eshe. A rămas între faldurile cortului, încremenită de groază la vedere lui Rosier. La ea, îmi dădeam seama, era vorba de frica de moarte. Trei, tont cum era, n-a observat că ea nu eliberase ieşirea şi s-a avântat orbeşte. Rezultatul a fost că s-a ciocnit de Eshe, o femeie nu tocmai diafană, şi s-a lovit destul de râu, judecând după gemetele lui înfundate.

— Eshe, vino! porunci Abel.

Frecându-se cu spatele de pânza cortului şi

fără să-l piardă din priviri pe Rosier, ni s-a alăturat. Mai rămânea Trei. Am fi putut foarte bine să plecăm în momentul acela şi să-l abandonăm. Oricum părea destinat unui final tragic. Fatalitatea trăgea la el ca musca la miere. Când a reuşit să găsească, în sfârşit, calea, n-am mai respirat. Îl privea ca în transă pe alungatul din Rai.

— Trei, idiotule, treci încoace! zbieră Abel.

Idiotul însă nu reacţiona. Nici noi n-am mai făcut-o, văzându-l pe Rosier că se apropie de el. Belzebut zăcea la picioarele sale. L-a înghiontit cu vârful piciorului. Ne-a privit iar, câteva secunde transformate în ani. Timpul se dilata şi se comprima după voinţa lui. Aşa se face că, fără să fi clipit măcar, braţul drept al demonului nu mai atârna pe lângă corp, ci se înfipsese în gâtul lui Trei.

— OK! exclamă Abel. Asta a fost. S-o tăiem.

— Nu mişcă unul! se răsti Rosier.

Un geamăt resemnat se auzi dinspre Eshe.

— O voi îmbrăţişa pe Keeva, în curând, spuse cu ochii spre flăcările din burta copacului scobit.

— Vrei s-o îmbrăţişezi? o întrebă demonul.

Tresări, mirată că i se adresează, tocmai ei din grămada aia de victime. Buzele îi tremurau ca ale unui copil pe cale să plângă.

— Păi, ăăă, nu…

Cumplit de frumosul duh al răului zâmbi. Clipi alene şi ne gratulă cu câte o privire. Când poposi

asupra lui Abel, spuse:

— Puteţi pleca, toţi, inclusiv nătărăul ăsta, dacă îmi spuneţi ce i-aţi făcut lui Belzebut.

— Vrei să spui… Cu adevărat vrei să spui că nu ştii? se miră liderul nostru.

Întrebarea păru să-l irite pe Rosier. Chipul i se contractă, fără să-i răpească din farmecul letal.

— Dacă se trezesc Gresii şi Asmodai, n-o să mai plecaţi…

— Spune-i odată! i-am sugerat lui Abel pe un ton enervat, însă reţinut.

— Chiar ne laşi să plecăm?

— E o posibilitate…

— Ai fost înger odată! m-a luat gura pe dinainte. În numele acelui început de viaţă, îndură-te de noi.

Ochii lui s-au mărit. Părea năucit. Nu mai auzise vreodată o rugăminte formulată astfel. Nimeni nu mai făcuse până acum apel la acea fărâmă din fiinţa lui. Poate şi din cauză că părea să fie dusă de mult. Nici eu nu aveam impresia că ar mai fi ceva pe acolo, însă trebuia să încerc orice pentru a ne salva. Ăştia, câţi mai rămăsesem.

— Te rog să ne laşi să plecăm, şopti Ama.

Privirea pe care i-a aruncat-o demonului odată cu solicitarea, l-a umplut de nervi pe Abel. A vrut să spună ceva, însă un şut în fluierul piciorului l-a potolit.

Am fost atât de rapidă, că atunci când s-a întors să vadă cine Ta lovit, n-a văzut decât faţa

mea şi a lui Eshe, privindu-l cu inocenţă.

— L-a pălit cu un cuţit într-un loc anume dintre coarne, am spus, nerăbdătoare. Vezi acolo, trebuie să fie ditamai gaura.

Rosier i-a dat drumul lui Trei, s-a aplecat asupra lui Belzebut şi şi-a afundat palmele în pâcla roşie din creştetul acestuia. Apoi a scos un pumnal pe care naiba ştie unde-l ţinuse până atunci, şi l-a împlântat în rană.

— Cât ţine efectul? întrebă rece, cu ochii la Abel.

Nebun să fi fost să nu-i fi răspuns! Cruzimea din irişii ăia tulburători nu putea fi tăgăduită.

— Câteva ore. Nici eu nu ştiu cât.

— Niciodată nu l-am suportat pe arogantul ăsta! mormăi ca pentru sine. Puteţi pleca.

— Ce? Serios?

— Dacă număr până la trei şi nu v-aţi cărat…

… *şi nu v-aţi cărat…* Când am auzit asta eram deja departe. Ne luaserăm picioarele la spinare.

— Unu, ne-a răsunat în urechi.

Rosier râdea de se cutremura micuţa poiană cenuşie.

— Trei.

— Mai înainte era doi, tâmpitule! îi strigă Abel, apoi acceleră viteza.

Vă spun eu, nu făcuse asta de teama demonului, ci de a mea. Apucasem cuţitul găsit în cortul lui Belzebut şi nu-mi doream decât un singur lucru, să-i retez jugulara sau măcar

coardele vocale, să nu mai aibă cu ce să spună nerozii.

De aici tot a ieşit ceva bun. Sprintul nostru ar fi umplut de invidie pe cele mai suple gazele.

Alergătura fără ţintă ne-a dus, în cele din urmă, într-un desiş mai întunecat decât îmi puteam imagina. N-am mai putut goni şi stresului că puteam fi ajunşi din urmă i se adăuga acela că nu vedeam nici la o lungime de nas în faţă. Tufe dese, pline de ţepi ascuţiţi se îngrămădeau împreună cu arbuşti abia răsăriţi pe acelaşi petec de pământ. Ne-am scos armele şi am încercat să tăiem masa compactă a hăţişului negru. Ama îşi pregătise arcul în poziţie de tragere în eventualitatea unui atac.

— Încotro? a întrebat cu voce şoptită.

I-am întors o privire ce vorbea cu vârf şi îndesat despre gradul de confuzie ce mă stăpânea în momentul acela. Se întâmplaseră atât de multe într-un timp atât de scurt! Din chipul ei vedeam doar lucirile metalice ale contururilor oaselor pe sub piele şi două scântei în locul unde se găseau ochii.

— N-o să ieşim niciodată de aici, spuse Trei.

— Ar trebui, cred, să ne întoarcem pe stâncă, am gândit cu voce tare.

— Stânca! exclamă Abel. Acum mi se pare că găurile alea în humă erau holurile unui hotel de lux. Ce-aş mai dormi cu capul pe cracul pantalonului lui Grim!

Se referea la perna îndesată cu iarbă uscată încropită de sihastru.

— Spre stâncă! OK! Ce bine ar fi dacă aş şti încotro s-o iau ca să ajung la ea.

— Nu-ţi mai aminteşti nimic din drum? mă apostrofă Eshe.

— Tu îţi mai aminteşti? i-am întors-o.

A părut mirată că mi-a trecut prin cap s-o întreb aşa ceva. Se părea că îşi autoatribuia rolul secundului din oficiu, ca şi când asta ar fi fost o desemnare de la sine înţeleasă. Bine ar fi dacă i-ar anunţa şi pe ceilalţi că nu se pot baza pe ea.

Nenorocita aia de stâncă nu era departe. Mai devreme, mânată de îndrumările demonului, ajunsesem la ea în doi timpi şi trei mişcări, însă acum nu mai beneficiam de influenţa Iadului.

— Atunci? se auzi vocea Amei.

— Aş da tot ce am, cu precizarea că n-am nici pe dracu', să fie printre noi măcar pe unul care să răspundă la întrebarea asta. Oriana, unde e harta?

— Abel, ce hartă? m-am oţărât.

Hotărâsem că era mai bine ca existenţa hărţii să le rămână necunoscută celor din afara trioului *made in România*. Împărtăşeam aceeaşi situaţie, adevărat, dar stăpânirea de sine nu era distribuită în mod egal fiecăruia dintre noi.

Din păcate, Eshe era doar slabă de înger, nu şi proastă.

— Ce zice Abel? Ce hartă?

— Hă?

— Ce hartă ţi-a cerut?

— Ce mă întrebi pe mine despre bolboroselile lui?

Am întins mâna în direcţia de unde auzisem vocea lui Abel, am dat de un trup şi am ciupit cât de tare am putut. Unghiile mele puteau concura oricând cu cele ale lui Gresii la capitolul lungime.

— Au! ţipă Ama. Care m-ai ciupit? Abel, de asta îţi arde?

— Ce? strigă îngerul, ofensat.

— Ama, am intervenit, cred că te-ai înţepat în ceva…

— Nu! Erau degete! Dacă mă mai atingi, următoarea săgeată va poposi între umerii tăi, neghiobule!

Abel amuţise. Oboseala îl făcuse incapabil de ripostă.

— Ce hartă? insistă Eshe.

Părea iritată de faptul că încercam să mă fofilez.

— Ce hartă? Eşti dusă? m-am răstit. Dacă Abel a zis ceva despre vreo hartă, n-ai decât să-l întrebi pe el.

Eshe a tăcut, rănită de tonul meu. Asta a dat startul altor tăceri. Doar că nu era linişte. Pe lângă zgomotele subţiri din iarba de sub tălpile noastre şi ţipetele ascuţite ale păsărilor rătăcite printre ramuri, ne auzeam propriile temeri. Puteam să jur că ştiam la ce se gândea fiecare. La faptul că Rosier ne dăduse drumul, dar că asta nu

însemna că eram liberi. Putea fi unul dintre trucurile atât de amuzante pentru demoni. Trebuia să fii nebun să te încrezi într-unul din ăştia! Dar cum n-avusesem de ales, apucasem ce ni se oferise. Indiferent ce avea să urmeze, nu putea să fie mai rău decât să le servim drept jucării însufleţite. Sau, mă rog, speram să nu fie mai rău. Cine a spus că speranţa moare ultima, a ştiut ce zice. Ne văzusem camarazii picând unul câte unul, dar ea, a naibii speranţă, se încăpăţânase să rămână acolo şi să încânte sufletele supravieţuitorilor cu credinţa că soarta lor va fi mai bună.

Se făcea tot mai frig. Atât de frig că începuseră să ne clănţăne dinţii, aşa că ne-am văzut forţaţi să ne lipim unul de altul. N-am făcut-o de bunăvoie, întrucât ne apucase amocul pe toţi şi, din motive nedesluşite, ne învinovăţeam direct pentru situaţia critică în care ne aflam. Dacă epuizam şi ultimul motiv valid, mai băgăm şi de la noi. Nu mai conta, era un sport periculos şi victoria era că îl vedeam pe adversar amuţind. Să avem ultimul cuvânt, iată ce ne aducea nouă satisfacţie în acel moment. Ne pierdusem judecata, niciunuia nu-i mai rămăsese vreun strop de minte în ţeastă ca să realizeze asta.

Ne-am aşezat pe jos, spate în spate. Ne-am înghiontit o vreme, ne-am reproşat ba spinările osoase, ba că unul se lăsa prea tare peste altul, apoi, răpuşi de oboseală, de frig şi de propriile

fantasme, ne-am potolit.

— Parcă a intrat dracu’ în noi! observă Ama într-un moment de acalmie.

I-am auzit pe ceilalţi foindu-se, strângându-se mai tare cu braţele. Uneori nu e nevoie decât de unul care să spună câteva cuvinte şi alea, banale, aproape de dispreţuit în simplitatea lor ordinară, să cuprindă în ele tot adevărul lumii.

— Ce de păr am pe picioare! spuse Eshe aproape imediat.

Schimbarea de registru şi de profunzime a ideilor ne-a făcut să izbucnim în râs.

Mi-am strecurat şi eu palmele pe sub pantalonii largi. Nu observasem că între timp devenisem un soi de femeie a cavernelor.

— Dacă m-aş strădui un pic, aş putea să-mi fac frumuseţe de codiţe împletite din minunăţia asta aspră, am spus.

Ştiam că asta o să le stârnească hazul. Am premeditat. Nu ştiam cine se sprijinea de mine, dar spatele i se scutura de râs.

— Ai observat că părul de pe picioare creşte întotdeauna mai viguros decât ăla de pe cap? întrebă Eshe. Ama, tu ai păr pe picioare?

Ama mormăi ceva, dar nimeni n-a înţeles ce a spus. Am zâmbit. Nu avea să recunoască asta cu Abel de faţă, nici s-o pice careva cu ceară. Parcă eu aş fi făcut-o dacă Marc ar fi fost cu noi!

Marc! Ce obicei ai! Să-mi apari în gând în cele mai nepotrivite momente! De parcă am avut vreun

moment pe care să-l consider potrivit de când am fost extrasă. Cu siguranţă, el ar fi putut croi câteva strategii cu şanse de reuşită chiar şi aici, în locul ăsta pierdut. Era o pisică… Nu, nu pisică. Era un ditamai motanul, cu blana lucioasă şi labe viguroase, ce cădea mereu în picioare de oriunde ar fi sărit. Era motanul cu cel mai frumos tors sculptat vreodată în carnea unui recuperator…

— Hei, nu leşini, nu? am auzit o voce.

Mi-am ridicat capul din piept. Ce naiba se petrecuse cu mine?

Eshe se afla în faţa mea şi mă privea cu îngrijorare. În spatele ei, câteva fire de lumină se împărţeau în raze plăpânde. Era dimineaţă. Verdele câştiga teren în faţa negrului descurajant în care bâjbâisem astă-noapte.

Un abur gălbui, calmant al nervilor noştri mult prea întinşi, se întindea peste tot. Cuprindea trunchiurile copacilor, mângâia creştetul ierbii şi învăluia ramurile grele, căzute spre pământ. O potecuţă ce se pierdea în lumină şerpuia idilic printre arbori.

Am strâns braţul lui Eshe. Pielea mi s-a înfiorat şi, fără să vreau, privirea mi s-a înceţoşat din pricina lacrimilor.

— Eshe, ăsta e drumul…

— Drumul… se miră ea. Ah! Drumul? Eşti sigură?

— Da.

— Drum? Ce drum? se înghesuiră ceilalţi.

— Spre stâncă.

Se ridicară. Încet de tot, ca să nu sperie speranţa, îşi îndreptară spatele şi îşi întinseră oasele înţepenite de nemişcare, fără să piardă din ochi cărăruia. Ea nu dispărea însă. Era reală. Cu pământ bătătorit şi frunze moarte, proaspăt căzute din pomii ce o străjuiau.

După ce ne-am asigurat că raţiunea nu ne juca feste, ne-am relaxat şi am privit în jur. Nimerisem într-un boschete larg, cu ramuri subţiri, dar extrem de viguroase. Dacă am fi avut lumină aseară, am fi ieşit din el.

— Să mergem. Aici suntem expuşi, hotărî Abel.

Un fâlfâit de aripi şi un croncănit s-a auzit din arboretul des ce creştea în dreapta noastră. Îl mai auzisem de zeci de ori mai înainte, dar tot speram să ne înşelăm.

Corbul lui Belzebut, parcă mai mare, mai negru şi mai răutăcios decât ni-l aminteam, a aterizat pe o creangă, şi-a strâns aripile pe lângă trup şi a început să ne fixeze, când cu un ochi, când cu altul. Oroarea trebuie să ne fi golit creierele şi să ne fi netezit circumvoluţiunile, pentru că nu făceam decât să ne uităm la el cu gurile căscate. Dezolaţi, cu braţele căzute, prelungi pe lângă corp ca nişte şerpi morţi, eram cu totul sub vraja acelor mărgeluţe de smoală.

— Ce crezi că vrea? întrebă Abel, de bună seamă pe sine însuşi; doar dacă nu era suficient

de dus, încât să-şi imagineze că mai era vreunul în stare să dea un răspuns.

— Cum ne-o fi găsit? îl urmă Ama.

Vocea lui Trei, absentă cât a fost noaptea de lungă, ne-a răsunat în ţeste ca un clopot hodorogit.

— Nu trebuie să luaţi de bună părerea mea, dar cred că ăsta, şi ridică bărbia spre locul unde se aşezase pasărea, îi serveşte demonului ca un fel de cameră web.

Ideea era suficient de trăsnită, aşa că şansele să aibă un solid fundament real erau maxime.

— Cameră web? pufni Eshe. Cred că te uitai la prea multe filme SF.

Abel s-a apropiat de pasăre cu mişcări lente, apoi, cu o întindere bruscă de braţ, a apucat-o şi până să avem timp să ne dumirim asupra intenţiilor lui, i-a sucit gâtul.

— Gata, am scos-o din priză şi i-am tăiat uaierlesu', a spus scurt.

A făcut câţiva paşi pe potecă, apoi s-a întors să vadă de ce nu îl urmam.

— Dacă nu vi s-a făcut al dracu’ de dor de taica Belzebut, zic să vă mişcaţi bucile alea cât timp le mai aveţi! Ce nătărăi!

Memoria nu mă înşelase. Cum de se eliberase deodată de obscuritatea ce mă împiedica să fac până şi cea mai mică şi labilă legătură între ideile din capul meu, nu ştiam şi nici nu mă interesa. Cert e că am ajuns pe stâncă în mai puţin de cinci

minute.

Abel s-a aruncat la poale roşii cu braţele larg deschise ca şi când ar fi vrut s-o îmbrăţişeze şi, cu lacrimi în ochi, îi adresa afectuos cele mai năstruşnice diminutive.

— Mânca-te-ar tata, stâncuţa lui Grimuşor! Grimuleţ! Stâncuţică drăguţă! Fata lu’ tata! Roşcâţica mea!

L-am lăsat să se manifeste în voie şi ne-am pierdut în măruntaiele răcoroase ale peşterii. Eshe aruncă o privire furişă spre locul unde scrijelise numele moşului.

Emoţiile cauzate de evadare, dacă pot s-o numesc aşa, începeau să pălească şi locul lor pe ecranul conştiinţei fu luat de imaginea trupului descăpățânat al Keevei. O! Orice, numai asta nu! Ne-am repezit în sincron către sacul de blantula.

Nu-mi mai amintesc decât ronţăirea primei frunze. Restul mi-e neclar.

Capitolul IX

Această nouă sesiune prelungită de amorţit simţurile, nu mai ştiu a câta, ne-a lăsat într-o stare mai deplorabilă ca oricând. Ajunsesem în punctul în care nu puteam să cântărim mai puţin; decât, poate, dacă ne pierdeam vreun os, ceva. Nu mâneam şi, din cauza blantulei, nici nu simţeam nevoia s-o facem. Dacă apucam totuşi să simţim colţii foamei adânc înfipţi în măruntaie, ne

anesteziam în secunda următoare. Norocul nostru a fost că rezerva de narcotic s-a terminat şi ne-am văzut siliţi să dăm nas în nas cu realitatea. Spun noroc, pentru că întâmplarea ne-a salvat de la o moarte sigură, însă pe moment n-am perceput-o ca având vreun strop de pozitivism. Jeleam din orice, amintirile cele mai nenorocite ne veneau în minte, turnând sare pe răni, ne imaginam duşmani ce pândeau în cotloane ascunse. Nu mai sunt sigură, dar cred că în majoritatea timpului nici nu ne ridicam în poziţie bipedă pentru a ne deplasa, ci ne târam ca râmele sau bâjbâiam de-a buşelea, ca bebeluşii. Durerile fizice se întreceau cu cele psihice. Eram convinşi că vom muri şi de aceea, după leşinuri îndelungate, ne miram din cale-afară când zăream roşul stâncii imprimat peste tot, în aer, în piele şi în hainele de pe noi.

— M-am săturat de nenorocitul ăsta de roşu, se plângea Abel. Cât trebuie să suferi ca să mori dracu' odată?

Dacă la întoarcerea pe stâncă privisem stearpa casă a lui Grim ca pe tărâmul făgăduinţei, după săptămâni de agonie, se transformase într-o temniţă a groazei, un fel de anticameră a morţii. Nu asta ne deranja atât de tare, ci faptul că trebuia să aşteptăm atât ca finalul din minţile noastre drogate să devină realitate. Scheletele din tunelul închis se metamorfozaseră în asistenţi ai doamnei cu coasa şi ni-i imaginam ascultând din spatele pietrelor, pândind momentul când ne-am fi

dat duhul. Eram convinşi că nici nu ne-am fi pierdut ultima suflare şi ar fi tăbărât pe noi, să ne smulgă pieile cu dinţii lor albiţi de vreme.

Pe măsură ce sângele ni se curăţa şi ochii ni se deschideau mai larg, redeveneam noi înşine. Am început să ronţăim sandalele făcute de moş. Aveau un gust fad şi fibra aţoasă ne rămânea printre dinţi, plus că aveam dureri puternice de maxilare din pricina mestecatului îndelungat.

Într-una din zile, am strâns la piept una dintre ultimele sandale, m-am cocoţat în vârful stâncii, m-am aşezat pe spate şi am început să ronţăi leneş. Probabil că soarele blând mi-a amorţit trupul ostenit şi am adormit, pentru că două voci m-au trezit din plăcuta mea izolare.

Nici să mori liniştit nu mai poţi!

— Te-am strigat de vreo zece ori! bombănea Abel. De ce nu răspunzi? Ai surzit?

— Ba ai strigat de unşpe ori; te-am auzit pe prima oară. Dacă ai fi fost oleacă mai inteligent ai fi priceput aluzia! replică Ama, catifelată ca o urzică.

Mi-am ridicat capul şi am privit în direcţia vocilor, îngerii stăteau cu spatele, unul lângă altul, cu genunchii strânşi, adunaţi în dreptul gurii. Nu se priveau, ci stăteau cu ochii aţintiţi asupra pădurii ce înconjura stanca. Pe spinările cocârjate le puteam număra vertebrele şi coastele.

Când au slăbit ăştia aşa?

Îmi făcea bine la psihic să evit a vizualiza

bârna din ochiul meu şi să mă concentrez asupra paielor din ochii altora.

— Crapi dacă arăţi ceva mai mult entuziasm când îţi vorbesc? o certă.

Ama inspiră cu putere, îşi îndreptă spatele şi, mimând entuziasmul, spuse:

— O! Ce mai faci? încă n-ai murit? Ce mult mă bucur! apoi expiră profund, se cocoşă la loc şi continuă, sarcastic: O, la naiba! Nu-mi reuşeşte!

— Eşti o nesimţită…

— Ce naiba faci? sări Ama, privindu-l şocată.

El tăcu, apoi înghesui nişte cuvinte, unele peste altele.

— Ăăă… încercam să aduc la… iveală… partea ta bună…

— Eşti atât de…! N-ai putea să fii ciudat în altă parte? încercam să am un moment de pace. Păi, dacă aş mai fi avut încă o parte bună, nu asta era calea s-o aduci la suprafaţă.

Nu părea supărată; îl dojenea.

Reacţiona mai bine decât m-aş fi aşteptat, sau decât aş fi făcut-o eu în locul ei.

— Iartă-mă, se scuză îngerul negru.

Ama n-a spus nimic, însă era să mă înec cu ghemotocul de papură ce îmi rămăsese între măsele înainte să adorm, când am văzut că şi-a pus palma peste cea a lui Abel. El n-a îndrăznit s-o privească, de teamă că gestul nevinovat ar putea speria gândul ce o determinase să-l atingă.

Alergând şi mişcându-se de parcă membrele

sale aveau, fiecare, altă treabă de dus la îndeplinire, Trei ieşi din grotă. Puse mâna streaşină deasupra ochilor şi căută ceva.

— Aici eraţi, suspină. Am să vă dau o veste proastă. Urăsc să dau veşti proaste când nu sunt drogat.

— Ce-i? se precipită Abel, speriat de jelania îngerului.

— Doi a murit.

— Ce?!

— Doi a murit.

M-am ridicat de unde eram tupilată. Ceilalţi părură surprinşi să mă vadă acolo.

— Tu cine eşti? întrebă Trei, privindu-mă.

— Doi a murit de mult, ce tot spui acolo? i-am ignorat nedumerirea.

— Nu, acum a murit.

Eu şi îngerii ne-am uitat unii la alţii precum viţeii la poarta nouă.

— A trecut ceva timp de atunci. Înainte să ne prindă demonii şi înainte să moară Keeva…

— Keeva a murit? O, Doamne!

Îşi acoperi faţa cu palmele şi începu să plângă. Clătinând din cap şi aproape nevăzând pe unde merge, Trei s-a întors în peşteră. Tânguirile lui sugrumate de sughiţuri s-au spart în frânturi de cuvinte încâlcite. Le-am auzit tot mai slab pe măsură ce bietul recuperator cu minţile pierdute îşi căuta un loc dosnic pentru savurat durerea.

— Săracul! A suferit un şoc, constată Ama, cu

tristeţe.

Apoi şi-a tras mâna de pe a lui Abel când a văzut că privesc spre ea. Stânjenită, şi-a dat o şuviţă după ureche, apoi, cu fruntea încruntată, a privit spre pădure. Abel a stat o vreme cu ochii asupra locului atins de Ama. Pe el puţin îl interesa că eu văzusem neaşteptata apropiere; părea să aibă greutăţi în a identifica semnificaţia momentului de mai devreme.

Aş fi vrut să mă strâng ca un balon dezumflat şi să dispar de acolo. Mi se părea că sunt un afurisit de junghi în coasta unui gimnast sau un fir de praf în ochii unui ciclist profesionist. Stăteam în picioare, cu trei sferturi de sanda de papură franjurată în mână, şi îmi roteam trunchiul când în stânga, când în dreapta, nehotărâtă asupra locului pe unde să mă scurg.

— Nu putem rămâne aici, a spus Ama, la un moment dat.

Acum eu mă miram că spusese asta, tot la fel cum se mirase Abel că primise o mostră de afecţiune îngerească. Respirând uşurată – o astfel de discuţie putea foarte bine să mă includă şi pe mine, m-am apropiat de ei şi m-am aşezat pe stâncă în aşa fel încât să-i pot privi în ochi. Cum ea nu continua ideea, iar paiul de care încercam eu să mă agăţ era prea scurt, am încropit un altul:

— Trei şi-a pierdut minţile.

Abel ridică ochii spre mine. Credeam că o să-mi zică vreo două. Mereu îl călcau pe nervi

verbalizările evidenţelor. De exemplu, dacă afară era soare şi te auzea spunând că *afară e soare*, te puteai aştepta la un potop de sarcasme mai usturătoare ca ardeiul iute. Dar, de data asta, n-o făcu.

— Nu e de mirare, răspunse Ama. Întotdeauna a fost mai slab. Îţi aminteşti cum mirosea florile din pădure?

— Cineva care miroase o floare e neapărat slab? se miră Abel.

Se străduia ca din ton să nu-i scape niciun strop de ironie. Asta ar fi supărat-o pe Ama şi era clar că, cel puţin în acest moment, ar fi preferat să i se smulgă pielea de pe oase, cu el încă viu, decât să-i provoace brunetei vreo neplăcere.

— Nu, dar la el se vedea, încheie fata discuţia, fără să argumenteze convingător.

Se ridică şi privi în jos, spre noi.

— Ce facem? Nu putem rămâne aici.

În acel moment, un vuiet atât de pătrunzător, că l-am simţit adânc în trupuri, începu de la marginea pădurii şi se propagă în valuri tot mai puternice până în vârful stâncii. Am sărit în picioare cu iuţeala fulgerului. Priveam în toate părţile ca nişte găini speriate. Al doilea vuiet ne-a devoalat sursa acestui infern.

Trei şi Eshe ieşiră imediat, cu ochii cât cepele şi cu inimile în gât. Îngerul îşi frecă ochii şi îşi şterse lacrimile pentru a vedea mai bine, iar recuperatoarea scuipă un cocoloş de papură pe

care nu apucase să-l mestece şi să-l înmoaie de ajuns.

— Dar, ce naiba e arătarea aia? scânci Trei.

I-am aruncat o privire scurtă. Amintirile lui de după moartea lui Doi păreau să se fi şters pentru totdeauna.

— Nu ştii? se miră Eshe. E demonul ăla, nenorocitul…

— Ceea? se zgribuli îngerul.

La marginea pădurii se afla, într-adevăr, unul dintre demoni. Belzebut. Nu ştiu de ce aş fi preferat să văd pe oricare dintre blestemaţii ăia infernali, doar pe Belzebut nu. Poate pentru că, deşi se purtase cu o omenie ce masca, de fapt, o ipocrizie de neimaginat, ştiam, o simţeam cu toţi porii, el era cel mai periculos dintre toţi.

Ochii îi erau învolburaţi şi, de câte ori elibera câte un urlet, din gură îi ieşeau insecte negre, lucioase de parcă ar fi fost din sticlă. Striga un cuvânt, obsesiv şi, dacă Eshe se tot întreba *ce naiba zice ăla?* eu ştiam ce vrea. Harta.

M-am repezit spre locul unde o ascunsesem. Am apucat fiţuica ce ne pricopsise cu atenţia celui de-al doilea ca importanţă în ierarhia nenorociţilor de diavoli şi am fugit cu ea în peşteră. M-am învârtit, înnebunită, căutând un loc dosnic. Puteam să mă uit şi cu lupa, nu mai eram în stare să evaluez potenţialul tainic al vreunui loc, aşa că am îndesat hârtia boţită în sacul cu sandale, doar pentru că a fost primul lucru ce mi-a ieşit în cale.

Mă mai gândisem s-o înghit, însă datele după care jinduia Infernul ar fi fost pierdute. Şi dacă Iadul voia harta aia cu atâta ardoare, acolo, în mâzgăliturile alea trebuia să fie o comoară.

Tocmai când voiam să ies, m-am ciocnit de Ama. Căuta arcul şi săgeţile. Am întrebat-o la ce-i trebuie, însă nu mi-a răspuns. Am gonit afară, trebuia să văd cu ochii mei ce se petrecea. Corbii planau deasupra, fixându-ne cu ochii lor hipnotici.

— Oriana! strigă Belzebut.

Mi s-a încreţit pielea pe mine la auzul numelui meu, ieşit din gâtlejul secundului Satanei. Suna altfel, rece, străin, tăios ca lama unui brici.

— Pune harta în ciocul unui corb şi sunteţi liberi, urlă, agitându-se în spatele unei linii imaginare peste care nu putea trece.

— La ce-ţi trebuie? am strigat.

Ce rost avea să mă mai prefac că nu pricepeam la ce se referea?

S-a oprit cu picioarele depărtate şi pumnii încleştaţi. Mi-ar fi rupt gâtul doar pentru această întrebare.

— Nu vă e de niciun folos. Nu puteţi pleca de aici, sunteţi înconjuraţi. N-o să puteţi vâna şi, după cum văd că arătaţi, veţi muri de foame. Curând. Foarte curând.

Eram înconjuraţi? Nu mai era nimeni la liziera pădurii în afară de turbatul Belzebut. Era posibil ca ceilalţi să fie ascunşi? Ei, aş! Când vreodată demonii au făcut ameninţări delicate? Minţea de

îngheţau apele. Niciunul dintre colegii lui suspendaţi nu părea să-l aibă la inimă. Sau… să se fi îndurat să-l ajute?

Pe când mă munceam cu gândurile astea, ceva mi-a căzut în creştet, apoi mi s-a rostogolit la picioare. Când am privit în jos, mai să-mi stea inima: unul dintre corbi fusese străpuns ca o frigăruie de săgeata Amei. Ceilalţi, presimţind că era posibil să-i împărtăşească soarta, s-au ridicat în înaltul cerului.

Abel fluieră admirativ la adresa îndemânării fetei.

Speram ca demonului să nu-i pese prea tare de pierderea unei înaripate negre, urâtă ca moartea, însă mi-am dat seama că băteam câmpii, când un răget ce părea că înmagazinase întreaga tărie distructivă a Iadului ne-a lovit ca un val de forţă invizibilă. Am fost împinşi înapoi, iar Trei a căzut în şezut.

— Dacă noi murim n-o să ai niciun câştig. Presupun că te doare la bascheţi de soarta noastră, dar hârtia tot n-o s-o ai… am strigat, înfruntându-l.

Eshe se retrăgea uşor, cu spatele. Când ajunse lângă peretele vertical al stâncii, întinse ambele palme şi mângâie suprafaţa roşie. Apoi, cu faţa spre lizieră, dar cu ochii spre mine, spuse:

— Poate că n-ar fi bine să-l irităm. Ar putea să treacă peste orice îl împiedică acum să vină, să ne facă una cu pământul.

Numai imaginându-mi-l pe Belzebut făcând un singur pas peste demarcaţia fără sens, mă treceau toate năduşelile. Din păcate nu aveam nicio idee despre procedurile standard într-ale diplomaţiei atunci când venea vorba de interacţiunea cu un demon. Mintea mea era prea plină de teamă, dezgustul şi dispreţul pentru tot ce reprezenta fiinţa aceasta, pentru a mai rămâne un cotlon în care să se ascundă vreun pui de subtilitate. Nici scrântită de tot nu eram, îmi dădeam seama că trebuia să clocesc ceva, rapid, pentru a ieşi din impas.

— Abel, deşi te-ai cam înmuiat în ultima vreme, ceva diavolesc tot trebuie să fi rămas în tine. Ai vreo idee despre cum să scăpăm de ăsta?

— M-am înmuiat zici? râse dracul.

— Am eternitatea la dispoziţie, se auzi bubuitul ca de tun al vocii damnatului. Nu pot să spun acelaşi lucru şi despre voi.

Intonaţia răcnetului fusese tot scrâşnită, dar încrâncenarea se mai domolise. Ori se calmase, ori avea altă stratagemă în cap. Cu cei de teapa lui totul era o nesfârşită decepţie. Dacă în primă fază am simţit uşurare, un alt sentiment m-a invadat imediat: o frică extremă ce ameninţa să mă paralizeze cu totul.

— O, Doamne! se puse Trei pe scâncit. Mă simt atât de singur. Atât de singur că şi singurătatea mea se simte singură.

— Dacă nu eşti în stare să nu te scapi pe tine,

intră în peşteră, l-am mustrat, enervată.

El nu aşteptă să fie rugat. Fără să se mai ridice cu totul, ca o maimuţă ce se ajută de toate membrele pentru a se deplasa, dispăru în gaura roşie. Dacă ar mai fi avut de ronţăit vreo frunză sau două de blantula, s-ar fi întors la noi, ruşinat de laşitatea lui.

Abel coborî spre baza stâncii, cu ochii noştri holbaţi, urmându-l.

— Unde naiba crezi că te duci? îi strigă Ama.

— Unde mi-a zis şefa…

— Ce? Unde ţi-am zis să te duci? am sărit ca arsă.

Se opri, se întoarse pe jumătate spre noi şi spuse:

— O să încerc ceva. Nu vă mişcaţi de aici.

— Nu te duce, îl rugă îngerul meu bun.

Abel zâmbi. Ceva din tonul fetei îl mulţumise îndeajuns, încât să-i dea aplombul necesar pentru orice nebunie i-ar fi trecut prin cap.

— V-am dezamăgit eu până acum?

— Păi… am început.

— Ar cam fi… mă urmă Ama.

— Ştii, în viaţă există momente când, de dragul unui bine superior, trebuie să te prefaci, răspunse dracul cu umor sarcastic. Şi, helău, acum e momentul ăla.

Se roti pe călcâie şi continuă coborârea.

— E al naibii de sexy când face pe nenorocitul! exclamă Eshe, cu atâta înfocare, că ne-a făcut s-o

privim.

— Să ştii că nu face pe nenorocitul! Chiar e un nenorocit! se îmbufnă bruneta.

Pregăti arcul în poziţie de tragere, se urcă pe un pietroi ce îi oferea vizibilitate mai largă asupra văii arămii şi îşi fixă privirea asupra unui punct în faţă, bombănind ceva care aducea vag a înjurătură. Indiferent ce îşi pusese în cap să ţintească, ştiam că nu va rata. Chipul ei de adolescentă nu mai avea nimic copilăros în el. Dacă cineva ar fi văzut-o în acel moment pentru prima oară, ar fi fost sigur că aripile ei albe nu erau decât paravanul înşelător în spatele căruia s-ar fi ascuns un diavol feroce.

Alături de corbii ce se roteau deasupra noastră, la o înălţime convenabilă, veniră şi câteva ciori. Mai mici decât tovarăşii înaripaţi, croncăneau fără încetare, scrutând suprafaţa stâncii.

— Aşteaptă să murim, să se înfrupte din carnea noastră, filosofă Eshe de lângă perete.

— Care carne? replică Ama fără să se clintească din poziţia de observaţie.

Abel ajunsese la lizieră. Mai puţin de zece metri îl despărţeau de Belzebut. Stătea cu spatele la noi, însă din gesturile enervate, nerăbdătoare ale diavolului, mi-am dat seama că negociau ceva şi nu se înţelegeau asupra termenilor.

Tratative între un drac şi un demon de rang superior… Cine ar fi crezut c-o să apuc să văd aşa

ceva? Dar, totuşi, ce ar avea Abel de oferit şi demonul de trebuinţă? Sper că nu-i trecuse prin cap să scoată la mezat ceva ce nu-i aparţinea.

Ochii îmi fugeau de la claia blondă a îngerului la faţa păroasă a secundului din Iad. Mare lucru n-aveam cum să pricep din ce discutau. Tuleiele cenuşii de pe obrajii încornoratului mă împiedicau să-i ghicesc intenţiile. La fel şi ochii aceia, care deşi erau într-o culoare vibrantă, erau morţi şi reci ca gheaţa. Aşteptarea făcea ca puterea să mi se scurgă din trup de parcă s-ar fi prelins printr-un robinet deschis la maximum. Braţul Amei îşi mai pierduse din tărie şi nu mai era la fel de întins, iar Eshe se dezlipise de stâncă şi făcuse un pas înainte, inconştient, imaginându-şi că asta o va ajuta să prindă frânturi de discuţie. Spatele bluzei de un galben spălăcit avea o pată roşie. Transpirase de frică şi umezeala topise culoarea din zid, impregnând-o în haină.

Când şi ultimul strop de cutezanţă s-a dus naibii, m-am văzut pe mine însămi şi pe cei patru tovarăşi în lumina realităţii. Scheletici, antieroi dovediţi, zănateci fără pic de gândire organizatorică, speram să învingem un demon. Numai dacă te uitai o clipă la el, apoi mutai privirea la noi, vedeai inechitatea unei astfel de înfruntări. Chiar dacă noi eram cinci, iar el unul singur. Puteam fi un milion. Tot degeaba.

Dacă i-aş da harta? în fond, ce naiba conţinea bucata aia de maculatură atât de important?

Inima a început din nou să-mi bată când l-am văzut pe Abel întorcându-se. Logoreea îi dispăruse întru totul, iar asta nu era de bine. A vorbit abia după ce l-am îmboldit s-o facă.

A ridicat spre mine ochii sfioşi şi speriaţi, ca aceia ai unui şoricel.

— I-am promis harta, a spus repede, rostind cuvintele unele peste altele.

Toţi ochii s-au îndreptat asupra lui. Ce mai puteam spune? Surpriza ne amuţise.

M-a apucat de cot şi, smucindu-mă straşnic, m-a tras înăuntrul peşterii. Eshe şi Ama s-au călcat pe picioare, îmbulzindu-se după noi. Nimeni nu voia să rateze o silabă din ce avea el de spus. Trei, chircit într-un colţ, cu faţa suptă de la atâta plâns, miji ochii spre noi. Dracul mi-a eliberat braţul şi, repezindu-se ca scos din minţi asupra fricosului, îl apucă de umeri şi îl ridică până la nivelul feţei.

— Blestematule! Potoleşte-te, fir-ai blestemat să fii!

Stropi de salivă aterizară pe obrazul amărâtului. Clipi des şi se strâmbă de silă. Abel îl îmbrânci, iar mototolul căzu grămadă.

Privirile noastre înfometate îl enervau pe drac. Iar pe noi ne enerva că amâna explicaţiile.

— Vorbeşte! am auzit din spate o voce spartă.

Ama îndreptase arcul tensionat spre pieptul lui Abel.

Vorbeşte, idiotule! Asta e în stare să te

omoare! am vrut să spun, dar gâtul îmi era uscat.

Dracul citi cu mare acurateţe gândul brunetei.

— Am spus că-i voi da harta, dar, stai, spuse ridicând un braţ spre Ama, după ce o văzu făcând un gest smucit, n-am spus că pe asta i-o vom da…

— Explică, Abel! aproape că am strigat.

— Dacă îi dăm harta, ne lasă în pace.

— Şi tu l-ai crezut? mormăi Ama în pumnul ce ţinea săgeata.

— Normal că nu. Lasă dracu' arcul ăla că mă face nervos!

Abel înghiţi un nod ce îi sugrumase finalul frazei de mai devreme, apoi ne lămuri. Avea de gând să facă o copie a hărţii, cu datele încurcate, desigur, pe care să i-o oferim demonului. Până s-ar fi prins el de păcăleală, noi am fi fost departe. *Departe, unde?* aproape că am întrebat cu toţii, într-un glas. Ne-a propus să ne punem dovlecii la contribuţie şi să stoarcem tot ce puteam din harta aia, să dormim pe ea, să agonizăm cu ochii în liniile mâzgălite acolo, până desluşim calea spre salvare.

Uşor de zis. Dacă nu reuşisem să ne dumirim prima oară când nu eram cu pericolul la uşă, când eram cât de cât hrăniţi, nu ştiu ce mare brânză spera Abel să realizăm acum. Mai era un aspect care îi scăpase marelui strateg: pe ce anume va scrie noua hartă?

— El nu ştie că harta e pe hârtie, bombăni Abel cu ochii strălucind malefic. Îi vom jupui o

bucă lui Trei şi vom scrie pe piele de om. Dar, stai, am o idee şi mai bună, i le jupuim pe amândouă şi transcriem şi harta adevărată. Hârtia aia s-a cam ponosit şi în curând nu vom mai distinge nimic pe ea.

Trei ne aruncă priviri alarmate. Încerca să vadă dacă sugestia lui Abel era bine primită sau nu.

— Potoleşte-te, Abel, i-am spus, epuizată. Duşmanul nostru e afară, nu aici. Lasă-l în pace pe Trei. A suferit destul.

— Şi noi nu? se zburli ca un motan furios.

— Nu mai pot de foame! exclamă Eshe. Dacă nu mănânc ceva, mor. Pe bune că mor.

— Hm, bombăni şi Trei. Tata era avocat. Unul atât de bun că dacă l-ar fi adus pe Belzebut ăsta la bară, l-ar fi întemniţat pe viaţă. Doar dacă nu l-ar fi reprezentat. Atunci l-ar fi scos îngeraş alb ca spuma laptelui.

— Atunci, mare păcat că nu-i tac-tu aici cu noi, ci stârpitura lui de fiu, nu se putu Abel abţine. Dacă nu poţi să ajuţi, măcar taci, să nu-ţi mai aud vocea aia de nevolnic.

Ne-am împărţit sarcinile. Eu cu Ama ne-am aplecat asupra hărţii, încercând să-i ghicim tainele, iar ceilalţi au purces la cotrobăirea în detaliu a tuturor cotloanelor şi firidelor stâncii. O bucată de hârtie trebuia să existe pe acolo. Grim depozitase aiurea tot felul de ciudăţenii, de bună seamă mici atenţii primite de la evadaţii din

Transeo pentru cine ştie ce sfaturi oferite.

Când căutările s-au dovedit a fi zadarnice, Abel a propus să spargem intrarea în mormânt şi să căutăm şi acolo, într-adevăr, singurul loc rămas nepuricat, acela era. Eshe s-a opus din răsputeri, pretinzând, un pic cam fals, că nu se cuvenea să tulburăm tihna decedaţilor. Dracului nu i-a luat mult până să se prindă că pe africană o durea în cot de odihna veşnică. Doar că nu voia să dea ochii cu ce-o mai fi rămas din Grim.

Zidul nu s-a lăsat ruinat cu una cu două, însă fiecare lovitură nenorocoasă nu făcea decât să-l îndârjească şi mai tare pe înger. Chiar dacă iniţial Eshe a participat, fără niciun chef, mai târziu s-a dat deoparte, întrucât risca să primească o bâtă în drăgălaşul ei cap ciocolatiu – într-atât de furioase şi de haotice erau izbiturile partenerului ei.

Au pătruns după o muncă de câteva ore. Ţipetele africanei ne-au atras pe toţi. Grim arăta la fel cum îl ştiam. Firesc, ne aşteptam să-l găsim descompus, doar asta era legea naturii, însă moşul părea că doarme, lungit pe spate, cu roba frumos aranjată pe lângă trup. Mâinile lui ridate şi scorţoase erau împreunate peste piept.

— Doar sfinţii nu putrezesc, şopti Ama.

— Poate că e ceva aici care menţine trupurile, adăugă şi Abel.

— Sfânt, nesfânt, hai să căutăm… i-am zorit.

Am ciulit urechile, încercând să aud zgomotele ce veneau de afară. Chiar dacă se încheiase un

armistiţiu cu Belzebut, din când în când, probabil ca să nu ne lase să uităm înţelegerea, bubuitul vocii lui se lovea de ziduri şi, alterat până devenea un geamăt plin de ură, ne găsea oriunde ne-am fi aciuat.

Eshe a dat cât colo mormanul de oase întrepătrunse ale lui Jonas, Ezechiel, Morland, Peter şi Mobutu cu o totală lipsă de delicateţe, dar n-a îndrăznit să se apropie la mai mult de un metru de Grim.

Am auzit-o chicotind. Ne-am întors cu toţii spre ea; un astfel de gest, într-o astfel de situaţie, părea ca fluieratul în biserică, fix în miezul înflăcărat al slujbei.

— Jonas i-a băgat degetul în ochi lui Ezechiel, spuse ca o scuză, arătând spre un craniu al cărui găuroi ocular era străpuns de o falangă lungă.

Trei se apropie şi se apleca, să vadă mai bine.

— Poate că nu se înţelegeau deloc. Unele apucături te urmează şi în moarte.

Eshe ridică din umeri.

— Nu e nimic aici, l-am auzit pe Abel.

Era deznădăjduit şi asta, am constat chiar atunci, avea darul să-mi taie tot avântul. Preferam să-l văd la fel de prietenos şi delicat ca acidul.

Dacă tot vorbim de avântul meu, trebuie să recunosc că nu era chiar o ditamai reduta imposibil de zdrobit. Faptul că nu descurcam iţele hărţii mă secătuia de ultimul strop de speranţă. Aveam să mai scăpăm vreodată din nenorocitul de

cerc în care ne învârteam de atâta vreme?

Ne mişcăm ca orbeţii, încercând să părem preocupaţi. Trăgeam pe rând cu ochiul spre Abel; cum, necum, se dovedise singurul capabil de acţiune în situaţii limită. Am înlemnit când, după ce s-a plimbat o vreme, frecându-şi bărbia cu palma, s-a repezit asupra trupului lui Grim.

— Ce naiba faci? strigă Eshe.

— Mmm, de mult n-am mai chinuit pe cineva şi mi-e al dracu' de dor de senzaţia aia, o luă dracul în balon. Dacă mai scoţi un sunet, ai să vezi de ce sunt diavol, şi nu serafim.

Nu era greu să faci în aşa fel încât tot sictirul lui să se abată asupra ta. Era irascibil ca un şarpe cu clopoţei. Dacă eu mă obişnuisem şi căpătasem un soi de imunitate, pe alţii acreala lui îi lovea în moalele capului.

M-am alăturat lui şi am îngenuncheat lângă cadavru. Roba neagră avea multe buzunare ascunse în faldurile ample. Când Abel a terminat percheziţia, la picioarele noastre se strânsese o grămăjoară de obiecte şi, spre marea noastră fericire, încă o bucată de hârtie, cam şifonată şi translucidă precum calcul. Pieptul bătrânului se dezgolise pe jumătate şi deasupra inimii, pe pielea tăbăcită, se vedeau nişte litere. Am tras de ţesătură în jos. Trunchiul era plin de înscrisuri ciudate, în limba latină.

— Ce-o mai fi şi asta? am mormăit ca pentru mine.

Abel mă privi, la fel de contrariat, dar nu găsi nimic de răspuns.

Am căutat şi pe restul trupului, dar n-am mai găsit alte mâzgălituri. Abia lizibil, cu literele aproape şterse, am putut citi: *Dominus pascit me, nil mihi deerit.* Mai jos, pe trunchi, cuvinte disparate formau un puzzle de neînţeles. *Quod vestimenta… munitus… malum…* Probabil că erau mesaje, însă nu era niciunul printre noi care să ştie latina.

— Domnul… este alături de mine… nu voi… Asta nu ştiu ce înseamnă, spuse Trei, privind în jos peste capetele noastre.

— Ştii latina? întrebă Abel.

— Nu pot să zic c-o ştiu. Mai ţin minte unul sau două cuvinte.

Dracul s-a ridicat şi i-a oferit locul lui.

— Ia, stai aici şi vezi ce mai reuşeşti să înţelegi.

— Dar, nu cred că… se sperie Trei.

O mână hotărâtă l-a prins de umeri şi l-a forţat să se lase pe vine.

— Încearcă!

— Cine… scânci Trei de parcă l-ar fi durut ceva. Poartă… Protejat… Rău… Restul nu mai înţeleg.

— Cine poartă aceasta să fie protejat de rău, încercă Ama o posibilă interpretare. Asta, ce? Roba lui Grim? Sau ceva ce avea el prin buzunare?

Am răscolit cu febrilitate prin lucrurile găsite

asupra moşului. Hârtia despăturită conţinea nişte nume ce ne luminară chiar mai puţin decât cuvintele de pe pieptul lui. O monedă veche pe care se odihnea capul unui rege englez, o cheiţă cu două mărgeluţe sidefii ca perlele atârnate de ureche, nişte bobiţe vineţii, deshidratate, o oglinjoară rotundă, o bucată de lanţ ruginit şi un oscior.

— Ăsta e deget de om, hotărî Abel.

— Nu pari paleontolog, se îndoi Eshe de acurateţea observaţiei lui.

— Zău? Nici tu nu pari proastă! i-o trânti dracul, aruncându-i o privire veninoasă.

— Oricare dintre obiectele astea pot fi magice, îl ignoră ea.

Cel puţin în chestiunile referitoare la religii şi, aparent, la ocultism, se pricepea mai bine decât noi. Şi un copil de ţâţă se pricepea mai bine decât noi, ca să fiu mai exactă, aşa că dacă bătea câmpii sau nu, nu eram în măsură să judecăm.

— Zic să luăm tot, inclusiv roba lui Grim. Cum nu ştim la ce se referă înscrisurile alea, e mai bine să nu ratăm nimic.

— Nu-l putem lăsa în pielea goală, m-am opus.

— Da, ştiu. Ai tu ceva împotriva înmormântărilor fără ţoale. Îmi amintesc cât l-ai mai frecat pe Gudila. Şi, săracul, se îngropa pe sine, avea tot dreptul să hotărască ce şi cum.

Şi-a dat ochii peste cap, s-a aplecat şi a început să-l despoaie pe Grim. Ama şi Eshe s-au

bulucit spre ieşire, înainte să apuce să vadă goliciunea mortului. Spre surprinderea mea, Trei a rămas, iar la final, a adus un braţ de paie uscate şi a acoperit bărbăţia expusă a omului.

— De ce nu i le-ai pus pe gură? îl întrebă Abel după ce asistase mirat la gestul lui.

— Hă?

— Nu pot să înţeleg ipocrizia omului. Bărbăţia are mai puţin drepturi decât altă parte a corpului? De ce trebuie să ne purtăm ca şi când posesia acestei părţi anatomice ar trebui să ne umple de ruşine?

— O, iar începi? am exclamat exasperată. Trebuie să te legi de orice?

Cu haina împăturită, între faldurile căreia am ascuns obiectele păstrate de Grim atât de aproape, am ieşit şi i-am lăsat pe cei doi să se descurce cum or putea.

Când s-a întors la noi, se vedea că Abel era muncit de un gând anume.

— Dacă se referă la înscrisurile alea de pe piele?

Şi-a pus toată gaşca în cap. *Doar nu era să-l jupuim? Unde s-a mai auzit aşa ceva? îngrozitor! Numai un drac se putea gândi la aşa ceva!*

Strigătele puternice şi prelungi ale lui Belzebut încetară când Abel începu să studieze din nou harta. Desfăcu hârtia de calc. Nume ciudate erau aruncate alandala pe suprafaţa cenuşie. Dracul a bombănit o înjurătură şi,

descurajat, a aruncat-o cât colo, apoi, târşâind piciorul care-i amorţise din cauza poziţiei incomode, ieşi.

Eshe, din colţul ei, ridică privirile până mai devreme ţintuite în pământ, şi ne cântări pe fiecare, de parcă ar fi încercat să priceapă câtă nădejde mai rămăsese în noi.

— Şi… ce facem? întrebă.

M-am uitat la ea, apoi la hârtie şi din nou la ea.

— Ce facem… S-ar putea să fi ajuns în punctul unde nu mai e nimic de făcut. Oricâte chestii de făcut ar fi pe o listă, la un moment se termină şi alea, am mormăit.

Spre marea mea surpriză, m-am pomenit grăind cele de mai devreme, lipsită de orice trăire. Prevedeam sfârşitul şi asta nu mă emoţiona câtuşi de puţin. Inactivitatea emoţională n-a durat mult însă. Tocmai letargia aceea a alarmat ceva în mine şi conştiinţa s-a eliberat din străfunduri. M-a izbit atât de tare că am tremurat ca un bolnav cuprins de febră.

Dacă aş fi avut timp de analize şi de introspecţii, poate că aş fi găsit şi motivaţia nesimţirii mele, însă un astfel de lux se putea dovedi extrem de costisitor în momentul de faţă. Un gând inoportun mi-a traversat scăfârlia şi m-am pomenit râzând.

Câtă lamentare a fost pe capul meu când m-am trezit în apartamentul Tatălui! Şi iată-mă

acum, în cea mai neverosimilă dintre posibilele proiecţii pe care mi le făcusem în legătură cu viitorul. Era recomandat să încetez cu văicărelile, altfel cine ştie ce se mai putea întâmpla. Exista ceva mai rău decât asta?

Prezentul te îndemna să fii părtinitor, atâta lucru mai realizam şi eu, aşa că am hotărât să-mi anihilez tânguirile încă din faşă, pentru a nu provoca destinul să-mi arate el. O credinţă obscură ce mai apuca din când în când să străbată până la suprafaţă, îmi spunea că soarta nu era chiar atât de fatal şi irevocabil hotărâtă dinainte. Gesturi mici sau chiar trăiri pot modifica traseul ursitei. Din păcate, adevărul acestei afirmaţii nu putea fi demonstrat prin niciunul dintre instrumentele logice la îndemâna muritorului şi acceptarea ei rămânea o chestiune de percepţie personală.

S-a lăsat întunericul şi, odată cu dispariţia ultimului fir de lumină, s-au dus şi speranţele noastre. Noaptea era vremea marilor disperări, a celor mai negre temeri. Pe timp de zi, ochii liliecilor lui Grim păreau nişte biluţe jucăuşe, dar în întuneric deveneau porţi spre o lume periculoasă, colcăind de creaturi ce voiau nici mai mult, nici mai puţin decât să ne nimicească până la ultimul. Acelaşi loc în care păşisem ziua cu nepăsare, mă poftea acum s-o fac cu precauţie, deşi ştiam în adâncul sufletului că nu era nimic acolo. Întunericul era el însuşi o lume şi atunci

când se suprapunea cu a oamenilor, apărea teama.

Bezna din seara asta avea ceva ieşit din comun, fiindcă şi Eshe o simţea altfel. Am văzut-o străduindu-se, cu mâinile tremurând, să aprindă puţinele crengi pe jumătate arse. Reuşi. Câteva umbre roşiatice începură să joace pe pereţi, deschizând noaptea ce ne înghiţise. Rămăsesem doar noi două în jurul pietrelor. Nu am observat când a deschis sacul cu sandale şi a dat peste hârtia lui Grim. A studiat-o pe ambele feţe şi a aruncat-o pe podea. Fiţuica îmi căzu la picioare.

— Nu mai e nicio sanda, mormăi Eshe. N-aş fi crezut că le vom putea mânca.

Cu ochii sticloşi, începu să măsoare încălţările din papură pe care le purtam. Mi-am strâns genunchii mai aproape de corp.

— Vezi c-a mai rămas ceva, deasupra, i-am spus fără să-mi mut privirea de la hartă. Dacă n-o fi luat-o altcineva.

Eshe a ieşit val-vârtej, iar eu m-am apropiat în patru labe, privind liniuţele trasate, de aproape. De la oboseală le vedeam mişcându-se, ondulându-se, însufleţite dintr-odată. Am întins mâna după hârtia străvezie şi am aşezat-o peste cealaltă.

Păreau de aceleaşi dimensiuni şi dacă le roteai într-un fel anume, colţurile neregulate se suprapuneau aproape perfect. Bucuria m-a gâtuit. Numele ce păreau aruncate la întâmplare de foiţa cenuşie, se aşezau peste nişte noduri trasate pe

cea de dedesubt. Stânca lui Grim era acolo, dar şi locul unde am pierdut-o pe Keeva. Dacă am fii căutat mai devreme prin buzunarele moşului, n-am fi apucat-o niciodată în direcţia taberei demonilor, pentru că era semnalizată ca pentru chiori, prin haşurare cu negru peste care scria gros: *portam inferni.*

Poarta Infernului! De aia stăteau demonii acolo; aşteptau vremea să li se deschidă şi să fie reprimiţi. Iar noi fusesem atât de aproape de focurile Gheenei! Mâinile mi-au îngheţat dintr-odată şi am început să dârdâi.

Abel se întoarse de afară cu o faţă lungă. I-am făcut semn să se apropie şi i-am arătat descoperirea. Când s-a prins ce avea sub ochi, s-a plesnit peste frunte. Degetele lui alergau pe suprafaţa hârtiei, tresărea ca şi când l-ar fi fript deodată, apoi o lua de la capăt.

— Să fiu al na…

Mângâie mânerul securii din cortul lui Belzebut; îi revenise lui la împărţeală.

Noi, fetele am luat cuţitele, iar lui Trei i-a revenit buzduganul, fiindcă nu avea nicio parte tăietoare şi astfel l-am ferit de pericolul de a se răni singur. Dar cunoscându-l pe împiedicat, ştiam că avea să ne surprindă oricum.

— Aris… Ce naiba scrie aici? Parcă e un B înainte, sau un P.

Paris sau Baris, sau ce o fi fost, se vedea că fuseseră şterse mai multe litere, era localizat pe

hartă în direcţia crângului unde murise Doi. Apoi la capătul ei alt cuvânt ciuntit. *Rae.*

Revelaţiei i s-a mai domolit din ardoare când Abel a întrebat spre ce ne îndreptam.

— De unde să ştiu?

— Moşul a făcut drumul ăsta şi s-a întors aici, el a spus-o.

— Adevărat, dar vrei să spui că nu te tentează?

Trei trecu prin faţa noastră fără să ne bage în seamă, târşâindu-şi picioarele, cu buzduganul bălăngănindu-i-se la şold. Abel îl studie până când ieşi.

— Au murit dintre ai noştri şi poate că vor mai muri. Ştii cine va fi următorul? Pot să jur că amărâtul ăsta, spuse, indicând cu bărbia spre locul pe unde se evaporase îngerul.

— Nu e obligatoriu să moară nimeni, am decretat, neconvingător. Şi acum avem arme.

— O armă în mâna unui nepriceput poate să-i grăbească moartea. Trebuie să-i dau ceva lui Belzebut, schimbă Abel subiectul discuţiei, altfel descoperirea de acum n-o să ne folosească cine ştie ce.

— Ce propui?

El stătu o vreme cu ochii spre cele două hârtii, îşi frecă bărbia, apoi spuse:

— Îi dau asta!

Ridică şi flutură prima hartă, cea pe care o purtasem cu mine în tabăra demonilor.

— Ce tot spui? am sărit.

— Copiem totul pe altceva, şi i-o dăm. Vom câştiga timp. E autentică şi îi va lua timp să se prindă că nu-i nimic folositor în ea. N-are de unde să ştie că harta asta a fost concepută în două părţi. Uite! Noi puteam să ne holbăm la ea încă zece vieţi de-acum încolo, fără a doua fiţuică nu ne-am fi dat seama...

Îl priveam atât de concentrată, încât după câteva secunde am simţit durere în globii oculari. Nu reuşeam să pun cap la cap bucăţile din logica lui Abel. Să presupui că un demon milenar poate fi uşor de păcălit de nişte oameni care nu depăşiseră douăzeci de ani de viaţă era stupid. Şi cum tot ce era stupid trăgea la mine ca musca la miere, am acceptat planul.

Când Eshe s-a întors la noi cu un sfert de sanda lăsată de mine sus, în locul unde usca Grim carnea, dracul s-a repezit la ea, a întors-o cu spatele, s-a lăsat în genunchi şi s-a holbat intens la fundul ei.

— Ce naiba te-a apucat? s-a opus ea.

Abel îi pipăia ţesătura rochiei, strângea materialul între degete, apoi îl netezea din nou, presându-l de fesele fetei.

— Stai potolită! Nu-ţi imagina cine ştie ce! o certă el.

Se ridică şi în ochi îi luci izbânda.

— Asta e! Roşul din stâncă nu iese din rochia ei, nu se ia pe degete. Voi rescrie harta cu lutul

ăsta.

A tăiat unul dintre pantalonii pe care îi purtam în desagi în mai multe bucăţi şi a copiat harta pe fiecare dintre ele. Şi-a îndesat două dintre petice în buzunar, şi pe celelalte mi le-a întins mie.

— Acum, spuse după ce termină, pregătiţi-vă! Vom pleca în secunda când Belzebut dispare.

Mi s-au tăiat picioarele şi nişte gângănii invizibile au început să-mi mărşăluiască prin muşchi. Speram să nu fie atât de curând. Fiecare dintre lamentabilele noastre întreprinderi ne lăsase fără câte un om.

— Dar nu am gândit planul suficient, am spus.

— Nu avem la ce ne gândi. Ăsta e Belzebut, înţelegi? Bel-ze-dracu' să-l pieptene-but!

Ochii aprinşi ai lui Abel îi sfredeleau pe ai mei într-un fel care m-a speriat chiar mai tare decât gândul isprăvii ce ne aştepta.

— Suntem slăbiţi, nu avem energie, e întuneric…

— Destul! se răsti. Consideră că ai epuizat toate motivele. Plecăm!

Ceilalţi se uitau când la mine, când la el, căutând să-l ghicească pe acela cu mai multă dreptate. Singurul ce m-ar fi urmat, dar doar din pricină că propuneam calea uşoară, era Trei. Ama şi Eshe au început să-şi încarce spinările cu poverile ce le reveniseră.

Când am ieşit din grotă, am aruncat o ultimă privire înapoi. Cele de pe urmă zvâcniri ale focului

aruncau în aer limbi roşii, tivite cu galben palid. Inima mi s-a strâns. N-aveam să mai văd locul ăsta. Într-un fel bizar stânca ne salvase, şi nu doar o dată. O adorasem şi o dispreţuisem în funcţie de contextul în care interacţionasem cu ea.

După ce am coborât, Abel a întins ambele mâini şi ne-a împiedicat să mai înaintăm. Ne-am înghesuit unii în alţii ca oile bezmetice.

— Staţi aici. Nu vreau ca ăla să vă vadă pe toţi, echipaţi pentru fugă. Ar mirosi pe dată. Aşteptaţi să mă întorc.

— Dacă te mai întorci, se smiorcăi Trei abia auzit, apoi speriat de propriul enunţ, vocea îi deveni stridentă. Ce ne facem dacă nu te mai întorci?

Abel ridică un braţ şi, pentru o clipă, am crezut că îl va lovi, însă n-a fost aşa. Palma colorată în roşu a poposit peste gura neisprăvitului, împiedicându-l să mai vorbească.

— Nu, Trei. O să mă întorc. Vreau să fiu de faţă când prostia ta de neegalat ne va aduce moartea. Pricepi?

Trei mormăia de zor cu buzele strivite sub mâna dracului.

— Dacă nu taci acum, martor mi-e Lucifer, te omor!

Ama s-a apropiat de Abel şi a încercat să-i atingă umărul. A şovăit, şi-a retras braţul, apoi s-a răzgândit.

— Îţi înţeleg pe deplin supărarea, dar să nu

uiţi că el, şi arătă spre Trei, a fost cel mai zdruncinat dintre noi. Nu e vina lui că e mai slab.

— Ama! pufni Abel, ca un taur pe cale să-şi dea ultima suflare. Din cauza lui, e posibil… Se poate întâmpla… să nu vă pot salva…

Ea îi prinse antebraţul între palmele mici.

— Vom încerca să scăpăm cu viaţă. Nu e datoria ta să ne salvezi.

Când Abel a întors privirea spre Ama, avea ochii umezi. Pe faţa palidă şi trasă, licăreau însufleţiţi. Ea nu i-a putut înfrunta căutătura prea mult timp. I-a eliberat braţul şi s-a uitat în altă parte, tulburată.

— Trei nu va mai scoate nicio vorbă, aşa-i Trei? am spus. Niciuna, Trei!

Am îndepărtat palma lui Abel cu blândeţe. Îngerul şi-a ţuguiat buzele comprimate de presiunea la care fuseseră supuse, şi-a trecut apoi limba peste ele şi a încuviinţat.

— Du-te, Abel!

Când el s-a îndepărtat, am dus mâna la spate şi am strâns palma peste mânerul curbat al cuţitului. Era rece şi aspru. Exact ca sufletul meu.

Silueta dracului s-a pierdut de noi, a devenit abur albăstrui, apoi s-a contopit cu noaptea. Oricât mi-am încordat auzul în încercarea de a prinde discuţia dintre el şi Belzebut, în afară de fornăiturile îngrozitoare ale demonului şi câteva silabe purtate aiurea de vânt, n-am înţeles nimic. Gurile întredeschise ale celorlalţi exprimau,

inconştient, un sentiment ca înaintea producerii unei tragedii. Într-o clipă, în mintea unui om chinuit se poate naşte o lume haotică. Lume ce evoluează, experimentează, apoi moare. Totul în doar câteva minute nesfârşite.

Nu ştiu de ce am simţit nevoia să-mi arunc ochii pe cer. Era tot acolo, tot neclintit, cu aceleaşi podoabe ca în fiecare noapte. Steaua ce îmi atrăgea privirile în momentele de meditaţie, cea care părea aninată la întâmplare de o mână neglijentă, scânteia imperturbabil. Am zâmbit, copleşită de deşertăciunea pateticei noastre încercări de a ne păstra vieţile.

Dar, oare, nu asta face omul de milenii? Nu se zbate în zădărnicie, încredinţat că soarta celorlalţi nu-l va atinge şi pe el?

— Ce crezi că vorbesc? nu se abţinu Trei.

— Taci! am mormăit cât am putut de încet.

Îngerul se conformă pentru scurt timp, apoi începu să se foiască de pe un picior pe altul, îşi scărpină o gleznă, şi începu să respire greu. Oricâtă înţelegere aş fi avut pentru slăbiciunea caracterului său, viaţa lui Abel mă interesa mai mult. Şi pentru că o atitudine categorică din partea mea ar fi putut să-i sporească forţa atacului anxios, i-am spus cu glas domol:

— Te rog, stai liniştit. Nu vezi? Viaţa noastră e în mâinile tale.

Se potoli, privind la fiecare dintre noi cu mare seriozitate. Ochii fetelor îl fixau, imobili. Lăsă

capul în pământ şi începu să plângă încetişor.

— Şt, şopti Ama. Vom sta de vorbă după ce scăpăm de aici. Acum, taci!

Dacă eu i-aş fi spus aşa ceva, aş fi făcut-o doar ca să-l văd tăcând acum, însă cu Ama era altă treabă; ea chiar avea de gând să stea de vorbă cu Trei.

— Am scăpat de o problemă şi, din păcate, asta nu e Trei! auzirăm vocea lui Abel, venind din spatele nostru.

Am tresărit de mama focului şi numai o minune a făcut să nu scape vreunul un ţipăt de surprindere.

— Ha, ha, ha, dacă v-aţi vedea acum, râse el.

— Spune, ce ai vorbit? am întrebat.

— Ne dă voie să vânăm, declară, sec.

— Ceee? Cee?

— Ne-am îndurat să cădem la învoială cu el doar pentru că suntem lihniţi…

Ama, care în ciuda tuturor prognozelor, mai avea puţin şi ceda nervos, îl lovi cu palma după ceafă.

— Aşa-mi trebuie, dacă eu, ditamai îngerul din Iad, salvez nişte suflete din altă tabără, se prefăcu ofensat o clipă, apoi, cu ton serios, adăugă: Vă ţineţi după mine, nu târşâiţi picioarele, nu vorbiţi, nu chiţăiţi, nu râgâiţi şi nu trageţi bășini!

Am făcut un şir indian ce mi-a amintit de evadarea din Transeo sau, mai bine zis, de săritul din lac în puţ şi, cu Trei la mijlocul lanţului uman,

pentru a-l avea în permanenţă sub control, am început marşul spre necunoscut.

— Abel, i-am susurat peste capetele celorlalţi, în ritmul ăsta nu ajungem la liziera pădurii până dimineaţă.

Nu am auzit nimic dinspre el.

Palma lui Eshe transpirase într-a mea. Mă întrebam dacă şi a lui Trei, ce fusese aşezat între ea şi Ama, era la fel. În întuneric am zărit umbra şi mai densă a codrului şi mirosul s-a schimbat. Dacă până acum inspirasem un aer uscat, impregnat cu praf de lut roşu, acum ne înviora unul tăios şi rece; ne înfiora pielea, ne pătrundea în muşchi şi ne oxigena creierul. Dintr-odată, apăsarea de mai devreme dispăru cu totul.

Trei s-a împiedicat şi căzătura i-a smuls palmele dintr-ale fetelor. Ne-a pufnit râsul pe toţi, în timp ce îngerul ne privea, mirat că nu îl suduim, aşa cum făcusem până atunci. S-a ridicat încurcat şi şi-a reluat locul.

Capitolul X

N-aş şti să spun cât timp am mărşăluit în felul acela. Când eşti atent să nu dai peste lighioane care te-ar hali dintr-o îmbucătură, nu mai dai atenţie unor detalii atât de nesemnificative ca acestea. Cu toată determinarea de a pune o distanţă considerabilă între tabăra diavolilor şi noi, am simţit, la un moment dat, că voi pica de

oboseală, că picioarele mi se vor transforma în două cârpe.

— Să ne oprim, i-am propus lui Abel.

— Nu, a replicat sec, fără să întoarcă privirea spre noi.

— Nici eu nu mai pot, spuse Eshe.

— Abel… începu şi Ama.

— Nu!

— Eşti un ticălos! izbucni ea.

— O! Mulţumesc! Chiar îmi era dor de-un compliment! o întoarse sarcastic, apoi, după câteva clipe: Nu ne putem opri acum. Mai e puţin până la locul unde vom fi în siguranţă. Haideţi! Nu e păcat?

Ultimele cuvinte fură rostite aproape mieros.

— Nici Trei nu mai poate, argumentă Ama, neinspirat.

— Ha, ha, ha! Stau al dracu' de prost la urmărirea raţionamentelor. Vrei să mă convingi să ne oprim şi mi-l bagi în ochi pe cel care, dacă a fi idiot ar fi o carieră, el ar fi cel mai de succes?

Ochii tuturor se fixară, deodată, asupra lui Trei. Arăta de parcă urma să-şi dea ultima suflare dintr-o clipă într-alta; pleoapele picaseră peste ochi, pielea i se învineţise şi abia mai respira.

— Abel, am spus, amintindu-mi subit că într-o situaţie normală, eu ar fi trebuit să hotărăsc ce şi cum, ne oprim. Trei o să crape.

— Ne-ar face tuturor un bine. Nu consider că prezenţa lui printre noi ca fiind indispensabilă

pentru fericirea mea personală, râse.

— Bănuiesc că prezenţa niciunuia dintre noi nu e indispensabilă pentru fericirea ta personală, spuse Ama pe ton înţepat.

Abel se opri, fornăi ca şi când ar fi încercat să-şi reţină o înjurătură şi, după ce ne învrednici cu câte o privire răutăcioasă, dădu din cap aprobator.

Trei se aruncă, aproape, la pământ şi închise ochii.

— Sărăcuţul! se înduioşă Ama.

Abel dădu ochii peste cap şi, după expresia de pe obrazul lui, mi-am dat seama că îl întreba în gând pe Lucifer al lui, cu ce greşise de se pricopsise cu nişte neisprăviţi ca noi. Se aşeză pe o moviliţă de pământ, apucă un beţişor ce îi trosnise sub tălpi şi începu să zgârie cu el în ţărână. Ama îşi inspecta vestimentaţia, iar Eshe, proptită cu spatele de un trunchi de copac, privea către nicăieri. O adunătură mai jalnică decât a noastră, nici că se putea încropi!

M-am apropiat de Abel şi, înghesuindu-mă lângă el, pe movilă, i-am spus:

— Apreciez ce ai făcut.

— Ce am făcut? se miră sincer.

— Ai acceptat să ne oprim. Uneori mă întreb dacă a mai rămas ceva din iad în tine. Ai făcut-o din acelaşi motiv pentru care aş fi făcut-o şi eu.

— Pentru că m-am lovit în cap cu o tigaie în adăpostul strămoşilor tăi?

Am râs; el făcu la fel, apoi se lăsă liniştea.

Gândul şi inima mea şi-au luat lumea-n cap şi au alergat împreună spre Marc. Cu ochii închişi, am inspirat adânc şi, pentru o secundă doar, am simţit mirosul parfumului recuperatorului pierdut. Obrazul drept mi s-a încins, amintindu-mi de momentul în care l-am ţinut lipit de pieptul lui. Lacrimile ţâşniră, sărate şi pline de regrete; m-am întors cu spatele la drac, jenată se slăbiciunea mea.

Când palma caldă a lui Abel a poposit pe umărul meu, am izbucnit şi mai tare. M-am ridicat şi, alergând ca bezmetica, orbită de lacrimi, m-am îndepărtat de grup. M-am repezit asupra unui trunchi de copac trântit la pământ, l-am îmbrăţişat strâns şi am dat frâu liber deznădejdii.

Îl iubeam. Tremuram, scuturată de frisoane, zguduită de descoperire. El era într-o lume pierdută definitiv pentru mine. Iubirea mea, deşi atât de puternică, nu putea învinge acest perfid obstacol. Îmi va stărui în minte ca o dulce imposibilitate, îmi va tortura trupul şi cugetul cu cea mai dureroasă dintre pedepse şi dorinţa de a fi cu el va tăia în carne vie, ca un bici nenorocit. De ce mai alergam? De ce mai încercam să-mi scap viaţa? Mai era ceva în ea de salvat?

Dar, oare, asta faci? mă lua la rost conştiinţa. *Cei doi îngeri sunt în grija ta. Ai faţă de ei o datorie imposibil de şters de nicio durere a niciunei iubiri.*

O, dispari, netrebnico! Acum ţi-ai găsit să-mi

faci morală?

Câteva puncte de lumină străbătură desişul, pe când încă ne mai trăgeam sufletele. Era dimineaţă. Abel scoase hărţile, le suprapuse şi începu să le studieze. M-am alăturat lui. Conform însemnărilor lui Grim, mai aveam de străbătut o bună distanţă din pădure, să trecem printr-un fel de defileu, dacă nu cumva moşul reprezentase totul în stilul lui personal, apoi să pătrundem în altă zonă împădurită. Cam pe acolo trebuia să fie şi punctul terminus al călătoriei noastre.

În timp ce mă concentram asupra hărţii, am simţit o aromă dulceagă şi înţepătoare. Prin nu ştiu ce conexiuni din mintea mea, cu siguranţă defectate în urma evenimentelor recente, gura mi s-a umplut de salivă. Am privit în jur şi, deasupra capului, într-un fel de încrengătură întunecată, am zărit nişte fructe care arătau ca merele, însă erau de dimensiunea boabelor de strugure. M-am ridicat şi le-am adulmecat mai de aproape. Abel mă urmărea, intrigat.

— Crezi că or fi bune de mâncat? l-am întrebat.

— Eu n-aş risca, zise. N-am în minte acum decât imaginea celui ce a murit primul, otrăvit, în prima dimineaţă în Purgatorio.

— Miros bine, am insistat.

— Să le încercăm pe Trei, insinuă el. Şi aşa e pe moarte.

— Nu e pe moarte, am spus, după ce mi-am rotit trunchiul şi l-am zărit pe înger. E doar epuizat şi înfometat. Ca noi toţi.

La câţiva paşi depărtare, o creatură micuţă, probabil prototipul după care Şeful a plămădit veveriţele, stătea ţeapănă în iarbă şi ne privea cu ochişori vioi.

— Vino, spuse Abel, apucându-mă de braţ şi trăgându-mă deoparte din calea vietăţii. Las-o, să vedem ce vrea.

Ne-am retras şi ne-am tupilat, păstrând tăcerea.

Veveriţa a ţopăit înspre locul unde stătusem noi până mai adineaori şi, oprindu-se des pentru a ne analiza şi ghici intenţiile, s-a urcat în copacul cu merele-struguri. A cules câteva fructe, le-a înghesuit în fălci şi, încărcată, a gonit-o în direcţia de unde venise.

Abel se pocni peste frunte.

— Ceva nu e în regulă aici! exclamă. Noi ne întrebam dacă alea sunt comestibile şi apare de nicăieri o veveriţă şi ne indică faptul că sunt? Aici e treabă diavolească!

— Sau divină, am completat.

— E, dac-o iei aşa, ne aflăm tot în locul de unde am plecat. Eu n-aş avea încredere într-o veveriţă. Putem muri, dacă mâncăm astea.

— Sau nu. Sunt bune. Şi-a făcut provizii, am spus, şi fără să mai ascult vocea prudenţei, am apucat un fruct şi am muşcat din el.

Mi s-a făcut gura pungă, însă nu am renunţat. După ce gustul mi s-a acomodat, disconfortul astringent a dispărut într-o mare măsură. După zece fructe, ajunsesem să cred că ceva mai delicios nu gustasem de când mama m-a făcut.

— Voi aştepta, totuşi, să văd dacă vei muri, bombăni Abel, enervat de ceva ştiut doar de el. Şi să nu uiţi, eu n-am vrut să te pierd pe tine, ci pe Trei.

Ceilalţi se apropiaseră şi mă studiau neliniştiţi.

— Vreţi să vă potoliţi? le-am strigat, iritată de faptul că-mi sorbeau până şi respiraţia. N-o să mor. Nu simt c-o să mor.

— Vei muri. Inevitabil! decretă Eshe.

Argumentaţia mea a fost de doi bani, din moment ce niciunul nu s-a repezit să se îndoape, deşi intestinele le chirăiau zgomotos de sub coaste. Se părea că doar la mine instinctul de conservare o luase pe mirişte.

După o aşteptare prudentă şi neobservând la mine urmele inevitabilei răposări, s-au repezit buluc şi în doar câteva minute, copacul pierdu toată podoaba rodului său. Foamea îi făcuse să piardă măsura, iar stomacul gol cerea, parcă, mai mult, şi mai mult. Liniştea saţietăţii nu dură, căci în scurt timp, cu toţii, în afară de mine şi de Trei, avură parte de mai multe reprize de vomă, lepădară tot ce cărăbăniseră mai devreme şi, mi s-a părut mie, şi ceva în plus. Rezultatul fu că, în loc

de nişte parteneri revigoraţi, m-am pomenit cu ei mai sleiţi decât erau când hotărâsem să ne oprim.

Abel găsi totuşi, o fărâmă de energie, suficientă cât să mi arunce în obraz cum că eu eram de vină. Raţionamentul lui încâlcit m-a lăsat rece; i-am smuls harta din labe şi am început s-o cercetez.

Cum nu aveam nicio idee despre scara la care dimensionase Grim harta, presupunând că îl preocupase aşa ceva, nu puteam şti dacă desenele de un deget reprezentau doar câţi/a kilometri, sau zeci, sau sute. Priveam ţintă la ultima însemnare de pe hartă, fără să simt vreun entuziasm; Purgatorio se dovedise a fi o mare decepţie. Cu toate astea, trebuia să continuăm drumul şi, indiferent ce avea să ne aştepte la finalul său, ne puteam aştepta măcar la consolarea dată de gândul că, cel puţin, am încercat. Trăisem destule drame într-un timp foarte scurt şi ideea că nimic nu era ceea ce părea să fie se contura cu mare rapiditate în capul meu. Chiar dacă acum ne simţeam sufletele cuprinse de speranţă, era posibil ca totul să se transforme într-o dezamăgire cu atât mai mare, cu cât fund capăt de linie, mai departe se întindea nimicul, căci aşa reieşea din însemnările stăpânului stâncii roşii.

Pădurea se întindea în faţa noastră, cu misterul ei verde întunecos, încercuindu-ne. Poteca era mărginită de plante cu frunze asemănătoare ferigilor, arătând însă ca nişte

muşchi gălbui, arcuite la mijloc şi căzând apoi spre pământ într-o curbă deosebit de amplă. Cu privirea, am urmat cărarea până în cel mai îndepărtat punct accesibil ochiului. O ceaţă ca nişte vălătuci de fum, stăruia la o distanţă de un metru faţă de nivelul solului. Abia atunci am observat că vegetaţia se schimba; nu mai era aceeaşi, devenea sălbatică, dobândind aspectul unei jungle. În urmă, încă puteam vedea copacii drepţi ca suliţele, printre ale căror ramuri razele aurii ale soarelui se strecurau cu uşurinţă. Cu totul altfel stăteau lucrurile în porţiunea ce ne aştepta s-o străbatem; plantele păreau că se încaieră pentru supremaţia asupra peticului de pământ pe care crescuseră, se întindeau nesăţioase, ca lianele, până spre crengile cele mai înalte.

Ama mi-a observat privirea; presându-şi abdomenul cu palmele, se apropie. Arcul i se bălăngănea pe spatele osos.

— Te nelinişteşte?

Am privit-o.

— Pe tine nu?

— Ba da, răspunse.

— Cum te simţi?

— Năucă. Şi parcă singurul lucru ce mă mai compune e pielea, râse.

— Eşti în stare să continui?

— Abel spune că nu e locul potrivit pentru popas, răspunse, cu ochii la drac. Şi, parcă, nici ce

ne aşteaptă, nu prea mă îmbie; se transformă totul în junglă amazoniană. Ştii ce ascunde jungla amazoniană? Animale de tot felul, şerpălăi, crocodili…

— Crocodili nu cred că… am îngăimat, apoi am înghiţit restul propoziţiei, văzând-o că mă priveşte cu atenţie.

Adevărul e că, despre crocodili, ştiam la fel de multe ca despre formele de viaţă de pe alte planete.

Cunoşteam că sunt nişte arătări hidoase şi că trăiesc în băltoace, dar nimic mai mult. Dacă îşi găsiseră sălaş şi în pădurile purgatoriene, era de rău. Oricum, nu era bine s-o sperii pe Ama, dându-mi aiurea cu părerea.

— Să n-o luăm razna cu imaginaţia, Ama. Ne speriem inutil, pe noi şi pe ceilalţi. Mai ales la Trei să fii atentă; nu-l demoraliza mai tare decât este deja.

Dacă îi reaminteam de responsabilităţile ce îi fuseseră atribuite, ca înger al Raiului ce se afla, avea să uite de ea şi de temerile proprii şi va face tot ce-i va sta în putinţă să fie sprijin pentru alţii.

Ca la un semn, am privit amândouă spre Trei. Stătea lungit pe spate, cu ceafa sprijinită de un rest de butuc, ros de vreme. Se făcuse mic în hainele ce stăteau lăbărţate de parcă i-ar fi fost mai mari cu multe numere.

— Va trebui ca unul dintre noi să-i care povara, nu pare în stare să transporte şi altceva în

afară de propriul trup, am spus.

Apoi am privit spre Eshe. Nici ea nu se prezenta prea bine; spasmele abdominale încă o chinuiau, chiar dacă nu mai avea nimic în stomac.

Abel se ridică de pe movilă şi ni se alătură.

— O luăm din loc, fraţii mei albi? ne chestionă în timp ce îşi aranja desaga pe spinare.

— Eu sunt gata, am spus, dar nu ştiu ce să zic de cei ce şi-au vărsat maţele.

— Dacă sunt nişte nehaliţi! bombăni dracul, uitând să se includă şi pe sine în tagma *nehaliţilor.* Nu te repezi aşa la nişte fructe necunoscute, ca la ultima masă a condamnatului la moarte.

Ama nu se arătă ofensată; probabil că nu mai avea resurse nici pentru nervi.

— Şi eu sunt gata, spuse, în schimb.

Trei şi Eshe nu avură încotro. Se ridicară şi, cu chiu, cu vai, se urniră. Îngerul refuză să renunţe la povara sa, cu o indignare ce ne-a surprins şi care a smuls câteva zâmbete.

— De acum încolo nu mai mâncăm decât chestii care merg pe patru picioare! S-a înţeles? hotărî Abel. Verziturile şi alte d-astea ne pot veni de hac.

Nu i-a răspuns nimeni.

Previziunea lui Abel s-a dovedit a fi apă de ploaie, fiindcă după ce am parcurs kilometri nesfârşiţi prin jungla neprietenoasă, am ajuns să mâncăm tot ce ne pica în raza vizuală şi nu arăta a ceva ce ar fi îmbucat moartea însăşi, ba, mai mult,

când era vorba de vieţuitoare, ne-am retezat mofturile şi am consumat tot soiul de gândaci, păsări ciudate, vag asemănătoare găinilor şi, cu totul neaşteptat, am fript un şarpe dolofan, dar asta, numai după ce reptila încercase s-o înghită pe Ama, cu tot cu haine şi jeg de un deget.

Am încercat să reţinem numărul zilelor de când ne aflam pe drum, însă am renunţat la un moment dat. Nu mai întâlnisem un firicel de apă de nu ştiu când, aşa că începusem să căpătăm cruste gri-negricioase pe piele, părul ni se încâlcise în şuviţe grase de praf, insecte, frunze şi tot ce se putea închipui, iar mirosul emanat de fiecare dintre noi ar fi paralizat pe loc simţurile olfactive ale cuiva neobişnuit cu asemenea putoare. Culmea era că nu ne dădeam seama de propriile odoruri decât după ce le simţeam pe ale celorlalţi. Unghiile ne crescuseră atât de mult, încât ne incomodau în activităţile noastre de pribegi rătăciţi.

Singurul fapt pozitiv în toată povestea era acela că nu ne mai grăbeam; făceam popasuri lungi, ne hrăneam şi dormeam după pofta inimii. Aproape că ajunsesem să credem că aşa ne va fi viaţa de acum încolo; eram la un pas de acceptare. Trei se întremase de-a binelea şi pentru că în afară de şarpele acela, nicio altă creatură nu poftise la carne de înger şi, în special, la a lui, devenise volubil şi jovial, aşa cum nu-l mai văzusem înainte.

La lăsarea nopţii ne opream, făceam focul, dacă se nimerea ca pe drum să fi vânat vreo jivină, o frigeam, apoi stăteam o vreme la taclale, cu feţele negricioase schimonosite şi mai tare de reflexele flăcărilor. Mă obişnuisem atât de mult cu felul în care arătam, că nu mai eram în stare să-mi amintesc adevăratele noastre chipuri.

De obicei, unul începea un subiect şi toţi îl urmau, povestind propria experienţă. Şi dacă, în cele mai multe dintre cazuri, abia aşteptam să îmi vină rândul, în seara când ne-am făcut tabăra într-o poiană încântătoare şi Abel a adus vorba despre mama lui, mi-am dorit să devin invizibilă şi să nu mă întrebe nimeni nimic despre asta, fiindcă oricât m-aş fi străduit s-o păstrez pe mătuşa pe locul rezervat figurii materne, momâia aducătoare de ima se încăpăţâna să-i dea coate şi s-o detroneze.

Se părea că mama lui Abel fusese cea mai tare bucătăreasă ce trăise vreodată în Chaos, pentru că numai despre asta povestea dracul. Poate că nu era cea mai deşteaptă idee să le vorbeşti despre sarmale, cozonaci, salate de boeuf şi plăcinte cu brânză unora care, de o bună bucată de timp, mestecau doar ierburi, rădăcini, paie şi gândaci. Trei şi Eshe nu ştiau ce sunt alea, dar salivau oricum, numai văzând chipul pofticios al îngerului negru.

Era pentru a doua oară când, de pe chipul lui, dispărea încrâncenarea celui silit să lupte

împotriva întregii suflări omeneşti. Colţurile gurii nu mai aveau expresia acră, iar cuta dintre sprâncene dispăruse cu totul, lăsând fruntea destinsă. Prima dată se întâmplase pe stânca lui Grim, când povestise despre el şi Ama.

Timbrul domol al vocii lui ne făcuse pe toţi să ne pironim privirile asupră-i. Cine era tânărul acesta blond ce ne însoţea pe tărâmul nimănui şi care vorbea despre mama cu o dragoste dosită, în restul timpului, printre tenebrele de nepătruns din sufletul lui? Gesticula scurt, întinzând palmele în faţă şi deschizând degetele ca şi când ar fi încercat să prindă ceva cu ele.

Ama, total vrăjită de vibraţiile ademenitoare din cuvintele dracului, îl fixa, concentrată. Ai fi zis că trebuia să urmărească succesiunea de expresii ce animau obrazul băiatului şi, apoi, să le redea cu fidelitate. Dacă ar fi ştiut că o observ, s-ar fi controlat. Blândeţii ei angelice îi făcea concurenţă un orgoliu pe măsură. Ar fi renunţat cu plăcere la un braţ, numai să nu trădeze sentimente pe care, în mintea ei alambicată, credea că trebuie să le ascundă.

Odată cu primul pas făcut în Purgatoriu, peste cei doi îngeri s-a prăvălit tot puhoiul de amintiri al vieţii lor în Chaos. Şi printre aducerile-aminte de genul celor ce încălzeau acum inima lui Abel, se revărsaseră şi acelea dureroase ale trecerii şi recrutării fiecăruia de către tabere opuse. Trăiri contradictorii îi măcinaseră necontenit din acea

clipă. Ama se luptase cu dorinţa de a-i înfige dracului o săgeată între umeri, iar Abel... E greu de spus cu ce anume se lupta Abel; în el erau deschise mai multe fronturi, iar pe fiecare dintre ele curgea sânge pentru altă cauză.

Din tot ce a povestit el, o scenă anume mi-a rămas în cap; aceea a primei zile de şcoală, din care Abel îşi mai amintea doar cât de tare a fost palma lui mică strânsă în cea caldă, a mamei. Când s-a oprit, a privit în tăcere peste capetele noastre. Şi noi priveam spre el, dar nevăzându-l cu adevărat, ne lăsaserăm absorbiţi de ceea ce istorioarele treziseră în sufletele îndelung bântuite de tot soiul de stafii.

Din marşul spre necunoscut, am fost întrerupţi de o întâmplare ce ne-a readus în minte statutul nostru de delincvenţi renegaţi ce nu puteau spera, în niciun caz, la vreo amnistie. Suveranul cu astfel de putere nu avea jurisdicţie aici. Gândul că ochii Lui erau orbi în ţinutul pierdut nu avea nimic eliberator în el, ba chiar ne simţeam lipsiţi până şi de consolarea acelui gând abstract că, poate, mai devreme sau mai târziu, îndurarea divină se va abate şi asupra noastră şi povara care, fie că o recunoşteam, fie că nu, ne copleşea, avea să se uşureze. Era înfricoşător să conştientizezi că eşti pe cont propriu; în viaţă, dar şi în moarte. Degeaba ocheam câte un petec de cer şi ne îndreptam rugile către el, nu era nimeni acolo să

ne asculte.

Măcar de-ar fi tăcut blestemata de conştiinţă! Dar ea îi dădea înainte, meliţând neîncetat, ocărându-ne pentru sfidarea nesocotită, născută în inimile noastre temătoare.

Ne revoltasem. Acest fapt nu mai putea fi schimbat. Că mă găseam acum implicată până în gât, se datora mai degrabă circumstanţelor din momentul evadării, decât premeditării. Ataşamentul faţă de îngeri mă împinsese la actul nebunesc şi, puteam să jur, urma să fie motivul unui nesfârşit şir de dureri de cap.

Ceaţa rece şi atât de densă că, uneori, aveam dificultăţi de respiraţie, se lăsa odată cu lăsarea întunericului. Ne obişnuisem cu fenomenul şi, de regulă, ne găseam loc de popas cu mult înainte ca asta să se întâmple. Dacă întârziam, focul se aprindea greu şi ardea mocnit, fără vlagă, iar noi nu ne puteam încălzi.

Aşa s-a întâmplat într-o seară când, dornici de a parcurge o distanţă cât mai mare, am amânat camparea până în momentul când abia mai zăream la un pas în faţă. Fuseserăm, cu toţii, prost dispuşi în ziua aia, aşa că limitaserăm comunicarea la mârâituri, înjurături bolborosite printre dinţi şi oftaturi seci.

Vreascurile pe care am apucat să le adunăm erau pline de broboane minuscule şi s-au aprins cu greutate, împrăştiind în jur un fum greu. Se făcuse incredibil de frig.

— Dă-te mai încolo, ce dracu’? Te-ai înghesuit de n-am loc nici să clipesc, bodogăni Abel, înghiontindu-l pe Trei cu umărul.

Trei nu spuse nimic, însă nici nu se clinti din loc. După cum arăta, cred că nu l-ar fi convins nimeni să se dezlipească de Abel. Căldura trupului acelui înger negru, sloi de gheaţă când era vorba de sentimente, era exact ceea ce avea el nevoie. Eu, Ama şi Eshe ne grupaserăm mai aproape de foc, spate în spate, cuprinzându-ne genunchii cu braţele.

— Ne-am afumat ca nişte şunculiţe, constată Ama.

— Şunculiţe? Poate costiţe, am spus, după ce i-am simţit oasele spatelui.

— Costiţe afumate, şopti Eshe. Ce-aş mânca nişte costiţe!

— Costiţe cu fasole, îşi exprimă şi Ama preferinţa gastronomică.

— Neah! Te beşi de la fasole, adăugă Abel.

— Şi ce dacă? Dacă-ţi vine, îi dai drumul. Bunică-mea avea o vorbă, că nu se face să încurci o copaie de maţe pentru un pârţ, replică Ama.

Din poziţia în care se afla, Abel se roti cu un pas, astfel încât s-o poată privi în faţă. Trei se învârti şi el, aproape instantaneu, însă în direcţia opusă, pentru a nu pierde contactul.

— Să nu-mi spui că dacă te trecea, îi dădeai drumul pe unde te apuca?

— E, nici chiar aşa, dar găseam o cale s-o fac

discret.

— Cum aşa?

— Las-o baltă! Ce contează? Oricum n-o să mai avem parte de societate şi nu vom mai fi forţaţi să ascultăm de convenienţe.

Dracul izbucni în râs.

— N-aş fi zis!

— N-ai fi zis… ce? îl fixă Ama cu duritate.

— Că o demoazelă finuţă ca tine…

— Crezi că pârţurile demoazelelor miros a zambile? se oţărî ea.

— Habar n-am, dar după cum se prefigurează viitorul, cred c-o să aflu. Despre asta şi despre o mulţime de chestii pe care femeile ar vrea să le ţină ascunse faţă de bărbaţi. Ştiu deja că picioarele voastre pot fi înfiorătoare la privit dacă nu vă epilaţi şi că trageţi vânturi ca birjarii.

Ama îşi trase desaga mai aproape şi îşi acoperi membrele cu ea. Buza inferioară îi coborâse, semn că era la un pas de unul dintre episoadele de descurajare provocate de înfruntările cu Abel.

Zâmbetul ironic al dracului se lărgi, satisfăcut de efectul vorbelor lui asupra Amei. Privind-o, o învăluia cu ceva imposibil de categorisit; sarcasmul lui suferise o spărtură pe undeva şi ceva ce aducea, parcă, a afecţiune se împletea bizar cu maliţiozitatea-i nativă.

Cu adevărat, sentimentele ce îl încearcă pe un om, lasă amprente pe chip. Abel se schimbase şi nu mă refer la faptul că părul îi crescuse şi că

acum îl purta prins într-o coadă la spate, cu ajutorul unui elastic scos de la o pereche de pantaloni, nici la acela că barba îi dădea un aspect matur şi, oarecum, dur. În ochi îi apăruse o lumină nouă, un zâmbet misterios îi îndulcea linia aspră a buzelor şi chiar gesturile lui pierduseră din brutalitatea aceea ce îl făcea să pară antipatic până la Dumnezeu şi înapoi.

Câteva minute după ciondăneala lor, când focul îşi dădea ultima suflare, ţipătul Amei ne-a făcut să sărim de la locurile noastre.

— Ce ai? m-am repezit la ea.

— M-a pişcat ceva, gemu.

Cu palma mâinii drepte strângea încheietura celei stângi.

M-am lăsat pe vine, încercând să văd cum arăta ciupitura, însă chiar atunci ultima pală anemică de foc s-a stins, lăsându-ne în cea mai neagră beznă.

— Abel, mai caută nişte vreascuri…

— Unde vrei să caut? se zburli el.

— Trebuie să văd ce are Ama.

— A, stai aşa, cât e ceasul? Poate n-a închis la supermarket, dau o fugă să cumpăr o lanternă. Să-mi dai bani ficşi, că poate n-o avea să-mi dea rest, turui nebunul.

Vocea i se auzea din stânga şi când, enervată la culme de elucubraţiile lui, am întins palma cu intenţia de a-l plesni, am obţinut un geamăt din partea lui Trei.

— Nu mă mai doare aşa de tare, bâigui Ama. Durerea s-a dus.

— Eşti sigură? am întrebat în noapte.

— Da, da... Uite, acum, chiar deloc nu mă mai doare. Să ne odihnim cât om putea.

Ne-am regrupat şi, sprijinindu-ne reciproc, am încercat să dormim. A fost mai degrabă un soi de ameţeala, pentru că frigul şi umezeala ne pătrunseseră în trupuri, şi toată noaptea ne-am petrecut-o la marginea conştienţei, într-un concert de clănţănit din dinţi. Am fost recunoscătoare când prima geană de lumină a reuşit să străbată perdeaua ramurilor copacilor. Chiar obosită ruptă, preferam să pornesc la drum decât să zac acolo ca o legumă pusă la murat.

Când am privit spre Ama, care adormise între mine şi Eshe, am înţepenit de groază. Mana ciupită era vânătă şi umflată, o gâlmă cât toate zilele îi crescuse pe partea stângă a gâtului, obrajii, fruntea şi o parte din bărbie, păreau şi ele mingiuţe din piele. Avea ochii închişi şi am crezut că a murit, însă după ce m-am azvârlit asupra ei, zbierând ca din gură de şarpe, alarmându-i pe toţi, ea a clipit năucă, asemenea omului trezit din somn.

— Hă? Se ai? Te se sifi? bolborosi cu greutate, printre buzele imobile.

Ceilalţi se făcură roată în jurul ei, privind-o sideraţi.

— O fi de la ciupitura aia? întrebă Eshe.

Abel, după şocul iniţial, duse palma la gură şi încercă să-şi înăbuşe un chicotit. L-am privit mustrător.

— Ce? se apără. Arată tare comic.

M-am încruntat.

Ama încerca să ne spună ceva, dar n-am înţeles nimic. În afară de globii oculari, pe care îi rotea cu disperare în toate direcţiile, altceva nu mai putea mişca. Era complet paralizată.

— Eshe! Ce zici? m-am întors spre africană.

— Eu? se sperie ea.

— Ai zis că eşti asistentă…

— Asistentă într-un spital, nu într-o junglă.

— Spital african sau junglă, tot aia, replică Abel, sarcastic.

— Şi aveam tot felul de instrumente la dispoziţie, medicii…

— Uită-te la ea, măcar! am rugat-o.

Ea se apleacă asupra îngerului, îi palpă umflăturile, ridică pleoapele, verifică pulsul, apoi se ridică.

— Pare în regulă, adică nu moare. Deocamdată. Paralizia asta poate fi temporară sau nu.

— Ne-ai lămurit până ne-ai rupt, bombăni Abel. Că nu moare chiar acum e evident, că paralizia poate fi pe veci sau nu, puteam spune şi eu.

Se apleacă şi el asupra Amei. Ochii ei îl urmăreau, deznădăjduiţi. Sorbea tot ce auzea, de

parcă ar fi încercat să-şi dea seama de gravitatea stării ei din reacţiile noastre. Dacă asta făcea, probabil că îi paralizaseră şi neuronii, întrucât nu eram decât nişte aiuriţi, unul mai speriat ca altul, şi doar un nebun ar fi luat de bun ceea ce aberam noi.

Trei stătea retras, rozându-şi unghiile, preocupat, cu traista lui aproape de gleznă. Oricum nu ne puneam nicio bază în el. Nu pricepeam de unde răsărise acest ataşament nefiresc pentru grămada cu boarfe, refuzase să renunţe la ea şi când abia se mai putea ţine pe picioare; nici nu mă gândisem că era ceva în neregulă cu el, până în momentul când Abel, după ce studiase o vreme forma înţepăturii din braţul Amei, s-a ridicat dintr-odată, ca un nebun s-a năpustit asupra lui Trei, a desfăcut gura sacului, s-a holbat înăuntru, apoi a sărit înapoi, ca o mâţă speriată.

— Nenorocitule! a mugit ca scos din minţi.

Fără să avem timp să realizăm ce se petrecea, ne-am pomenit cu Abel peste grumazul lui Trei. Eu şi Eshe abia am reuşit să-l smulgem de peste bietul înger, care nu făcea niciun efort să se apere. Pumnii lui Abel i-au spart nasul şi buza inferioară, însă nici atunci n-a crâcnit. Asta era tare ciudat. Nu era el dârzenia întruchipată, dar nici încasând lovituri cu atâta angajament nu-l mai văzusem.

Abel se zbuciuma atât de tare în mâinile

noastre, că am rămas cu mânecile bluzei lui printre degete. Trei n-a stat să vadă cam în ce fel mai dorea adversarul lui să-l altoiască; a luat-o la sănătoasa, pierzându-se în pădure.

M-am uitat în sac. Printre boarfe vechi, pietricele colorate şi câteva dintre vasele lui Grim, stăteau pitite nişte artropode asemănătoare scorpionilor. Speriată, i-am dat drumul însă, instantaneu, l-am prins din nou şi i-am strâns gura.

— Netotul ăsta, pe care voi l-aţi cocoloşit până acum, a strâns drăcoveniile alea de pe drum. Cică, să le studieze când ne vom aşeza undeva. Una din… ce dracu' or fi, a scăpat din sac… ne lămuri Abel.

— Ştiai?

— Mi-a zis că sunt inofensive.

— Ai fost tu atât de tolerant cu Trei? se miră Eshe.

— O singură dată! Şi uite ce s-a întâmplat!

Uitasem cu totul de Ama. Când ne-a văzut din nou capetele deasupra ei, a început să sâsâie cuvinte neinteligibile. Nu pricepeam o iotă din ce voia să ne spună, iar asta o enerva şi mai tare.

— Poate Trei ştie ceva despre scorpionii ăia. Caută-l, Abel!

— Mă trimiţi pe mine? Dacă-l găsesc, o să-l omor.

— N-o să-l omori. I-a colecţionat, ceva o fi avut el în minte.

— Ca să aibă ceva în minte, ar trebui să aibă minte, mai întâi.

— Du-te! i-am ordonat.

Mă aşteptam să se opună în vreun fel, să se răzvrătească măcar de amorul artei, însă s-a ridicat şi, morocănos, a făcut ce i-am spus. Din pădure, îi auzeam vocea chemându-l pe nepricopsitul de Trei. Eram sigură că imediat ce va pune laba pe el, îi va arde vreo două scatoalce, dar nu va îndrăzni să-i facă rău, nu când de cunoştinţele pe care speram să le aibă depindea viaţa Amei.

S-a întors cu Trei, spăsit. Ochii lui de căţel certat erau sinceri când ne-a spus că înţepătura acestor scorpioni, dacă erau aceiaşi cu fraţii lor din Chaos, nu reprezenta pericol de moarte pentru oameni. Ne explică faptul că în vechime, otrava acestor animale era folosită pentru a paraliza inamicul pentru o perioadă de timp.

Am părăsit locul acela când ne-am dat seama că o bună parte din zi trecuse. Încă o noapte în poiana umedă şi ceţoasă avea să ne vină de hac. Toţi ne resimţeam. Spre deosebire de Ama, eram stăpâni pe membrele noastre, însă tuşeam ca nişte tabagişti înrăiţi. Speram să găsim un loc uscat, unde să facem un foc bun şi, dacă soarta nu-şi întorsese definitiv faţa dinspre noi, să prindem ceva de fript. Asta era greu de realizat, cu arcaşul gâştei paralizat din cap până în picioare.

Nici nu băgasem de seamă că vieţuitoarele nu

mai erau aceleaşi ca în prima parte a regiunii împădurite. Animalele mari dispăruseră cu desăvârşire, lăsând loc păsărilor, şerpilor şi insectelor de tot felul. Asta ne consola doar în măsura în care scăpasem de stresul de a deveni noi înşine gustarea de seară a vreunei jivine fioroase, în rest, ca o plată a acestei linişti, trebuia să muncim mai mult pentru procurarea hranei.

Abel o urcase pe Ama pe umărul său, purtând-o ca pe un balot de paie, cu capul în jos. Ea bombănea de zor, de bună seamă nemulţumită de felul lipsit de respect în care era tratată.

— Pe bune?! se revolta dracul. Adică i-a paralizat tot, tot… toooot… în afară de limbă?

Era Ama enervantă, dar şi îngerul se răzbuna din plin. Netrebnicul îşi vedea de drum fără să ţină cont că părul ei atârna pe jos, se încâlcea în buruieni şi, uneori, smocuri întregi rămâneau agăţate în bulbii unor scaieţi.

Nu aveam timp de protestele ei. Niciunul nu o ducea pe roze. Eu preluasem desaga grea a lui Abel, iar Eshe, pe a Amei. Trei încheia şirul indian, târşâind picioarele în urma noastră. În afară de emisiile guturale ale Amei, nimeni nu mai scotea un cuvânt. Gândul că am fi putut pierde încă unul dintre ai noştri ne înspăimântase. Nu ne omorâsem cu prietenia, nici circumstanţele nu fuseseră dintre cele mai prielnice unor astfel de manifestări, însă acum când moartea ne tachina

din nou, iar sunetul scrâşnit al coasei ei ne înfiora profund, găseam că ne suntem indispensabili unii altora.

Mai târziu, spre seară, am avut un noroc chior; am dat de un firicel de apă, ce susura subţire în graba lui de a se vărsa într-un fel de puţ natural în care Abel fu pe punctul să cadă, din neatenţie. El s-a aruncat primul în râu, după ce a lepădat-o pe Ama de pe umerii săi; şi-a scufundat capul cu totul, apoi s-a scuturat ca un animal, râzând ca nebunul. Ne-am repezit şi noi, gâlgâind lichidul vital, spălându-ne feţele pline de coji, umezindu-ne pielea uscată ca iasca.

Îngerul negru a luat apă în pumni şi i-a dat Amei să bea, apoi a umezit una dintre mânecile rupte şi i-a spălat obrajii. Ea a scâncit la atingerea lui. L-am văzut ridicând palma, mirat, apoi, s-a reapucat de treabă, cu mai multă delicateţe. Ochii ei nu-l scăpau o clipă; sclipirilor acelea brune li se adăugase una nouă pe care, puteam să jur, n-o mai observasem până acum. Expresia veşnic arţăgoasă, tratament rezervat exclusiv pentru interacţiunea cu dracul, se transformase într-o dulceaţă ce o schimba cu totul. Acelaşi lucru se petrecea şi cu Abel. Sarcasmul ce umplea spaţiul dintre ei, fenomen fizic cât se poate de firesc, o acţiune reciprocă a doua forţe naturale, încetase să mai existe; pierise sub influenţa a ceva nou, nelămurit, şi care pe mine, cel puţin, ştiindu-le povestea, mă vrăjea în aşa măsură că nu mă

puteam abţine să nu-i privesc.

Erau adorabili; ca doi copii uimiţi ce abia se descopereau, cu toate că fuseseră unul sub ochii altuia de atâta vreme. M-am uitat în altă parte, făcând eforturi să-mi ascund lacrimile înghesuite în colţurile ochilor. Trei şi Eshe vorbeau în şoaptă, fiecare aşezat pe o parte, unul cu faţa la celălalt. M-am strâns ca un covrig sub zdrenţele folosite pe post de acoperământ.

Precauţi, aprinsesem un foc înainte de lăsarea întunericului şi, când am adormit, flăcările dintr-un buştean gros încă îmi mângâiau obrajii şi îmi uscau lacrimile.

Mi-a luat câteva secunde să înţeleg ce se petrecea. M-au trezit ţipetele lui Eshe, chiote şi urlete îngrozitoare şi, pentru o clipă, am crezut că am fost atacaţi de vreun animal.

Un bărbat gol puşcă o ţâra pe Ama, ținând-o de subsuori, altul o lega pe Eshe şi, mai mulţi, se luptau cu Trei şi Abel.

O piatră aruncată dinspre tufişuri lovi tâmpla lui Trei. Îngerul căzu în genunchi, apucă să ducă mana spre locul lovit, apoi pică pe burtă. O arătare cu pielea lucioasă apăru din beznă, ţinând strâns în pumn un jungher primitiv din piatră şlefuită. Ţintea ceafa victimei sale şi, ar fi ucis cu siguranţă, dacă Abel n-ar fi fost mai rapid şi nu i-ar fi secţionat jugulara. Lama cu două tăişuri, pradă din cortul lui Belzebut, era plină de sânge.

La fel şi braţele goale ale dracului. Venele i se umflaseră de un deget, iar ochii lui neomeneşti, roşii de turbare, m-au electrizat pe dată.

Atunci am sărit din culcuşul meu şi, scotocind cu mâini tremurătoare în desagă, am apucat strâns cuţitul. Nimeni n-ar fi putut să mi-l ia, decât odată cu antebraţul.

O altă piatră vâjâi spre noi. Abel s-a ferit, iar proiectilul a lovit trunchiul unui copac. Din spate am auzit un foşnet. M-am întors cu braţul ridicat, pregătit de luptă. Unul dintre atacatori mă fixa sălbatic, cu un rânjet victorios, lăţit de la o ureche la alta. Când s-a repezit, am sărit într-o parte şi l-am lovit în ceafă. Din păcate, doar l-am zgâriat, fiindcă s-a întors cu faţa spre mine, nebun de durere. Cu coada ochiului, am observat că Ama şi Eshe nu mai erau în poiană. Panica m-a cuprins şi m-a împiedicat să analizez corect intenţiile bărbatului. Aşa se face că m-am pomenit strânsă între braţele lui. Adrenalina mi-a venit în ajutor şi, după ce i-am dat un cap în gură, m-a eliberat. Am căzut cu genunchii peste nişte pietre colţuroase; durerea mi-a umplut ochii de lacrimi. Mai mult instinctual, am ridicat braţul şi am lovit orbeşte. Un urlet animalic m-a încredinţat că nimerisem unde trebuia. Cuţitul intrase ca în brânză în vintrele atacatorului, secţionându-i zona genitală. S-a aruncat asupra mea, însă, de data asta, eram pregătită. A icnit scurt, a mărit ochii a mirare şi şi-a dat duhul cu jungherul meu adânc împlântat

între coaste. L-am aruncat de pe mine şi m-am pregătit pentru următorul doritor de a-l întâlni pe Şef.

În jurul lui Abel, care abia mai putea respira, zăceau patru cadavre. Stătea cu faţa spre mine, privindu-mă. M-am făcut lividă şi am simţit că inima mi se opreşte când, din spatele lui, un număr impresionant de inamici a năvălit, urlând ameninţări. Nu ştiam ce limbă vorbesc, însă nu era nevoie să pricep o iotă; mai mult ca sigur nu ne invitau la masă.

Înainte de a fi imobilizat, îngerul negru a mai rănit câţiva şi s-a pricopsit cu o rană serioasă în piept. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc, înainte de a fi lovită în moalele capului, a fost privirea deznădăjduită a lui Abel.

Capitolul XI

— Heeei, nu-mi călca pe canna indica! îmi strigă Elena, cu sprâncenele ei blonde unite deasupra ochilor.

— Ce vrei, spâno? i-am retezat-o, cu toate că m-am ferit de parcă aş fi aflat că am bombe sub tălpi. Despre ce naiba vorbeşti? Ce căni?

Elena râse, mai întâi, apoi dădu ochii peste cap.

— Ignoranto! Canna, nu cană!

Aruncă la picioarele mele o pungă de plastic transparent, cu o etichetă colorată pe care se afla

poza unei plante exotice, cu frunze mari, verzi-albăstrui şi o floare ca o flacără în vârf. Am privit în jur: nici vorbă de planta din imagine, doar pământ proaspăt răscolit, bătătorit de verişoara mea cu o lopăţică portocalie.

— Am plantat bulbii, toanto. Sunt sub pământ. Vor răsări într-o lună.

— Dar ce te-a apucat? am întrebat, în timp ce mă aşezam pe prima treaptă a scării ce ducea către intrarea în casă.

Elena se apuca de grădinărit doar când o preocupa ceva. Şi din fericire, pe ea o preocupa în permanenţă câte ceva, aşa că aveam cea mai colorată grădină din cartier. Trecătorii se opreau uneori, cu ochii aruncaţi peste gardul forjat al proprietăţii, şi admirau minute în şir explozia cromatică.

— Să nu te prind că-mi calci pe ele! mă avertiză, agitând lopăţica în aer.

Ştia ea ce spune! Aleea şerpuitoare dintre poartă şi intrarea în casă, gândită de unchiul Tibi într-un moment de beţie, probabil, dacă ar fi să judec după faptul că îmi lua de două ori mai mult să străbat curtea, făcând slalomuri bruşte, decât dacă aş fi tăiat-o de-a dreptul prin straturile de crizanteme, lalele, micşunele şi, în general, cam tot ce exista pe planetă şi se putea planta la noi, chiar dacă arăta idilic, pe mine mă călca pe nervi. Îi propusesem mătuşii s-o modificăm, însă ea nici n-a vrut să audă.

— Ea unchiului! Aşa rămâne! decretase.

Aleea, ca de altfel, tot ce era al unchiului, rămăsese acolo unde se afla în momentul morţii fratelui mamei. În baia matrimonială, obiectele de igienă masculină nu se mişcaseră de loc. Când am întrebat-o pe mătuşa ce-o să facă în momentul când se va mărita din nou şi proaspătul soţ va da cu ochii de fantoma fostului, mi-a aruncat o privire pârjolitoare.

Ce blasfemie ieşise pe gura mea păcătoasă! Să-i fi spus că nu există Dumnezeu şi că suntem fiecare de capul lui, nu putea să se arate mai oripilată.

— Cât ai luat la test? întrebă Elena.

— Hă? m-am prefăcut că nu aud.

— Dacă nu te pui pe învăţat, o să iei bacul când o zbura porcul.

— N-au venit testele. Nu le-a corectat doamna.

Minţeam de îngheţau apele. Luasem un patru cât mine de mare, iar profa de mate mi-l trecuse în catalog cu o plăcere aproape orgasmică, mai ales că nu mă avea la suflet nici cât negru sub unghie.

Elena apucă toarta ruginită a unei stropitori şi udă bulbii de canna indica. Adâncitura de pământ se umplu cu apă, apoi se revarsă în fire subţiri, ca nişte raze în care lumina se reflecta cu putere. Am închis ochii.

Mă durea capul îngrozitor. L-am ridicat cu

greutate şi am observat că, până atunci, zăcusem cu obrazul stâng într-o băltoacă urât mirositoare. De pleoape mi se lipiseră paie fărâmiţate. Nu reuşeam să-mi dau seama unde mă aflu. Întunericul era sfâşiat de un foc ce pâlpâia la vreo zece metri depărtare. Siluete chircite se îngrămădeau în jurul lui. Din poziţia culcat pe burtă, fiindcă nu aveam suficientă forţă pentru a mă ridica, am rotit privirea împrejur; eram într-o grotă săpată în poala unui deal, închisă cu nişte porţi făurite din trunchiuri de copac cât braţul unui om de groase, legate între ele cu fâşii de papură uscată. Dincolo de deschizătură, se vedeau colibe la fel de rudimentar construite, în jurul cărora viermuiau oameni despuiaţi. Numai bărbaţi.

Afară erau doar indivizi de sex masculin, la fel cum alături de mine, închise, se aflau doar femei.

Două perechi de picioare se opriră în faţa mea, obstrucţionându-mi vederea.

— Ce crezi că vor face cu asta? întrebă o voce subţire.

O alta îi răspunse.

— E urâtă, neagră… Cred c-o vor folosi la comun.

— Poate după ce o spală niţel…

— Hm, din unele nu iese urâţenia orice le-ai face, pufni cealaltă, iritată.

Întinse laba piciorului şi mă împunse în coaste.

— E slabă moartă. La comun. Nu e bună de altceva.

Îngenunche lângă mine, îmi prinse maxilarul între degete şi mă studie cu ochii îngustaţi. Umezi degetul mare în gură şi încercă să îmi şteargă sângele uscat de pe obraz. Apoi, scârbită, m-a eliberat cu un gest brutal, s-a ridicat şi a plecat împreună cu cealaltă.

Lângă un perete, o grăsană îşi ridică fustele uzate, pline de găuri, se lăsă pe vine şi urină. Jetul începu să se prelingă prin ţărână şi se revărsă în băltoaca în care lâncezisem. Scârbită, mi-am adunat forţele şi m-am târât mai departe.

Poarta fu trasă de doi bărbaţi cu piei arămiii. Dinapoia lor, alţi patru îşi făcură apariţia. Ăştia aveau nişte cârpe înfăşurate sub pântece, spre deosebire ce ceilalţi cărora bărbăţia le flutura în voie printre picioarele musculoase. Despuiaţii aşteptară în spate, respectuoşi, până când ceilalţi intrară, se opriră în centrul închisorii şi începură să cerceteze chipurile femeilor.

Cea care mă analizase mai devreme se repezi în faţa lor şi, cu o poză umilă, începu să le vorbească într-o limbă de neînţeles. Părea să fie responsabila peste adunătura asta de nefericite. Şeful celor patru, o namilă cu părul lung până la şale, o asculta, încruntat. Deodată începu să ţipe. Femeia abia apucă să se ferească din calea palmei grele a bărbatului. Gestul defensiv îl enervă mai abitir pe individ. Făcu un semn unuia dintre

despuiaţii ce priveau de afară şi, după ce acesta se apropie, cu un chip alarmat, i-a urlat ceva.

Am înţeles mai târziu ce era cu rânjetul ce i se lăţise unsurosului de la o ureche la alta.

Apucă braţul nefericitei şi încercă să o tragă afară, când vocea şefului îl opri:

— Hal!

O prinse de mijloc, o trânti cu burta pe un butuc pe jumătate ars, îngenunche în spatele ei, îi ridică fustele şi o pătrunse. Femeia începu să plângă, icnind de fiecare dată când bărbatul se opintea în ea.

Din colţul meu, am observat captivele strânse unele în altele, cât mai departe de bărbaţi. Privirile lor hăituite alergau de la unul la celălalt, iar în ochii lor lucea întunericul. M-am chircit toată, cuprinsă de un sentiment de moarte.

Când spectacolul grotesc s-a terminat şi bărbaţii au plecat, muierile au început să şuşotească.

Oamenii de prin acele locuri erau născuţi în Purgatoriu, iar prizonierele îi numeau *sălbatici.* Nu trăiseră altceva decât barbaria în care îşi duceau zilele, singura lor lege era bestialitatea. *Oameni fără Dumnezeu*, spusese cineva. Inima mi s-a strâns, pentru că aici nimeni nu avea Dumnezeu. Mai existau încă două închisori, una pentru femeile ce rămăseseră grele în urma violurilor şi alta unde erau ţinuţi bărbaţii capturaţi.

Pruncii de sex feminin nu supravieţuiau, erau arşi la proţap şi mâncaţi, imediat ce se năşteau. Carnea de om era o delicatesă pentru aceşti fii ai Nimicului, însă cea de înger cu aripi albe, am fost informată, constituia o delicatesă din care se înfrupta doar conducătorul lor.

Un cuţit încins mi-a străpuns sufletul. Ama!

M-a ridicat anevoie şi, şchiopătând, m-am apropiat de prizoniere, căutând chipul îngerului. Unele îmi aruncară priviri rele, altele, doar mirate. Cea siluită mai devreme stătea într-un colţ întunecos şi gemea sugrumat. Am dat să mă îndrept spre ea cu intenţia de o o consola în vreun fel, când o mulatră, toată numai piele şi os, m-a oprit.

— Las-o, e necinstită acum.

— Poftim?

— S-a împreunat cu un kambagal.

Am dedus că despuiatului i se spunea aşa.

— De unde am privit eu n-a părut împreunare, ci viol, am replicat.

Mulatra zâmbi.

— De când eşti aici?

— Nu ştiu. Ore, săptămâni, zile… Habar n-am.

— Te-ai împreunat până acum?

— Ce?! am sărit.

Femeia mă privi altfel decât o făcuse până atunci. Se apropie şi îmi dădu claia năclăită de peste ochi.

— Cu ochii ăştia ai mari şanse să ajungi direct

la bosliq. Doar că eşti cam slăbănoagă.

— Bosliq?

— E căpetenia sălbaticilor. Şi ştie să vorbească puţin din limba comună. Ai avea noroc dacă te-ar lua. Ai mânca bine şi n-ai mai sta aici cu purcelele astea. Hm, cum ai ajuns aici?

— Eram cu prietenii mei într-un luminiş, ne pregăteam să înnoptăm…

— Cam aşa a fost şi cu mine.

— Ce naiba e aici? m-am aşezat lângă ea, vorbind, nu ştiu de ce, în şoaptă.

— E Iadul, fata mea. Iadul.

În zilele următoare am avut ocazia să constat că mulatra avusese dreptate. Ba chiar, mă gândeam că în Iad lucrurile ar fi putut să se petreacă după nişte reguli, spre deosebire de acest loc în care nimic nu se potrivea cu nimic; orice tentativă de a găsi o umbră de logică în ceea ce vedeam, murea în faţa. Eram veşnic în alertă; femeile deveniseră nişte căţele în lupta pentru supravieţuire. Se băteau între ele, se ocărau cum le venea la gură şi, de câte ori mâncarea ne era aruncată, direct pe jos, se zgâriau şi îşi scoteau ochii pentru a putea apuca o bucată în plus dintr-o chestie uscată şi cenuşie, ce aducea a pâine.

Oricând putea intra un sălbatic la noi, putea silui sau ucide după pofta inimii, pe oricare dintre noi şi-ar fi dorit. Kambagalii, oamenii de jos, cei ce nu aveau voie să-şi ascundă bărbăţia, nu aveau dreptul să violeze după bunul plac, decât dacă

vreo nefericită trebuia pedepsită pentru cine ştie ce nesupunere. Un astfel de contact se considera a fi o dezonoare şi femeia respectivă se putea aştepta la cele mai rele tratamente.

Starea jalnică în care mă aflam, oasele ce îmi ieşeau prin piele, au reuşit să mă poziţioneze în tabăra celor evitate de sălbatici. N-aş fi crezut vreodată că aveam să mulţumesc proniei cereşti pentru degradarea stării mele fizice, însă am făcut-o curând, când am constatat că barbarii aveau un obicei straniu: o dată pe săptămână, plebei, acelor kambagali detestabili, li se permitea accesul la noi. Erau atât de violenţi, că rareori se întâmpla ca nefericita ce le pica în labe să scape fără să fie învineţită şi însângerată pe tot corpul. Eram mereu ocolită. Şi dacă vreunul ar fi poftit la nurii mei scheletici, ştiam că unul dintre noi ar fi murit, cu siguranţă, atât eram de hotărâtă să nu devin încă una dintre sclavele lor. Se răzbunau pentru perioada în care doar priviseră la acoliţii conducătorului, sevlimii, servindu-se la discreţie cu femeile cele mai arătoase. Acestora le era permis să-şi ia preferata în cortul lor. Unele se întorceau după ce sevlimul se sătura de ele, însă altele nu aveau norocul ăsta, erau ucise imediat ce farmecele lor încetau să-i aţâţe pe nenorociţi.

Multe dintre femei îşi pierduseră minţile. Nici nu era de mirare, pentru că spectacolul acela grotesc, de o atrocitate ce depăşea orice văzusem în Chaos, era al naibii de greu de digerat,

indiferent cât de tare aveai stomacul.

Bestia cu părul lung venea uneori în staulul nostru, pentru că aşa ne simţeam, ca nişte vite, şi mai cerceta dacă vreuna rămăsese gravidă. Când asta se întâmpla, femeia era luată şi mutată în alt loc, rezervat gestantelor.

După câteva zile am dat de Eshe, absolut din întâmplare. În afara închisorii noastre se pornise o bătaie între mai mulţi kambagali. Câteva căpăţâni au căzut în ţărână, alături de un antebraţ şi mai multe degete. Cu ochii ieşiţi din orbite, priveam la ceea ce mintea refuza să analizeze. Era ca şi când raţiunea ajunsese undeva, la limite, şi de aici încolo, tot ce avea să mi se întâmple, nu avea să fie categorisit în niciun fel. Atunci am auzit un ţipăt. Când mi-am îndreptat privirea spre locul de unde venea, am văzut-o pe Eshe, căzută într-o rână, plângând pentru că cineva tocmai îi zdrobise degetele uneia dintre mâinii. Lângă ea, o femeie trecută de prima tinereţe, tocmai ridicase deasupra capului un cataroi, pe care intenţiona să-l lase să cadă din nou peste palma amicei mele. M-am repezit şi i-am smuls piatra din mână. Nebuna a început să ţipe, dar, din fericire, urletele de afară o acoperiră. M-am aplecat asupra ei şi, cu forţă, i-am tras un pumn ce i-a dislocat maxilarul. A leşinat de durere.

Africană avea o privire atât de goală că m-am înfiorat. Nu-şi amintea de mine. Am apucat-o, totuşi, de braţ şi am tras-o departe de femeia

leşinată. Avea să facă tărăboi la trezire, însă acum mă interesa doar Eshe. Nu mai rămăsese nimic din ea. Nu-şi amintea nici măcar cum o cheamă. Şocul prin care trecuse îi ştersese totul din memorie. Mă privea cu un soi de afecţiune instinctivă, pentru că eram singura ce îi arătase un strop de omenie, dar atât.

Am ţinut-o mult timp în braţe şi am plâns. Ea nu s-a mişcat, însă o simţeam rigidă, în altă lume.

Auzeam uneori oamenii spunând: *Doamne fereşte de mai rău!* Chiar când credeam că nimic nu putea fi mai rău decât să asistăm la decapitarea bietei Keeva, s-a găsit ceva să-mi răstoarne convingerea. Acest loc, cu sălbaticii ei ce nu se supuneau niciuneia dintre legile cunoscute de trăitorii în Chaos, ce se ucideau între ei pentru mai nimic, cu seninătatea cu care noi ne salutăm, ce siluiau, ardeau, furau, îşi mâncau progeniturile, era numai bun pentru a te face să-ţi pierzi minţile. Plângeam judecata rătăcită a lui Eshe, dar poate că era mai bine pentru ea. Dacă nu aş fi fost înnebunită de grija pentru ceilalţi trei tovarăşi ai noştri, n-aş fi avut nimic împotrivă să-i împărtăşesc soarta.

Abel trebuie să fi fost închis în aripa captivilor bărbaţi, dar Ama? Mi-am amintit cum sălbaticii au tăiat aripile albe ale lui Doi, în pădure, cum i-au ciopârţit trupul şi i-au savurat sângele. Gândul că acelaşi lucru ar fi putut să i se întâmple şi Amei, mă nimicea. Dar bietul Trei? Dacă păţise la fel?

Abia mă abţineam să nu mă arunc asupra sevlimului cu părul lung, să-i smulg cuţitul de la brâu şi să-i retez beregata. Ce aş fi obţinut? Nimic, în afară de o moarte grabnică. Trebuia să gândesc. Să gândesc!

Reuşisem să mă apropii de mulatra ce mă oprise s-o ating pe fosta şefă. Din nu ştiu care motiv, şi ea era era ocolită de kambagali, atunci când li se permitea să dea iama în femei. Când am întrebat-o de ce, a râs.

— Ei cred că sunt un fel de spirit al râului. Cel ce m-a siluit a murit în secunda când a intrat în mine. Probabil că idiotului i-a crăpat inima, dar primitivii ăştia habar nu au de chestii din astea. Acum se tem, dar ştiu că mă vor ucide, până la urmă; numai să prindă curaj.

Vorbea despre toate grozăviile astea cu un zâmbet resemnat.

Când i-am povestit despre temerile mele în legătură cu Ama, m-a luat de braţ şi m-a dus până în faţa porţii ferecate.

— Priveşte peste cocioabele ăstora. E un rug acolo. Îl vezi? Ăla e locul unde ard îngerii. Un înger alb nu văd ei în fiecare zi. E un eveniment să pună labele pe unul, aşa că fac din asta o sărbătoare. Până acum nu s-a aprins focul, deci Ama ta e în viaţă. Încă.

Văzusem şi eu rugul acela de câte ori privisem în afara închisorii, dar nu ştiam care-i era rostul. Erau doar nişte beţe îngrămădite unele peste

altele.

O palmă a mulatrei s-a aşezat peste a mea. O încleştasem în jurul crengilor până se albise.

— Sper să te omoare pe tine înainte să vezi aşa ceva. E îngrozitor. Ard bietul înger de viu. Urletele sunt… se scutură, cuprinsă de un fior. Apoi, după ce se rumeneşte atât cât le place lor, sting focul şi se înfru…

Mulatra nu termină ce avea de spus. Căzu la picioarele mele, se prinse cu braţele de abdomen şi vomită. Am ridicat-o şi am dus-o la locul ei. Ne-am aşezat una lângă alta, cu genunchii strânşi în faţă şi, pentru o vreme, n-am scos niciun sunet.

— Îngerul tău a fost… am spus, fără să pot rosti cuvântul acela înspăimântător.

Capul i-a căzut în piept şi am înţeles.

În acel moment, cu mare larmă, pletosul intră, însoţit de obişnuita lui gardă de trei sevlimi şi, mai în spate, doi kambagali. Am îngheţat când, atârnându-i la şold, am observat cuţitul cu două tăişuri al lui Abel. Muşchii mi s-au contractat şi am putut să stau locului numai după un efort supraomenesc de a-mi controla emoţiile ce năvăliseră asupra mea.

În afară de cea dezonorată de kambagal, nimeni nu mai vorbea limba lor ciudată. Un sevlim a târât-o până în faţa căpeteniei. Cu ochii negri din care ţâşneau fulgere, acesta i-a spus ceva. Femeia s-a ridicat apoi, şi-a rotit privirea spre marea de femei şi a început să arate cu degetul.

Când s-a oprit în dreptul meu, mi-am dorit să se deschidă pământul, să mă înghită. Pe faţa ei apăruse un rânjet plin de răutate.

— Ce este? am izbucnit fără să ţin cont de liniştea tensionată din jur. Ce vor?

Ochii căprui ai femeii luciră diabolic.

— Te rog, tu înţelegi ce spun… Ce vor? am implorat-o.

— Le vor pe cele neîncepute încă. Pricepi? scrâşni printre dinţi.

Ura acestei femei mă lovi în obraz. Îmi întoarse spatele şi arătă cu degetul spre Eshe.

Am fost luată împreună cu africană şi încă două femei, şi târâte în afara ţarcului. Înainte să ies, am apucat să văd privirea lipsită de orice nădejde a mulatrei.

Zeci de kambagali, toţi goi şi împuţiţi, se adunară în jurul nostru şi începură să scoată nişte sunete de mi se ridica părul pe ceafă. Eram năucită; nu ştiam încotro să mă uit.

— Oriana? am auzit o voce.

Privirea a străpuns printre trupurile asudate şi, în spatele unei porţi asemănătoare celei a închisorii noastre, am văzut-o pe Alvira. M-am smuls din strânsoarea kambagalului şi, împingându-i pe toţi gură cască din calea mea, m-am repezit în direcţia aceea. M-am prins cu palmele de gratii, holbându-mă înăuntru. Câteva zeci de femei gravide zăceau întinse pe jos. Unele păreau pe punctul de a naşte, iar la altele abia se

putea observa pântecele bombat.

Alvira s-a repezit şi ea spre mine. Am început să vorbim precipitat, în acelaşi timp, fără să ne înţelegem.

— Alvira, ce cauţi aici? am zbierat, să-i acopăr vocea isterizată.

— Sunt o scroafă. Nasc purcei ca să aibă javrele astea ce mânca.

Privirea mi-a coborât asupra abdomenului ei. O umflătură ca o mingiuţă se iţea pe sub haine.

— Plecasei cu Ghenadie… Cum naiba…

— Chiar el m-a vândut.

— Ce?!

— Dacă aş avea suficiente zile! Aş vrea doar să-l înjunghii pe nenorocitul ăla, apoi să mor. Altceva nu mai aştept.

Încrâncenarea îi rămăsese intactă. O alta ar fi plâns în locul ei, însă ceea ce i se întâmplase adăugase cantităţi monstruoase de ură la cea pe care o simţea deja. Era arma ei. O întărea. Stătea sub ochii mei, cu burta aceea ce îmi înţepa retina şi ceea ce simţeam venind dinspre ea, îmi încreţea carnea pe mine de groază. Ar fi fost în stare să ucidă toată suflarea sălbatică; doar să pună mâna pe o armă.

Vestea că eliberatorul Ghenadie o folosise ca monedă de schimb pentru cine ştie ce favoruri din partea sălbaticilor mă tâmpise definitiv şi la întrebările în cascadă ale Alvirei, răspundeam monosilabic, ca lovită de apoplexie.

Câţiva kambagali s-au năpustit asupra mea, m-au lovit pe unde au apucat şi, ultimul lucru pe care mi l-am mai amintit după ce m-am trezit aruncată într-un râu rece ca gheaţa, a fost chipul Alvirei. Înmagazinase în el toată ura de pe toate tărâmurile locuite de muritori, ştiute sau neştiute.

Am fost spălată de nişte hăndrălăi, pipăită peste tot, analizată, căutată la dinţi, apoi închisă într-o colibă de paie, alături de Eshe şi celelalte două femei. Nu vorbeam între noi, atât eram de speriate, preocupate să prindem orice zgomot venit de afară şi să ne dumirim măcar puţin asupra a ceea ce ne aştepta în continuare.

Mirosuri ciudate se strecurau înăuntru. Voci răstite şi paşi se amestecau într-un haos absolut. Creierul meu percepea totul cu iuţeala fulgerului, însă ceea ce rezulta din iureşul infernal era o zăpăceală colosală, de parcă toate circuitele se topiseră, amestecându-se într-o mixtură inutilă.

Cotul stâng mi se frecă de paiele aspre din care era construită coliba. Un fir de lumină se strecura printre ele. M-am apropiat şi am lărgit spaţiul cu degetele. Dune uscate, imense, şi din a căror ariditate se ridica, din loc în loc, câte un copac ciudat, cu ramuri ca nişte braţe arse, contorsionate convulsiv, erau mărginite în depărtare de poalele unor munţi de stâncă cenuşie, stearpă.

Mă săturasem până peste cap de locul ăsta. *Voi ce intraţi aici, lăsaţi orice speranţă!* Dante

minţise, nu scria asta deasupra intrării în Infern; nimic nu te avertiza, pentru începeam să fiu tot mai sigură că aici era Iadul.

Spre seară a intrat la noi un kambagal scund, cu o faţă atât de buhăită, că părea un balon umflat. Ne-a adus de mâncare. Carne proaspăt friptă. Eshe şi una dintre femei s-au repezit şi, când le-am văzut cu câtă poftă îşi înfigeau colţii în hălcile zemoase, am simţit că mi se face rău. Erau mari şanse ca aia să fie carne de om sau de înger.

M-am lăsat pe vine şi mi-am îmbrăţişat genunchii. Pentru o secundă mi-a trecut prin cap că nu se poate, nu are cum, să aterizez într-o situaţie mai rea decât asta, dar m-am oprit. Dacă învăţasem ceva aici, atunci asta era faptul că mai răul era al naibii de posibil să existe şi nu voiam să-l provoc să mi se arate. Kambagalul s-a răstit la mine, urlând naiba ştie ce printre dinţii lui înnegriţi, şi îmi făcu semn spre mâncare. Pe cealaltă care nu mâncase, o copilă, a smucit-o de umăr, a târât-o prin ţărână şi i-a apăsat capul pană când biata a atins cu nasul suprafaţa unsuroasă a fripturii sălbaticilor. Abdomenul ei a zvâcnit, cuprins de convulsii. Într-o clipă, bărbatul enervat a sărit ca o felină călcată pe coadă şi a dat să se apropie de mine. Nu ştiu cum s-a făcut, dar până să am răgazul să gândesc, am fost în picioare, cu pumnii strânşi, pregătiţi de atac. Nu mai aveam eu forţă a zece oameni, dar furia ce răgea în mine ca o dihanie scoasă din minţi putea,

foarte bine, să-i ţină locul. Buhăitul s-a oprit şi m-a privit, clipind des. Probabil că nu mai văzuse vreodată pe una dintre creaturile acelea de care se foloseau cum doreau, reacţionând astfel.

Maxilarul mi s-a încleştat atât de tare, încât mă durea. Pumnii la fel; unghiile mi se înfipseseră în carne.

Kambagalul n-a îndrăznit să se apropie; s-a răzbunat, în schimb, pe oala cu mâncare. A răsturnat-o cu un şut bine ţintit. Apoi a mormăit o ameninţare către mine şi a ieşit.

Geamătul fetei mi-a atras atenţia. Un ciob din oala de pământ o lovise în barbă şi dintr-o tăietură cât bobul de mazăre îi curgea sânge. I-am apucat poala robei lungi în care era îmbrăcată şi i-am presat rana.

Zâmbi.

— Ăla a zis că abia aşteaptă să ţi se hotărască soarta şi să pună laba pe tine.

— Serios? m-am mirat. Înţelegi ce zic?

— O să te siluiască în toate felurile posibile.

— Peste cadavrul meu, am bombănit, încercând să par curajoasă.

Adevărul era că muream de frică. Nu aveam cu ce să mă apăr, eram la cheremul acestor înapoiaţi, dar mai ştiam şi că aş fi preferat oricând să mor, decât să fiu animal de prăsilă. Puteam înţelege multe, asta însă nu. Puteam trăi cu puzderie de răni pe trup şi în suflet, cu asta eram sigură că n-aş fi putut.

Am ajutat-o să se ridice şi am dus-o lângă peretele de paie. S-a rezemat, sleită de puteri. Cearcănele negre din jurul ochilor ei păreau pictate pe faţa albă ca varul.

— Nu arăţi prea bine. Poate că ar trebui să mănânci, am spus.

— Nu. Vreau să mor. Nu pot trăi aici.

Buzele i se crispară. Probabil că avea dureri mari.

— De când nu ai mai mâncat?

— De mult. Moartea prin înfometare e tare chinuitoare. Aş fi preferat să-mi taie unul din ăştia gâtul.

— Te-ai atins vreodată de… carnea asta?

Înclină din cap.

— Se poate ca totul să ţi se pară hidos până simţi mirosul. O! Mirosul ăla înşelător! E mirosul fripturilor din serile de vară când tata învârtea hălcile de carne pe grătar, iar eu stăteam de vorbă cu fratele meu, prefăcându-ne că nu aşteptăm cu nerăbdare să ne înfruptăm. Şi dacă nu te uiţi la carne, poţi s-o mănânci liniştită. Doar să nu încerci să mănânci vreun sân, vreo scoică sau vreun cârnat, astea chiar te duc cu gândul la provenința cărnii. Deşi, Gantur chiar asta preferă.

Fata scuipă într-o parte, a silă.

— Cine e Gantur?

— E bosliqul lor, un fel de căpetenie. Vorba vine, căpetenie. Se întâmplă doar să fie cel mai sângeros de pe aici şi ceilalţi se cacă pe ei de frică

în faţa lui.

— Eşti de mult aici? am întrebat prosteşte.

Sigur că era. Ştia multe despre ei şi chiar pricepea, cât de cât, ce spuneau.

— De atât de mult timp, încât orice altceva aş fi trăit mai înainte îmi pare vis.

— Şi… de ce eşti… am întrebat, şovăitor.

— Neîncepută? râse.

Am făcut o grimasă.

Se roti de trunchi, cu spatele la mine şi îşi ridică roba până deasupra umerilor, dezgolindu-se cu totul. Două pete vineţii, străbătute de vinişoare roşiatice, i se întindeau pe spinare, de sub omoplaţi până la talie. M-am cutremurat. Fata avusese aripi. Era un înger.

— Ei ţi le-au tăiat?

Aprobă cu o înclinare a capului.

Fără să mă pot abţine, am întins palmele şi am atins cicatricile. Erau mai reci decât restul corpului. M-am gândit la Ama şi Abel. Tonţii ăia ţineau mult la aripile lor. Chiar dacă ar fi fost lăsaţi în viaţă, fără aripi s-ar fi simţit fără niciun rost; exact ca fata asta.

— O vreme nu s-au putut hotărî ce să facă. Nu mai prinseseră îngeri cu aripi negre. Dacă le-aş fi avut albe, m-ar fi mâncat. În final, au zis să mi le taie şi să mă transforme în femeie. N-au îndrăznit să mă înceapă. Aripile mele tăiate încă le stăruiau în minte. Au un soi de teamă de îngerii negri. Cred că au încercat să şi-o exorcizeze cu mine.

Eshe şi cealaltă se ghiftuiseră bine şi stăteau rezemate de perete, cu burţile în sus, absente.

— Recuperatorul tău?

— L-au ucis de mult.

— Şi îngerul alb?

Nu răspunse, dar privirea îi căzu ca o sentinţă peste bucăţile de carne friptă.

— Îngerii mei sunt cu mine, am spus, înfrigurată de expresia chipului ei, de parcă m-aş fi aşteptat ca fata asta aproape moartă să mă ajute cu ceva.

Îmi prinse palma într-a ei şi mi-o strânse cu forţă. Îmi simţi teama. Când mă privi, ochii ei trişti mă doborâră.

— Aş vrea să te pot ajuta. Dar nu ştiu cum.

— Unde ţin îngerii albi?

— Gantur îi păstrează ascunşi bine. Nu are încredere în supuşi. În primitivismul lui ştie că face parte dintr-o rasă de animale, care îl vor sfâşia la cel mai mic semn de slăbiciune, aşa că nu le dă ocazia s-o observe.

— Armele? Ştii pe unde le ţin? Un cuţit mi-ar fi de mare ajutor.

— Slabe şanse să le mai recuperezi. Deja şi le-au împărţit între ei.

Mi-am amintit că văzusem cuţitul lui Abel la brâul sevlimului pletos.

— Când te-au prins aveai arme. Ce te face să crezi că dacă nu i-ai învins pe cei câţiva atacatori, o vei face cu tot poporul lor infect pe cap?

Avea dreptate. Nici mie nu mi-era destul de limpede ce voiam să întreprind, dar o idee încă neclară îmi bâzâia prin cap.

— Cum ajung la Gantur? am întrebat.

Fata zâmbi amar.

— Va ajunge el la tine, nu-ţi face griji.

Câţiva paşi se auziră în afara colibei. Uşa se deschise şi intră pletosul. L-am putut observa mai bine. Nu avea trăsăturile grosolane ale kambagalilor, nu pe de-a-ntregul. Probabil că era o corcitură. Ochii însă aveau ferocitatea sălbaticilor. Te paralizau când se opreau asupra ta. Părul îi era împletit în multe codiţe în care prinsese bucăţi de piele, sârmă şi o mulţime de obiecte micuţe confiscate de la victimele lui. Fără să-şi ascundă o grimasă, mută privirea de la o femeie la alta. Toate eram numai piele şi os şi, din câte auzisem, ăştia le preferau pe cele mai dolofane. După ce mă studie, se uită spre îngerul fără aripi, apoi reveni la mine. Asta m-a făcut să tremur din toate încheieturile. Se apropie, ridică o mână mare şi o încleştă peste maxilarul meu.

Mi-am dat seama ce îl intriga atâta. Culoarea neobişnuită a ochilor mei. M-am pomenit regretând-o, pentru prima oară în viaţa mea. Când am fost zvârlită cât colo, căzând pe spate, peste bucăţile de carne din ţărână, am crezut că am scăpat. Însă imediat au intrat doi despuiaţi, m-au apucat de braţe şi m-au tras afară din colibă. Nu ştiam unde mă duc, cu toată liota de nespălaţi

chirăind în jurul meu. Câţiva rânjiră spre mine, fluturându-şi mădularele. Nu era nevoie să înţeleg ce spuneau ca să pricep unde băteau. Am strâns din dinţi şi mi-am dorit fierbinte să am ocazia, cumva, să-i spintec pe toţi, până la unul.

Pe un deal nu prea abrupt, adunătura de isprăviţi s-a oprit în faţa unei colibe mai mari decât restul. Am zâmbit în colţul gurii; sălbatici sau nu, oriunde erau oameni, ăl mai răsărit dintre toţi, căpetenia, simţea nevoia să se distanţeze de inferiori, indiferent prin ce. Toţi tăcură şi îşi îndreptară privirile spre construcţia de paie. Am făcut şi eu la fel. Uşa s-a deschis dinspre interior, însă n-a apărut nimeni în cadrul ei. Mai mulţi dintre cei din alaiul ce mă însoţise, intrară, aruncară câte o piatră într-un coş de nuiele, apoi ieşiră după câteva secunde. După feţelor lor grave am dedus că era un soi de ritual.

Am fost împinsă cu atâta brutalitate, că nu ştiu cum de n-am căzut în nas, chiar la picioarele unei matahale ivite deodată în uşă. Individul purta o pereche de pantaloni de camuflaj cu puzderie de buzunare şi buzunărele peste tot, cizme butucănoase ce, după cum îi flendureau în picioare la fiecare pas, îi erau mult mai mari decât i s-ar fi potrivit. Bustul gol cu pieptul acoperit de şiraguri de mărgele şi tot soiul de zdrăngănele, părul lung, împletit ca al sevlimului, întregeau imaginea şefului peste sălbatici. Se putea ca individul să fi fost fructul siluirii vreunei negrese,

căci buzele extrem de pline, păreau agăţate pe faţa inexpresivă, ca şi când carnea i-ar fi explodat pe sub piele, chiar în zona gurii.

Felul neobişnuit în care arăta mă făcea să mă holbez, o idee mai mult decât o permitea buna creştere. Mi-a zâmbit şi m-a invitat înăuntru. Buzele i s-au întins pe sub obraji doar o clipă, apoi, dându-şi parcă seama că nu se cuvenea să arăţi niciun soi de blândeţe în faţa supuşilor, figura i se recompuse într-o încrâncenare dătătoare de fiori. M-a apucat de braţ, strângându-mă cu forţă. Am avut senzaţia că degetele lui mi-au topit toată carnea şi au ajuns la os. Ochii mi s-au umplut de lacrimi de durere. Abia după ce a trântit uşa în nasul curioşilor ridicaţi pe vârfuri pentru a prinde o imagine cât de mică din sălaşul alesului, s-a destins din nou.

Când ochii mi s-au obişnuit cu semiobscuritatea, am observat că locul părea o magazie, mai degrabă, decât o locuinţă. Depozitate la nimereală pe lângă pereţi, se găseau cele mai inimaginabile obiecte de găsit într-o junglă din Purgatoriu. Printre ele, chiar deasupra, zăceau desagile noastre şi arcul Amei. Dar ea, Ama, nu era pe nicăieri, îngerul cu aripile tăiate spunea că Gantur îi ţinea ascunşi bine, iar eu mă gândisem că e vorba de coliba lui. Dacă o mâncaseră?

— Coliba unui om spune multe despre personalitatea lui, spuse omul într-o limbă comună

curată.

— Ai multă… personalitate, am bâiguit. Şi vorbeşti limba…

— Şi citesc, spuse, aplecându-se de şale şi cotrobăind printre mormanele de obiecte.

Scoase o carte fără coperte şi citi la nimereală, silabisind enervant de rar. Karl May, Winnetou, am apucat să citesc pe o pagină. Îmi observă privirile ce alergau prin toate cotloanele, dar crezu că sunt năucită de bogăţia din jur.

— Pare o poveste interesantă, din păcate nu sunt toate paginile, zise.

Îl priveam cu gura căscată.

— Mama a fost una dintre femeile preferate ale tatii. A lăsat-o să trăiască pe lângă el şi să se ocupe de mine. M-a învăţat tot ce ştia. Îmi povestea despre locurile fantastice de unde venea; despre locuinţe una peste alta la care ajungi cu o cutie numită lift, despre alte cutii ce merg singure… Mi-ar fi plăcut să ajung acolo.

— Unde e mama ta?

Tipul lăsă privirea asupra coşului cu pietre.

— A trebuit s-o dea celorlalţi. Aşteptau asta de mult.

— Cum adică?

— Prin pietrele astea, supuşii îşi exprimă dreptul de a avea orice femeie începută de conducătorul lor.

Mi-am îngustat ochii. Nu înţelegeam nimic, dar nici n-am cerut alte lămuriri. Bărbatul părea

nevorbit şi aveam aşa, o impresie, că va spune de unul singur tot ce voiam, sau nu, să aud.

— Pietrele astea sunt ale tale, adăugă.

— Cum să fie ale mele?

— Supuşii ale căror pietre sunt aici, te vor avea. Aşa e obiceiul.

— Ce obicei? am sărit, chinuindu-mă să ascund groaza ce mă asalta.

Ridică din umeri.

— Aşa e aici. De când mă şti…

Un gând m-a făcut să vorbesc iute, peste el.

— Mama ta… Cu ea a fost la fel?

Şi-a dus mâna la cingătoare şi a încleştat palma peste cuţitul închis într-o teacă de piele crăpată.

— A fost dată supuşilor? am plusat, simţindu-i ostilitatea trezită de amintirea mamei.

— A murit în mâinile lor, scrâşni.

Însă datoria pe care îşi imagina că o are faţă de popor îi topi revolta. Se relaxă şi, până să am timp să clipesc, l-am văzut în faţa mea, la fel de gol cum era când l-a adus mă-sa pe lume, cu excepţia brâului de piele. Părea să fie foarte ataşat de acel obiect şi nu m-am putut abţine să mă gândesc la persoana căreia îi fusese confiscat. Când a întins mâna spre mine, tremuram din toate încheieturile. Dinţii mi se loveau între ei, scoţând un zgomot sec.

— Şi când ar trebui să mă dai?

— După ce te încep, răspunse plat.

Atunci, să am grijă să nu mă începi, idiotule!

— Ştii, în Chaos, locul de unde a venit mama ta, asta se cheamă viol.

— Viol? repetă cuvântul străin.

— Da, şi se pedepseşte aspru. Cei ce fac asta sunt închişi ani buni. Într-o cutie de piatră rece. Nu mai văd alt om câte zile mai au de trăit. După ce mor sunt băgaţi în saci şi aruncaţi în mare.

Voiam să bag spaima în el şi i-am povestit despre carcera lui Edmond Dantes din romanul lui Dumas, Contele de Monte Cristo. Dacă ar fi aflat că violatorii abia dacă sunt închişi pentru faptele lor şi că, dacă asta se întâmplă, ajung să lenevească pe banii cetăţenilor, cu orar de masă, asistenţă medicală şi tot tacâmul de care un cetăţean onest, dar muritor de foame, nu are parte, mă tem că i-aş fi întărit convingerea că face bine.

— În Chaos nu se întâmplă asta? întrebă, atât de candid, că am amuţit.

Speram să nu-mi simtă nesiguranţa.

— Nu. Au fost câţiva, mai demult, am minţit fără să clipesc.

Ridică din sprâncene, uimit, nevenindu-i să creadă că în alte locuri, o astfel de ocupaţie firească şi care menţine constant, în mod natural, numărul populaţiei masculine, ar fi atât de blamat.

Am continuat să-i susur în urechi, ca un şarpe edenian, că nu trebuia să se supună unor condiţii impuse de naiba ştie cine, dacă nu voia. Era liber

să aleagă pentru popor, din moment ce era ales să-l cârmuiască. I-am adus aminte, din nou, de maică-sa, fiindcă simţisem că rezona cel mai mult la imaginea ei, moartă în mâinile supuşilor. Voia mărul? Nu trebuia decât să întindă braţul şi fructul interzis putea fi al lui, doar al lui.

Privirea i se încinse în timp ce eu turuiam ca o moară stricată şi începu să mă măsoare într-un fel care mă alarmă. Nu ştiu ce înţelesese el din ce spusesem, dar era sigur că atitudinea mea îl excitase.

Pe naiba! Nu asta mi-a fost intenţia.

Ochii îi luciră când îmi porunci:

— Gata cu vorba. Dezbracă-te!

Nu numai că n-am făcut asta, dar mi-am strâns şi mai bine hainele pe corp.

— În Chaos, asta nu se întâmplă aşa, pur şi simplu. Mai înainte are loc preludiul.

Cuvântul *Chaos* îi răsună în tărtăcuță la fel de melodios şi de plin de promisiuni necunoscute, la fel cum ni se întâmpla nouă, celor ce trăiam, sau trăiserăm acolo, de câte ori ne refeream la Rai.

— Ce-i ăla?

— Cei doi stau de vorbă, am spus, cu inima în gât.

Strâmbă din nas, gândind, de bună seamă, că în Chaos trăiau cei mai plicticoşi oameni zămisliţi vreodată. Virilitatea i se topi, spre marea mea bucurie.

— Despre ce? întrebă, fără entuziasm.

— Despre orice. Vrei să ştii cum se termină povestea lui Winnetou?

Se uită la mine ca un copil căruia i se promite o jucărie. Citisem povestea când eram foarte mică şi, în afară de faptul că mi se aprinseseră călcâiele după indianul cu părul ca abanosul, mare lucru nu-mi mai aminteam, dar ştiam că pot să aberez la greu, nu era nimeni pe aici care să mă poată prinde cu minciuna.

El s-a întins pe podea, în ţărână, şi, cu un zâmbet mulţumit, s-a aşternut la ascultat aventurile lui Winnetou; cele inventate de mine. Eram Şeherezada, nevoită să născocească poveşti pentru a scăpa de la moarte.

Cu oarecare poticneli, la început, apoi tot mai inventivă, am început să ţes istorii. O vreme m-am ţinut de contextul din romanul lui Karl May, însă, prinsă în propriile urzeli, i-am făcut indianul să se bată cu extratereştrii, cu nişte funcţionari de bancă ce voiau să-i vândă calul la licitaţie, l-am însurat cu o corporatistă ce, apoi, l-a părăsit pentru un magnat al petrolului şi aveam atât de multe de adăugat că, în frenezia mea, mi-a părut râu când căpetenia despuiată a început să sforăie lângă mine.

Am tăcut şi eu. Inima îmi bubuia în urechi şi puteam simţi zvâcniturile sângelui la fiecare pompare. În jur, mormanele de obiecte păreau că se mişcă. Arcul Amei se afla la o întindere de braţ. Nu ştiu ce voiam să fac cu el, însă dorinţa de a-l

atinge era urgentă. M-am târât ca o râmă, o jumătate de metru, atentă când la Gantur, când la arc. L-am apucat cu greu şi am început să trag spre mine. Din păcate, degetele mi-au alunecat şi arma a căzut în ţărână, cu un pocnet surd, împreună cu doi dintre desagii noştri.

Împietrită, sigură că din cauza tensiunii, o venă îmi va plesni în cap, ascultam ritmul respiraţiei puturoase a bărbatului. Plescăi din limbă, se întoarse pe o parte, cu faţa spre mine, dar nu se trezi. Întinse piciorul stâng peste fesele mele.

La naiba! Aşa o să-mi fie mai greu să mă mişc.

Un zgomot ca un fâşâit se auzi dinspre unul dintre desagi. Ochii mi s-au făcut cât cepele când, dintr-a lui Trei ieşi un păianjen cât pumnul, cu blană pe spate. Nebunul nu scăpase de creaturile alea cu multe picioare, aşa cum ne jurase pe toţi sfinţii.

— Trei, tâmpit superb! am bolborosit în barbă, cuprinsă de exaltare.

Entuziasmul meu ajunsese la paroxism când am văzut arătarea făcând câţiva paşi spre braţul lui Gantur. Speram ca asta să fi fost cea care o înţepase pe Ama, lăsând-o paralizată.

— Nu… Nu… Nu… am bombănit.

Artropodul îşi schimbase direcţia de mers, găsindu-mă pe mine, probabil, mult mai suculentă.

Cu degetele mâinii stângi am împroşcat cu ţărână spre animalul mic, dar înfiorător. Bun!

Furtuna de praf l-a convins că alesese ruta nepotrivită, aşa că a revenit la cea iniţială. N-a durat mai mult de câteva secunde până la înţepătură. Gantur n-a simţit nimic.

După câteva minute în care mi-am imaginat veninul păianjenului alunecând cuminte prin venele bărbatului, am îndrăznit să mă mişc.

O făcusem! Şi acum?

Capitolul XII

Stăteam în mijlocul acelui depozit de vechituri, cu Gantur la picioarele mele, gândind că nu am niciun plan. Totul se învârtea cu mine şi, parcă, spaţiul se lărgea. Gustul dulce al victoriei fu pe dată acoperit de cel sălciu al confuziei.

Gândeşte! Gândeşte!

M-am apropiat de uşa închisă a colibei şi am încercat să privesc afară, prin crăpătura largă dintre ea şi cât. Nu era nimeni de strajă. Să fi fost ei atât de siguri că o femeie nu reprezenta o ameninţare sau nici măcar nu le trecuseră prin capetele alea de brute astfel de idei organizatorice?

Cerul apusului, colorat într-un roşu puternic, orbitor, mi-a adus aminte de hartă. Poziţia soarelui era singurul nostru punct de reper când venea vorba de orientare, în rest eram pierduţi în spaţiu. Abel încercase o dată să-şi scormonească prin cap, unde ştia el că are o informaţie despre

felul cum cresc muşchii pe copaci, însă fără rezultat. Adevărul e că puţini dintre noi, mai ales cei crescuţi la oraş, se gândesc că vor avea nevoie să ştie despre astfel de chestiuni. Să se fi gândit Abel, pe vremea când o urmărea obsedant pe Ama chelneriţa, că va ajunge să orbecăie prin păduri neprietenoase în Purgatoriu? Să fim serioşi!

Am băgat mâna până la cot în desaga mea, unde ştiam că ascunsesem un ciocan făcut de Grim dintr-o piatră cât un pumn de mare. Nu mai era acolo. Cine ştie la brâul căruia dintre animalele astea atârna acum? Harta, în schimb, îmi foşni între degetele oarbe. Am dat să mi-o îndes în buzunare, instinctiv. Doar că nu existau buzunare pe otreapa oferită de sălbatici. Un sac larg, tocit până la transparenţă, îmi fusese tras peste trupul gol, imediat după îmbăierea în râu. La nimereală, şi fără să-mi pese de zgomotele pe care cineva ar fi putut să le audă, am început să scotocesc prin mormanele de obiecte.

Simţeam durere. Dar nu în trup, ci undeva într-un loc obscur, imposibil de localizat cu precizie, acolo unde trebuie să fi sălăşluit sufletul. Oameni din Chaos, femei şi bărbaţi, căzuseră în mâinile acestor barbari. Obiectele lor, multe dintre ele rămase enigme pentru primitivi, erau stivuite la grămadă. Privirile mi-au fost atrase de o cutiuţă argintie. Era o pudrieră. I-am apăsat micuţul mecanism de deschidere. Oglinjoara era înnegrită de la umezeală, iar pudra devenise tare

ca piatra. Imaginea mea, reflectată printre petele cenuşii, m-a cutremurat. Pe faţa suptă, ochii ieşeau în evidenţă ca două faruri de lazulit.

Oare care o fi fost soarta posesoarei pudrierei? Scurtcircuitându-mă din cap până în picioare, un fior m-a scuturat. Nu aveam timp de aşa ceva. Femeia asta devenise, probabil, oale şi ulcele de ceva vreme. În schimb, ai mei trebuiau salvaţi.

Un telefon mobil, un Nokia vechi, cât o cărămidă de mare, îmi căzu la picioare. Din reflex, l-am îndesat în traistă, însă imediat l-am scos şi l-am aruncat înapoi.

O pereche de pantaloni în care, chiar aşa piele şi os cum eram, abia de am încăput, şi o cămaşă cadrilată, au înlocuit cârpa străvezie. Arcul Amei rămăsese fără tolba de săgeţi, dar mi l-am petrecut pe după cap, doar pentru că era al ei. Am luat nişte haine şi, tocmai când am vrut să ies, nişte dungi arămii îmi străpunseră irisurile. Inima a luat-o razna. La o întindere de braţ se aflau două pumnale, aparţinând lui Gantur. M-am repezit ca uliul asupra prăzii şi când mi-am încleştat palmele, strâns, peste mânerele reci, m-am simţit puternică.

Aveam puterea să ucid.

Indiferent de stadiul de evoluţie în care se află o societate, la un moment dat, poţi fi sigur că nu va pierde din vedere un aspect foarte important, acela că va trebui să-şi ucidă semenul. Sălbaticii

ăştia refăceau aici, la scară mică, istoria Chaosului şi, iată, singurul lucru ce mergea ca pe roate, aici sau aiurea, era crima. Sporii urii se multiplicau şi se transmiteau de la om la om, odată cu aerul inhalat.

După ce m-am codit o vreme, am îndrăznit să mă apropii de căpetenia sălbaticilor şi i-am desfăcut brâul în care ţinea cuţitul acela mare, cu tot cu teacă.

Curios cum, înarmată, aveam mai multă încredere în mine. Până la urmă, în Chaos sau în Purgatoriu, om eram şi eu. De dragul imaginii, aş vrea să vă pot spune că îmi doream să scap uşor, fără să fie nevoie să iau viaţa cuiva, dar ar fi o minciună. Strânsesem în mine atâta ură! Şi ura asta nu putea fi domesticită decât cu sânge, cu privirile îngrozite ale nenorociţilor în timp ce li s-ar fi scurs din trupuri ultima picătură de viaţă. Aş fi vrut să vadă în chipul meu pe toate celelalte, siluite, maltratate, ucise…

Când am ieşit, eram deja împăcată cu gândul că nu voi ajunge prea departe. Era o nebunie să cred că voi reuşi să scap şi încă nu-mi pierdusem minţile definitiv; oricum, nu într-atât, încât să mă îmbăt cu apă rece. Un lucru ştiam sigur: că voi lua cu mine, în moarte, pe cât mai mulţi dintre sălbatici.

Încordată, strângând pumnalele cu disperare, am aşteptat să dau de primul aspirant la a fi scrijelit din creştet până în tălpi. Doar că n-a

apărut nimeni. Întunericul înserării îi gonise pe toţi prin coşmeliile lor. Din soare nu se mai zărea nimic, doar o dungă portocaliu-negricioasă, ce se ascundea în spatele orizontului.

Minţile mi s-au întors în cap şi m-am ascuns în spatele colibei. Ce naiba fusese în dovleacul meu de mă aruncasem în luptă ca un Rambo schizofrenic, sugrumat în haine cu câteva numere mai mici?

Răspunsul la întrebarea asta avea să mai aştepte, căci un kambagal a apărut din spatele unei stâncii, scărpinându-şi una dintre fese.

Doamne! încă nu mă puteam obişnui cu imaginea mădularelor, atârnându-le între picioare ca nişte mici animale moarte. Mi-aş fi ferit privirea, dacă mi-aş fi permis luxul; dar netotul ăla venea chiar spre mine. Încă nu mă văzuse, însă era doar o chestiune de timp până avea să se întâmple asta. S-a oprit pe nepusă masă, s-a aşezat pe vine şi a început să scurme cu un deget în pământ. A reuşit să dezgroape o râmă şi, după ce a studiat-o în lumina chioară a înserării, a înghiţit-o. Pielea mi s-a încreţit de silă.

Un chiot s-a auzit peste acoperişurile de stuf, atrăgând atenţia bărbatului. A privit pentru câteva secunde în jur, apoi şi-a luat picioarele la spinare, în direcţia de unde se auzise strigătul. Mi-a părut rău că am fost văduvită de plăcerea de a-i lua viaţa.

Ţipete de femei umplură, deodată, liniştea

întunecată. Veneau dinspre locul unde fusesem şi eu închisă.

Mintea mea producea numai idei fără cap şi fără coadă; nimic care să aducă a plan, iar sperietura provocată de zbierete, alunga orice gând înainte de a se închega. Am hotărât să merg spre locul unde încă se afla Eshe cu celelalte două femei. Măcar începeam de undeva.

Când am dat buzna în colibă, le-am găsit moţăind, cuibărite una într-alta. Îngerul fără aripi a sărit de lângă ele, privindu-mă speriată. Ochii îi căzură pe pumnalele mele.

— L-ai omorât pe bosliq?

— Nu, e doar paralizat. Ah, n-am timp acum să explic, am bombănit, văzând că nu pricepea ce spun.

Eshe era la fel cum o lăsasem, apatică, moleşită şi nepăsătoare cu tot ce i se întâmpla. Pentru o clipă, mi-a trecut prin cap s-o las acolo. S-o târăsc după mine putea să mă încurce. Chiar am făcut un pas spre ieşire, dar inima mi-a dat un ghiont dureros. Am apucat-o de subsuori, am ridicat-o şi am zgâlţâit-o bine.

— Eshe, trebuie să mergem.

Africană se uita la mine, buimacă.

— Unde vrei să pleci? interveni îngerul.

— Oriunde, numai să fugim de aici.

— Mă iei şi pe mine?

Am măsurat-o din cap până în călcâie.

— Dacă eşti capabilă să te ţii pe picioare, n-ai

decât. Nu te baza pe mine, trebuie să am grijă de ea, am spus, arătând spre Eshe.

— Ziceai de îngerii tăi. Te pot duce la ei, plusă ea, sperând că această nouă ofertă mă va determina să privesc întovărăşirea cu ea cu ceva mai mult entuziasm decât arătasem.

Oho! Nu se înşelase. Ochii mi s-au mărit şi rotiţele din cap mi s-au pus pe treabă, de parcă tocmai primiseră un brânci pe cinste.

— Dacă mă ajuţi săi scap, te duc şi în cârcă! am declarat, hotărâtă.

— Să nu mai pierdem vremea. Îmi dai şi mie unul din alea? indică spre pumnale.

— Dacă ştii să-l foloseşti, ia.

I l-am întins pe cel din mâna stângă. Când a strâns mânerul rece, ochii i-au licărit.

În acel moment, ţipetele de mai devreme, din staulul femeilor, deveniseră urlete.

— Ah, e una din zilele acelea, scrâşni îngerul.

— Ce zile?

— Sălbaticii pleacă la război cu alte triburi, iar cei lăsaţi să aibă grijă de sat, dau iama în femei.

— Nenorociţii ăştia nu se mai distrează şi în alt fel?

— Ba da. Îşi taie beregățile unii altora, dar asta e după siluiri, ca potenţial de divertisment.

Carevasăzică, ăsta era motivul pentru care aşezarea părea părăsită. Primitivii porniseră la luptă cu alt trib. Ce să facă şi ei, săracii? Dacă nu era nimic interesant la TV?

— Du-mă la îngeri, am spus.

— Cum? se holbă îngerul. Nu le auzi pe femeile alea? Trebuie să le salvăm.

— Ce? fu rândul meu să-mi iasă ochii din orbite. Ce pot eu să fac? Noi suntem două, ăia or fi… naiba ştie câţi…

Nebuna n-a mai stat la discuţii; a ieşit pe lângă mine ca o mică tornadă, nelăsându-mi alternativă, decât s-o urmez. Ştia unde erau îngerii mei şi fără ei n-aş fi plecat nici în ruptul capului. Trebuia s-o ţin pe nemernică în viaţă, măcar până mă ducea la ei. Am scrâşnit din dinţi şi am alergat după ea.

Imaginea acelor femei înnebunite, cu feţele schimonosite de teroare, m-a blocat. Pentru câteva secunde, după ce îngerul s-a aruncat ca o inconştientă în iureşul sălbatic, n-am fost în stare să mă apropii. Ce m-a scos din starea de prostraţie a fost un kambagal care, văzându-mă înarmată, s-a repezit asupra mea. Era mai scund decât mine cu două capete. De fapt, cu trei capete, pentru că imediat ce s-a apropiat şi m-am ferit din calea tăişului cuţitului, mi-am înfipt mâna în claia lui lipicioasă şi i-am retezat beregata. Ori pumnalul meu tăia brici, ori teama pentru propria viaţă îmi crescuse forţa fizică, fiindcă am rămas cu ţeasta omului, atârnând de pâr, bălăngănindu-mi-se în faţa ochilor.

Am apucat să văd îngerul făcând acelaşi lucru. Rânjea ca scoasă din minţi şi chiuia după fiecare

decapitare.

— Fugiţi! le striga femeilor năuce. Fugiţi unde vedeţi cu ochii.

Unde naiba să fugi pe tărâmurile astea? Eu şi tovarăşii mei executasem cu mare graţie sărituri din lac în puţ, mai tot timpul, de când ajunsesem aici. Nu era adevărat că era meleagul nimănui. Era al terorii şi al durerii fără de sfârşit, al decepţiei şi al nefericirii. Pata verde din depărtare era înşelătoare. De acolo venisem. Ştiam că acolo se află un pericol mai mare decât reprezentau sălbaticii: Belzebut cu tovarăşii lui.

Suferinţele îndurate în Purgatoriu făcuseră ca amintirile despre viaţa din Chaos, singurele mele ancore în firesc, sa de deterioreze ca o poză veche sub acţiunea umezelii constante. În clipele de deznădejde, mă îndoiam chiar că erau amintiri, intuiţia mea despre acea existenţă se evaporase pe nesimţite. Poate că erau nişte poveşti auzite de la naiba ştie cine şi, aşa cum lucrează uneori mintea omenească, le adăugasem tuşe personale şi le înzestrasem cu afinităţi ce, în realitate, nu erau decât iluzii. Chiar identitatea mi se pierduse undeva, pe drum. Să uiţi cine eşti şi să te trezeşti deodată în aceeaşi carne, dar fără să simţi că tu ai crescut în ea, te poate zgudui serios în chiar miezul conştiinţei, te poate face să nu mai simţi nicio responsabilitate morală faţă de propriile acte.

Era imposibil să rămâi normal. Când totul în

jur duhneşte a moarte şi împuţiciune, şi omul cel mai vrednic decade până acolo unde e nevoie pentru a-şi păstra viaţa.

O viaţă ce mai are valoare doar pentru el. Aici ţi-o puteai pierde pentru cele mai nenorocite dintre motive. Nu că în Chaos nu vedeam din astea; ba chiar dacă aş face raportul dintre populaţia din Purgatoriu şi cea din Chaos, aş spune că rezultatul era de unu la unu.

— Ce staţi ca proastele? Smulgeţi carnea de pe ăştia! Aţi uitat ce sunteţi? răcnea îngerul la femeile ce priveau în jur, năuce, neştiind ce să facă, prostite de libertatea neaşteptată.

Lipsa lor de reacţie sporea furia fetei. Pentru fiecare muiere cu creierul spălat din turma aceea, ea se răcorea luând câte două-trei gâtlejuri.

Era o luptătoare redutabilă. Sălbaticii aveau motive serioase să se teamă de îngerii cu aripi negre.

Nu mai ştiu câte vieţi am luat în seara aceea. Ar trebui să mă scuz cu faptul că în mine se trezise cel mai puternic dintre instinctele primare, acela al conservării, pentru sângele pe care l-am făcut să curgă. Ar trebui, dar n-o s-o fac. Am vrut să ucid scursurile acelea. Un Gică Contra ar putea să spună că erau primitivi, nu li se putea cere să gândească evoluat. I-aş fi tăiat gâtul şi acestui Gică. Primitivi sau nu, erau oameni. Cum nu puteau fi convinşi cu frumosul să nu mai comită

acele atrocităţi, ridicate la rang de stil de viaţă, nu mai rămânea nimic de făcut, în afară de a-i decima.

Îngerul cu aripi negre, Mărit, pe numele ei, m-a condus, aşa cum se angajase, la ascunzătoarea unde era ţinută Ama. M-am înfiorat când am văzut-o. Era legată fedeleş, învelită în ierburi ce ar fi trebuit să-i frăgezească şi să-i aromatizeze carnea. Conştientă, însă cu minţile aproape pierdute de teamă, a început să urle la vederea mea. Cu braţele încleştate în jurul gâtului meu, a hohotit aşa cum n-o mai văzusem vreodată. S-a oprit din plâns şi mi-a dat drumul abia când i-am spus că trebuie să-l salvăm şi pe Abel.

Îngerul meu negru era închis laolaltă cu încă patru bărbaţi. Unul dintre ei era Trei, iar ceilalţi, recuperatori. M-am bucurat, nişte perechi de braţe în plus nu puteau decât să ne mărească şansele de evadare. Îi ucisesem pe toţi cei ce nu fuseseră luaţi la războiul cu tribul inamic, dar nu era cine ştie ce fală, întrucât ăştia erau cei mai nevolnici dintre sălbatici. Matahalele cele mai sângeroase se puteau întoarce în orice clipă. Nici nu voiam să mă gândesc la ce ni se putea întâmpla în cazul ăsta.

Le-am tăiat legăturile, însă niciunul nu era în stare să se ţină bine pe picioare. Sălbaticii nu-i hrăneau pe prizonierii bărbaţi, îi lăsau să moară lent, fără mâncare sau apă.

— Ce ţi-a luat atâta timp să faci asta? mârâi

Abel în urechea mea, pe când tăiam papura uscată ce îi ţinea mâinile împreunate la spate.

— Era coadă la coafor! i-am replicat, smucindu-l.

Zâmbind, mi-a privit claia de păr neîngrijit.

A venit apoi rândul femeilor însărcinate. Alvira ni s-a alăturat pe dată, însă unele dintre ele, fiind aproape de momentul naşterii, nu se putură urni. Mi-a părut râu pentru ele. Probabil că vor îndura răzbunarea sălbaticilor, vor pătimi şi în locul celor eliberate şi pentru fiecare om de-al lor ucis, însă nu le puteam ajuta cu nimic. Mica noastră armată, încropită din bărbaţi scheletici şi muieri în care mai pâlpâia încă o fărâmă din cele Ce fuseseră odată, nu le putea ţine piept.

N-am să uit niciodată privirile acelor femei, pe când ne urmăreau depărtându-ne. Niciodată. Oricât aş fi vrut să nu întorc ochii spre ele la fiecare câţiva paşi, nu mă puteam abţine. Dacă le-aş fi văzut resemnate, mi-aş fi sedat conştiinţa, cumva, dar nu… îşi priveau burţile gigantice cu ură. Le-ar fi tăiat, dacă ar fi putut. Le-ar fi îndepărtat ca pe nişte pungi cu puroi.

Capul îmi exploda pe când părăseam satul. Abel preluase harta şi ne ghida în întuneric. Zona deşertică, populată ici şi colo cu acei copaci ca nişte braţe răşchirate, era atât de dezolantă la privit, că mă mir cum de n-am crăpat cu toţii din pricina disperării absolute ce ne cuprinsese.

Rămăsesem în urma grupului. Eram ca un

câine ciobănesc, păzind mioarele ce riscau să se rătăcească de turmă. Trei o ţinea pe Eshe de mână, trăgând-o după el, tăcut, cu ochii în nisipul fierbinte, de parcă ar fi avut grijă să nu calce pe ceva. Africană fusese luată aproape cu forţa. Nu voia să părăsească coliba. Ea nu mai ştia cine suntem noi, dar noi ştiam cine era ea, aşa că nu ne-a lăsat inima s-o abandonăm.

Mărit stătea la dreapta lui Abel, arunca mereu ochii pe hartă ori de câte ori Abel o deschidea şi îi dădea sugestii pe care el le accepta suspect de repede. Dar ştiam de ce o face. Îngerul acesta pe palmele căruia se uscase sângele sălbaticilor era, sau părea, cel puţin, cel mai stăpân pe sine. Sub arcade îi ardea focul nimicitor al dorinţei de răzbunare, iar maxilarul îi era atât de încordat, că dădea să-i spargă pielea. În spatele ei, arătând la fel de încrâncenată, îşi târşâia picioarele Alvira. Puteam să jur că se gândea la Ghenadie.

Ama păşea înaintea mea, încă mirosind a ierburile cu care intenţionau să o frăgezească sălbaticii. Chiar şi fără săgeţi, şi-a luat arcul imediat şi l-a petrecut pe după cap. A fost mulţumită când i-am oferit şi brâul lui Gantur.

La mijlocul trupei se aflau cei trei bărbaţi şi mai multe femei. De ce aleseseră să meargă cu noi şi să nu alerge aiurea prin pustiu, nu ştiu. Poate că, de unde priveau ele, eu şi tovarăşii mei arătam ca nişte oameni cu un plan. Nu făceam decât să urmăm harta şi, aşa cum ea ne mai băgase în

bucluc, putea s-o mai facă o dată.

— Oare câţi suntem? întrebă Ama, sucind capul ca să poată privi în spate, la mine.

Fără să spun ceva, am început să număr, peste umărul ei, dar am renunţat imediat. Ce rost avea? Doar ca să obţin o statistică a morţilor când se va întâmpla ca o nouă nenorocire să ne forţeze s-o privim fix în ochi? Mai bine nu!

— Tăceţi! l-am auzit deodată pe Abel.

Ca şi el, ne-am oprit ascultând, încordaţi.

— Tăceţi, naibii! repetă, deşi nimeni nu scosese un cuvânt.

Nu se auzea nimic. Poate că lipsa de hrană şi teama concentrată din fiecare secundă petrecută cu sălbaticii îi provocau accese de delir. L-am văzut privind în toate părţile.

— Repede, înghesuiţi-vă acolo! ne porunci, arătând spre un pâlc de copaci, crescuţi foarte aproape unul de altul.

— Mişcaţi-vă, spuse şi Mărit. Se întorc sălbaticii.

N-are rost să spun că niciunul n-a trebuit să fie invitat încă o dată. Ne-am trântit la pământ, făcându-ne una cu nisipul moale.

— Niciun cuvânt! Nicio respiraţie! ne sfătui îngerul meu negru.

Sfat inutil. Fiecare dintre noi ducea o luptă epuizantă cu ceea ce se petrecea în trupul şi cugetul propriu. Atâta ne cufundasem în tumultul interior, că nici dacă ni s-ar fi cerut să ieşim, n-am

fi făcut-o aşa uşor.

Frica îmi accelerase pulsul şi chiar dacă simţeam nevoia să inspir mult aer, n-o făceam. Creierul cerea mai mult oxigen decât îmi permiteam să-i dau, aşa că se răzbuna cu un vertij ce îmi făcea ravagii între urechi. Bătăile inimii răsunau în cap, asurzitor.

Paşii sălbaticilor începură să răscolească nisipul, atât de aproape, că dacă neşansa l-ar fi făcut pe vreunul dintre noi să strănute, am fi fost auziţi. După cum ne mersese de o vreme încoace, n-ar fi fost exclus ca ghinionul să se fi lipit de noi şi aşa de mult drag să fi prins de amarul nostru, încât nu se putea să nu se întâmple ceva care să ne arunce tocmai în pumnalele primitivilor.

Nu mi-a venit să cred când ultimele bolboroseli s-au pierdut în noapte, iar noi rămăsesem întregi. Atunci am văzut primele zâmbete după mult, mult timp.

Bucuria nu dură decât o clipă însă. Imediat ce ar fi ajuns în satul lor, sălbaticii ar fi putut porni în urmărirea fugarilor. Cruzimea lor nativă ar fi fost acum înmiită de furie, văzând că toată ordinea din haosul în care trăiau, fusese dată peste cap de nişte venetici din altă lume.

Ne gândeam cu toţii la asta. N-a fost nevoie ca îndemnul de a o lua la sănătoasa să mai fie verbalizat.

Dimineaţa cenuşie ne-a găsit pe buza unei râpe la baza căreia exploda şi se pierdea la

orizont, un univers plin şi verde. După deşertul ce ne uscase ochii de atâta vreme, acea culoare plină de viaţă ne mângâia privirile. Se putea coborî pe o potecă ce se rupea în atât de multe zigzaguri abrupte, că numai când te uitai în jos te lua ameţeala. Într-o perfectă stare de sănătate, n-am fi avut de ce să ne facem probleme, dar nu era cazul niciunuia dintre noi. Rupţi de foame, cu reflexele slăbite de nesomn, cu privirea ce ne juca feste, la cel mai mic pas greşit, puteam deveni istorie.

Cerul era la fel de negru ca disperarea noastră şi, pentru ca năpasta să fie completă, o ploaie rece începu să cadă mărunt, udându-ne hainele şi curgându-ne pe feţe. Poteca ce şerpuia sub noi lucea ca sticla. Aveam să alunecăm în noroi ca pe gheaţă. Ne uitam unii la alţii printre laţele jilave, cântărind care moarte ne aranja mai bine: de mâna sălbaticilor sau zdrobiţi de colţurile stâncoase ale abisului.

Descurajarea începea să-şi facă treaba. Unii declarară că vor rămâne pe loc până când poteca se va usca din nou.

Nici nu apucă Mărit să spună că nu-şi vor permite acest lux, pentru că sălbaticii vor fi pornit înapoi, pe urmele noastre, că un vuiet cumplit făcu să ne treacă fiori de spaimă prin toate încheieturile.

Sălbaticii!

Două femei şi unul dintre recuperatori s-au

avântat pe potecă sub impulsul fricii, neluând în seamă suprafaţa alunecoasă. Mi-am mutat privirea când i-am văzut plonjând în gol, urlând.

— Nu putem coborî! gemu Ama, frângându-şi mâinile.

— Ba da, putem, dar cu grijă, spuse Abel.

— Cum altfel? se miră ea, privind în spate.

Urmăritorii noştri nu se vedeau încă, din cauza dunelor de nisip, dar era o chestiune de minute până când siluetele lor oribile aveau să ni se arate.

— Haide, mai zise Abel.

Coborî uşor sub privirile noastre îngheţate.

— Sprijiniţi-vă cu palmele de peretele stâncii. Să nu vă ţineţi de mâini. Dacă veţi cădea, îi veţi trage şi pe alţii.

După el a urmat Mărit. Ceilalţi au prins curaj, văzând că tovarăşii lor nu împărtăşesc soarta primilor temerari. Am coborât ultima, cuprinsă de frisoane violente provocate de emoţia primejdiei şi a neprevăzutului. În momentul acela deja se zăreau creştetele primitivilor iţindu-se din nisipuri.

Drumul era moale şi, din loc în loc, din pământ ieşeau rădăcini pe jumătate îngropate sau pietre ascuţite. Îl străbătusem pe jumătate până la atacul sălbaticilor. Imediat ce ne-au zărit, au început să arunce cu pietre.

— Feriţi-vă capul. Lipiţi-l de perete, strigă Abel.

Fruntea a început să-mi sângereze. Fusesem lovită şi nici măcar nu simţisem din pricina adrenalinei. Am şters cu mâneca şiroiul de sânge ce îmi acoperise ochiul stâng. Era foarte greu să fiu atentă pe unde calc, să nu alunec pe pământul ud, să nu mă împiedic de vreun ciot şi, în acelaşi timp, să mă feresc de proiectilele ce curgeau odată cu ploaia de deasupra.

O femeie, al cărei chip nu apucasem să-l văd bine şi a cărui voce n-o auzisem deloc, a căzut. Ochii noştri ieşiţi din orbite au urmărit-o fără voie, până când s-a pierdut într-un pâlc de arbuşti. Chiotele sălbaticilor au acoperit bufnitura seacă a bietului trup, deja sfârtecat de crengi.

Abel nu se oprea. Mergea încet, în ritm egal şi susţinut. Nu îndrăzneam să mă desprind de peretele stâncii pentru a privi spre el, însă îi auzeam îndemnurile.

Ploaia, cea care ne-a lăsat fără câţiva dintre ai noştri, îi favoriza pe norocoşi să rămână în viaţă. Fără ea, sălbaticii ar fi coborât şi ne-ar fi ucis până la unul. Nu îndrăzneau să înfrunte poteca prăpăstioasă pe astfel de vreme. Probabil că disperarea noastră întrecea cu mult dorinţa lor de răzbunare.

După o vreme, vocile de deasupra nu s-au mai auzit, iar pietrele ricoşau în stâncă cu mult înainte să ajungă la noi, aşa că nu ne mai loveau. Pământul potecii nu mai era la fel de îmbibat de apă şi am putut coborî într-un ritm mai rapid.

Jos, nevenindu-i să creadă că a trecut şi de asta, Ama s-a aruncat peste bălăriile ce ne ajungeau până la genunchi şi a început să se roage. Eshe s-a aşezat lângă ea, imitându-i gesturile ca un copil neştiutor. Abel a desfăcut harta şi s-a retras sub bolta unei scobituri în stâncă. Mărit, l-a urmat imediat, iar Alvira privea încurcată în jur, neştiind ce să facă.

— Doar nu rămânem aici? se miră.

M-am rezemat cu spatele de trunchiul unui copac uscat. Ploaia se oprise, însă cerul rămânea la fel de încărcat, aruncând tonuri de gri pe orice culoare ivită în cale.

— Lasă-i să se odihnească niţel, am spus.

Roti trunchiul şi privi spre Ama. Gestul ei de rugăciune în neant, i se părea inutil şi, mai cu seamă, prostesc. Se relaxă, lăsă mâinile să-i cadă moi pe lângă trup, apoi mi se alătură. Strânse picioarele la genunchi, însă imediat le depărtă unul de celălalt, fiindcă abdomenul umflat o incomoda.

— Ce vei face cu… am şoptit, arătând spre burtă.

— O să-l ucid imediat ce se naşte, răspunse repede şi cu voce atât de fermă, că ceilalţi ridicară capetele şi priviră spre noi.

Celelalte femei însărcinate îşi priviră burţile, aproape cu mirare, de parcă abia aflaseră de ele.

Tăcerea tensionată fu întreruptă de căderea unui trup din înalturi. Am stat ca prostiţi privind la

bărbatul gol, terciuit de pământ. Degetele picioarelor sălbaticului erau răşchirate din cauza noroiului care se strânsese între ele.

— S-o luăm din loc, spuse Abel, sărind de la locul lui. Ăştia nu se lasă aşa de uşor. Cum am coborât noi, pot coborî şi ei. S-o tăiem, deci.

Probabil că fără acel cadavru în faţa ochilor, n-am fi fost atât de uşor de convins să ne ridicăm. Oboseala ne toropise; căzusem cu toţii într-o stare de amorţeală.

Cuţitul victimei a ajuns în mâinile unuia dintre recuperatori, un tânăr ce părea să fie fratele geamăn al lui Leonardo di Caprio.

Am apucat să ne depărtăm câteva sute de metri, când s-a petrecut ceva neaşteptat. Alvira s-a repezit dintr-odată la Leonardo, i-a smuls cuţitul de la brâu şi, în fugă, s-a întors către primitiv. A îngenuncheat lângă el şi a prăvălit tăişul în pieptul mort. A făcut-o de atât de multe ori că, atunci când s-a potolit, capul mai era unit de trunchi doar de o masă păstoasă, roşie.

— Dacă o să avem nevoie de carne tocată, ştim la cine să apelăm, mormăi Abel la urechea lui Mărit.

Alvira s-a întors la noi cu privirea aprinsă, a returnat cuţitul recuperatorului şi ne-am văzut de drum ca şi când nimic ieşit din comun nu s-ar fi întâmplat. Din depărtare, am putut vedea scările abrupte pe care coborâsem, de la bază până în vârf. Nenorociţii ăia renunţaseră să ne mai

urmărească.

Odată cu lăsarea întunericului, am fost nevoiţi să facem popas. Noaptea era mai neagră aici, jos. Şi mai rece, fiindcă după ce ne-am aciuat în nişte boscheţi, cât mai departe de drumul deschis şi sângele şi-a mai potolit năvala, am început, pe rând, să dârdâim. Ne-am înghesuit unii în alţii, la nimereală.

Când ne-am trezit, eram înţepeniţi, cu articulaţiile imobile şi cu fălcile încleştate. Printre ramurile boschetului vedeam drumul însorit.

— E frig al dracu', reuşi să spună una dintre femeile însărcinate, printre clănţănituri de dinţi.

Ne-am ridicat cu toţii, mai puţin Leonardo.

— Băiete, gata cu somnul de frumuseţe, îl înghionti Mărit.

Lipsit de sprijinul celorlalte trupuri, recuperatorul căzu pe o parte, fără să se relaxeze din poziţia chircită în care adormise.

— Săracul! exclamă o femeie. A murit.

Încă o moarte, după ce mai văzusem atâtea, ar fi trebuit să nu ne mai impresioneze, însă am privit, fascinaţi, la chipul imobil ca al unei statui, încadrat de şuviţe blonde, al tânărului, de parcă am fi fost vrăjiţi.

— Ar trebui să spunem ceva, o rugăciune, propuse Ama.

— Spune, dacă ştii, aprobă Abel.

— Tatăl nostru merge?

— Nu cred că e pentru morţi, răspunse Mărit.

Dă-ne nouă pâinea noastră… bla… bla… Ce pâine să-i mai dea lui?

— Spune orice… Căţeluş cu părul creţ… Pentru cine crezi că mai contează? se enervă Abel, tremurând de frig.

Se roti pe călcâie şi ieşi din ascunziş. Ceilalţi îl urmară, după ce aruncară câte o privire plină de regrete către decedat. Eu am rămas cu Ama care, din nu ştiu ce motiv, se întunecase la faţă.

— Să spunem rugăciunea şi să plecăm de aici, am zis, cuprinzând-o de după umeri. Mai mult nu avem ce face pentru el.

Paradoxal, duritatea lui Abel, după ce ne lovea în moalele capului în momentele mai sensibile, era cea care ne dădea forţă şi încredere că, poate, o vom scoate la liman. Ne mâna ca pe o cireadă, fără să se lase impresionat de vreo durere, fizică sau sufletească. Mărit, spre nemulţumirea Amei, îl seconda îndeaproape, sedusă de aerul hotărât al blondinului.

Fiecare parte a zilei părea din alt anotimp aici. Dacă de dimineaţă ne crăpaseră dinţii de la clănţănitul viguros, odată cu venirea amiezii, aerul devenise irespirabil, iar temperatura crescuse periculos de mult, mai ales că traversam o zonă aridă. Drumul, negru şi lipicios ca zgura, se ondula în faţa ochilor noştri în valuri de cuptor, tăindu-ne orice urmă de optimism.

— Eşti sigur că e direcţia cea bună? l-am întrebat pe Abel.

— Vrei pavaj de marmură, fântâni arteziene şi crizanteme pe margine ca să fii convinsă că e direcţia bună? răspunse acid, fără să mă privească.

— N-aş zice nu, dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

— E direcţia bună, zise şi Mărit, din stânga. Am văzut nişte muşchi în codrul în care am înnoptat. Dacă harta voastră e corectă, atunci şi traseul e corect. Apropo, de unde o aveţi?

— De la unul, Grim.

— Şi el v-a asigurat că e bună?

— Nu prea ne-a asigurat el de nimic. I-ar fi fost cam greu s-o facă din postura de răposat, replică Abel.

Mărit îl fixă cu sprâncenele ridicate.

— Care vasăzică… bombăni ca pentru sine.

— Care vasăzică, ce? Ştiu ce gândeşti, crezi că mie nu mi-a trecut prin cap? Dar ăsta e un pai, spuse, fluturând harta, şi eu am de gând să mă agăţ de el.

Apoi s-a făcut linişte. Nu se mai auzeau decât paşii noştri, lipăind de pământul cleios şi bâzâitul subţire al unor insecte, dându-şi sufletul prin tufişuri.

La orizont, şerpuind peste griul secetos, se ivi un fir de verde.

— Uite! am exclamat. Pare o pădure, ceva…

— Sau o fi delir, spuse cineva. Nu văd nimic.

Pe măsură ce ne apropiam, pata crudă

devenea tot mai mare. A fost suficient pentru ca fiecare dintre noi să găsească resurse şi să continue drumul, chiar dacă numai cu câteva secunde în urmă, jurase că o să-şi lase oasele pe cărbunii încinşi de sub tălpi. Aerul pierdea din fierbinţeală; fuioare înviorătoare ne răcoreau pielea.

Am intrat în pădure, privind exaltaţi în jur, de parcă nu mai văzusem astfel de minunăţie. Trei atingea trunchiurile groase ale copacilor cu un soi de evlavie. Privea în sus la coroanele foşnitoare, iar ochii lui se îndulceau ca aceia ai unui îndrăgostit la vederea iubitei. Frunze gălbui se desprindeau de pe ramuri şi alunecau lin peste creştetele noastre. Razele soarelui se filtrau printre ramuri şi mângâiau tot ce întâlneau în cale ca nişte braţe vaporoase, învăluind verdele într-o mătase străvezie.

Dintre noi toţi, singurii ce nu se lăsaseră fermecaţi de ceea ce nouă ni se părea magie curată, erau Abel şi Mărit. Cu palmele încleştate pe pumnale, priveau în jur de parcă s-ar fi aşteptat ca din tufişuri să apară hoarde de duşmani. Şi dacă ar fi să judecăm după ce ni se tot întâmpla de la o vreme încoace, nicio presupunere nu putea fi prea exagerată. Doar că eu îmi impusesem să mă bucur de aceste secunde de pace şi să ignor orice altceva. Însă clepsidra din mintea mea pierdea nisipul mult prea iute.

— Dacă am găsi şi ceva de mâncare, şopti o

femeie.

— Veniţi aici! ne strigă ultimul recuperator din grupul celor salvaţi odată cu Abel.

Nu-l întrebasem cum îl cheamă şi nici el nu ne spusese. O luase înainte, fără ca nimeni să observe. Se afla într-un luminiş atât de orbitor, că nu reuşeam să-i vedem silueta. Era înghiţit de o mare de alb şi a trebuit să ne apropiem, ferindu-ne să privim de-a dreptul spre el.

Am înghiţit în sec şi n-am putut să mai înaintez cu un pas măcar. Picioarele mi s-au tăiat; m-am lăsat pe vine. Peste tot zăceau cadavre pe deasupra cărora bâzâiau muşte mari, verzui. Copii, bărbaţi şi femei fuseseră ucişi, iar din colibele făcute scrum ieşea fum încă. Bârnele ce susţinuseră căsuţele de paie erau căzute unele peste altele, arzând la capete ca nişte torţe.

Prin fumul gros am zărit silueta cuiva. Şedea cu spatele, cu capul aplecat asupra unui copil pe care îl ţinea cu capul în poala sa. Putea fi în viaţă. Am alergat într-un suflet, însă când i-am pus mâna pe umăr a căzut inertă peste micuţul mort.

— Asta-i opera amicilor noştri, am scrâşnit.

— De ce or fi făcut asta? întrebă Ama cu lacrimile înghesuite în gât.

Nimeni n-a ştiut ce să-i răspundă.

Abel a păşit printre trupurile fumegânde şi, când i se părea că vreunul ar putea fi în viaţă, îl cerceta cu luare aminte.

Din păcate erau morţi cu toţii. Fusese o

aşezare cu puţini membri; atacul neaşteptat al sălbaticilor a fost copleşitor. Părea un sat cu oameni paşnici, fiindcă n-am dat de nicio ustensilă care să aducă a armă. Aşa se explica faptul că fuseseră căsăpiţi până la ultimul.

M-am ridicat şi, cu dinţii încleştaţi, am spus:

— Căutaţi pe aici şi luaţi tot ce găsiţi de mâncare.

Ama îmi aruncă o privire, apoi începu să scotocească printre resturile ce nu fumegau. Abia se abţinea să nu plângă. Chiar dacă ceea ce scăpase din foc şi se putea mânca nu mai folosea niciunuia dintre locuitorii satului, ea tot se simţea ca o prădătoare.

Ei nu mai au nevoie de mâncare, oricum! îmi venea să mă scuz faţă de ochii ei dogoritori.

Am umplut o desagă cu nişte chestii ciudate, dar care păreau comestibile.

Când a venit vremea să ne aciuăm pe undeva, la lăsarea întunericului, l-am surprins pe Abel privindu-mă, concentrat. N-a fost nevoie să-l întreb nimic. Ştiam ce-i trece prin cap. În ochii lui se îngrămădiseră toate simţurile, tulburate şi secătuite.

Nu mai putea îndura. Era prea mult. Cu toţii simţeam asta, ba chiar puteam să jurăm că la cel mai mic şoc ne vom da obştescul şi, de acum, mult doritul sfârşit. Însă, mirarea naibii, asta nu se întâmpla. Ne ciocneam violent cu ororile lăsate în

urmă de copiii Domnului şi, în afară de cutremurătorul sentiment de repulsie ce ne sfârteca inimile şi pe care înainte ni-l imaginam fatal, rămâneam aceiaşi.

M-am pomenit aruncând ocheade la fiecare. Ama părea că se uită în direcţia mea, însă privirea ei fixa, fără o expresie anume, era aţintită spre ceva văzut doar de ea. Trei o ţinea pe Eshe de mână şi încerca s-o împiedice să-şi îndese degetele în nări; africană făcuse asta toată ziua, se scobise cu disperare în nas, apoi înghiţea tot ce găsea pe acolo. Mărit se rezemase de umărul lui Abel şi închisese ochii, Alvira stătea spate în spate cu singurul recuperator de sex masculin rămas în viaţă, iar cele patru femei gravide formaseră un grup separat, de parcă, întinate fiind de violul sălbaticilor, le-ar fi fost ruşine să se amestece cu noi.

Ne era foame şi intestinele ne ghiorțăiau fără încetare. Atâta ne obişnuisem cu acest fundal sonor, că ne-am fi mirat dacă nu l-am mai fi auzit. Ne-am împărţit cu zgârcenie merindele găsite în sat. Erau puţine şi nu se ştia cât timp vom mai umbla aşa, ca nişte nomazi dezorientaţi.

Am petrecut în desişul acela o noapte posomorâtă, întorcându-ne de pe o parte pe alta şi dimineaţa ne-a găsit mai demoralizaţi ca oricând. Abel şi Mărit s-au dezmorţit primii, şi-au verificat armele, şi-au potrivit desagii pe umeri şi au luat-o înainte, tăcuţi şi înneguraţi. Ceilalţi, în afară de

mine şi Ama, s-au grăbit să-i ajungă.

— Doisprezece, spuse Ama, după multă vreme în care merseserăm umăr lângă umăr, privind la grupul din faţa noastră.

— Ce?

— Suntem doisprezece.

— Nu te-ai putut abţine? am zâmbit.

Păstră un moment de tăcere.

— Oriana, oare…

Am aşteptat să continue.

— … vom ajunge undeva?

— Undeva vom ajunge.

— Vreau să spun, undeva unde să ne liniştim…

Mi-a venit să-i spun că *liniştea* era un cuvânt ce trebuia să ne iasă cu totul din vocabular, dar, mai ales, din minte.

— Da. Cred, am minţit.

Până seara nu ne-am oprit din marşul nostru încrâncenat, chiar dacă două dintre femeile gravide, slăbite de condiţia lor şi de înfometare, începură să se simtă rău. N-au crâcnit, bietele, dar rămâneau mereu în urmă, respirând anevoie şi odihnindu-şi braţele pe genunchi. Abel întorcea, când şi când, capul spre coada grupului însă, după ce se încrunta, nemulţumit s-o vadă pe Ama agitându-se pe lângă suferinde, încleşta palmele pe mânerul pumnalului de la brâu şi mărea pasul.

Ne-am păstrat drumul prin pădure, evitând potecile bătătorite. Nu ştiam nimic despre locul acesta şi ni se luase de la atâtea descoperiri.

Mintea mi-a fugit la tribul de sălbatici, apoi, ca un al doilea strat transparent al aceleiaşi imagini, la trupurile fără viaţă lăsate în urmă. Involuntar, am strâns mânerul cuţitului, la fel cum făcuse Abel mai devreme.

Speram la liniştea despre care vorbea Ama, dar, în acelaşi timp, latura mea diabolică îşi dorea răzbunare. Ştiam că, oricare dintre căi aş fi ales, cealaltă m-ar fi chinuit ca o promisiune neîndeplinită, până la finalul zilelor mele. Îmi era ruşine, uneori, de această trăsătură a caracterului meu nestăpânit, mai ales când mă comparam cu îngerul meu bun. Mintea mea găsea scuze şi aici: ea era ceva ce eu n-aş fi putut fi niciodată. Reprezentam un mix instabil între cei doi salvatoremi, deşi patimile ce ardeau mocnit în mine, mă apropiau periculos de mult de tabăra lui Abel.

Am dat peste o apă curgătoare şi asta ne-a permis o pauză de la amărăciunea noastră. Ne-am spălat feţele, apoi ne-am retras în pădure. Era imprudent să rămânem pe mal. Am fi fost expuşi oricărui pericol venit pe albia râului sau de pe malul celălalt.

Un foc ne-ar fi prins tare bine însă, în numele aceleiaşi prudenţe, ne-am lipsit şi de el. După încă o noapte petrecută în frig, o altă dimineaţă, de data asta atât de însorită, că razele subţiri strecurate printre ramurile copacilor reuşiră să ne insufle un strop de optimism contrafăcut, una

dintre gravide acuză dureri atroce în zona abdomenului.

Abel, deja cu capsa pusă, hotărî că n-o să ne oprim pentru nimeni. Se apropie de Mărit şi-i mormăi ceva din care n-am înţeles decât *„pagube colaterale”.*

— N-o s-o lăsăm în urmă, am spus, enervată de faptul că dracul nu mai găsea de cuviinţă să se sfătuiască şi cu noi.

— O s-o facem! se roti el spre mine, privindu-mă ameninţător.

Am ridicat din sprâncene şi l-am fixat cu maxilarul încleştat.

Ama privise când la mine, când la el. Se ridică de pe buturuga pe care şezuse întreaga dimineaţă, se apropie de femeie şi se lăsă pe vine, în faţa ei, şoptindu-i cuvinte încurajatoare. Gravida, cu chipul schimonosit de durere, îi zâmbi recunoscător. Apoi, aruncă ochii plini de reproş către Abel. Asta îl enervă pe drac atât de tare, că se repezi asupra ei, o îmbrânci pe Ama cât colo şi, apucându-i gulerul rochiei ponosite în pumn, o apropie de el şi-i scrâşni printre dinţi.

— Cucoană, n-o să-ţi meargă cu mine. Ama are bunătate şi-n vârful firului de păr, eu nu, iar asta mă pune într-un avantaj considerabil. Nu-mi pasă cine nu e de acord cu deciziile mele. Se va face cum zic.

Lucrurile merseseră prea departe. Trebuia să pun lucrurile la punct. Era adevărat că aici nicio

ierarhie nu mai conta, însă Abel o cam luase razna. Până să aibă timp să clipească încă o dată după ce scuipase cuvintele acelea în obrazul gravidei, vârful pumnalului meu îi înţepa deja jugulara. Cu coada ochiului, am văzut-o pe Mărit făcând un pas spre mine, cu intenţia de a-şi apăra tovarăşul.

Am văzut-o luptând; clar, nu-mi doream să mă confrunt cu ea, dar nici nu aveam de gând să las lucrurile aşa.

Nu că m-ar fi mirat prea tare că îngerul meu negru, văzându-se cadorisit cu atâtea privilegii conferite de statutul de căpetenie, devenise, uşor-uşor, un mic dictator, în ADN-ul lui exista această genă în stare latentă, doar că nu mă aşteptam ca asta să se întâmple atât de repede. Chiar dacă observasem urmele acestei devieri, afecţiunea pe care i-o purtam ieşea mereu în faţă şi-i găsea tot felul de scuze, chiar dacă nemotivate, foarte iute acceptate de inima mea slabă. Probabil că făceam asta pentru a justifica propriile abateri. Nu mai eram cei din Chaos. Locul ăsta ne schimbase pe toţi şi, se părea, scotea din noi tot ce ne-am fi dorit cu disperare să uităm că posedăm, acea parte mizerabilă a firii oricărui om.

Ama făcu şi ea un pas înainte, anunţându-şi intenţia de a interveni în cazul unei încăierări. Trei făcu la fel, iar recuperatorul necunoscut, după ce şovăi o vreme între gândul de a mima eroismul şi acela că mult mai bine i-ar fi stat cu

gâtlejul nefranjurat, se ridică şi el, dar nu-şi arătă pe faţă apartenenţa la o tabără sau alta.

Alvira rămase pe loc, plictisită, abia reţinându-şi un căscat. Pe ea o înţelegeam. Nu dorea să cheltuiască nicio fărâmă din energia necesară pentru a-i face felul lui Ghenadie. Nu aveam decât să ne căsăpim între noi până la ultimul, n-ar fi luat partea nimănui. Juca într-o singură echipă: a ei. În toată nebunia aia, gândul răutăcios că făcea o treabă jalnică, oricum, avu timp să-mi străbată tărtăcuţa şi să-mi imprime un zâmbet sarcastic pe buze.

Abel, căruia creieraşul îi funcţiona cu rapiditate, îşi dădu seama că mai bine o dădea în diplomaţie, decât să-şi menţină poziţia nemeritată cu asemenea cost. Vigurosul lui instinct de conservare găsea că era cam exagerat să te ţii de scaunul dictatorial atunci când supuşii tăi sunt câţiva jigăriţi cu burţile lipite de coaste, nişte gravide plângăcioase, o psihopată dornică de spintecat vintre şi un înger al Raiului ce mai degrabă şi-ar fi dat viaţa decât să facă vreo faptă în neconcordanţă cu firea-i serafică.

— Să ne calmăm, spuse. Suntem nervoşi, înfometaţi şi ne sare ţandăra din nimic.

Răsuflarea de uşurare a Amei fu atât de zgomotoasă, că ne atrase atenţia tuturor. Cu ochii la ea, ne-am dat seama de ridicolul situaţiei. Jenaţi, ne-am ascuns pumnalele pe unde am putut şi ne-am răsfirat care-ncotro, fără să îndrăznim să

ne privim.

M-am îndepărtat până când nu le-am mai auzit şuşotelile. Aveam nevoie de singurătate pentru a gândi la ceea ce tocmai se întâmplase. Gândul că l-aş fi putut ucide pe Abel mă surprinse, mai întâi, apoi mă cutremură. Cum se face că impulsul ăsta străin apăruse, aşa, pe nepusă masă şi se manifestase cu asemenea forţă?

M-am lăsat pe vine şi mi-am cuprins capul în mâini. O persoană despre care nu ştiam nimic şi a cărei sălbăticie mă speria până în străfundurile fiinţei mele, încerca să mă dea afară din propriul corp. Şi nici măcar asta nu era chiar atât de înfiorător, ci faptul că nu mă simţeam în stare s-o alung. Cât mai rămăsese din vechea Oriana se trezise invadat şi sugrumat fără milă de această aberaţie a moralităţii mele.

Poate că nici nu vrei să te debarasezi de cal mă dojeni o voce duşmănoasă din capul meu.

Am scos cuţitul de la brâu şi l-am înfipt, plină de ură, în trunchiul unui copac retezat de bătrâneţe. O bucată de scoarţă cât o unghie a sărit la picioarele mele şi asta mi-a trezit o poftă nebună să continui să înjunghii inamicul imaginar.

Un ţipăt s-a auzit dinspre locul de popas.

— Naşte! se auzi vocea Amei.

— La dracu’! am izbucnit. Asta ne lipsea acum.

— A mai asistat cineva la o naştere? întrebă Ama, când am ajuns lângă ea.

Toată lumea ridică din umeri.

Gravida se lungise pe spate, şi aproape că ne ruga din priviri, să-i facem ceva şi să-i luăm durerea aceea care o rupea în două. Şi, pentru că noi continuam s-o privim atât de speriaţi, de parcă ne-am fi aşteptat ca dintre picioarele ei să apară vreun pui de extraterestru, un monstru oribil, îngerul s-a mobilizat pe dată.

— Eshe, ne ajuţi?

Africană nici nu tresări când îşi auzi numele. Poate că nici nu mai ştia că este al ei. Privirea ei absentă ne lămuri că, indiferent cât de vaste fuseseră cunoştinţele ei medicale, acum totul i se ştersese din memorie.

— Abel, ne trebuie apă! îşi mută Ama atenţia asupra dracului.

El stătea cu spatele, prefăcându-se total dezinteresat de spectacolul ce ni se pregătise fără voie.

— Ce-mi spui mie? se burzului blondinul.

Palma Amei zbură prin aer şi se opri, cu zgomot, fix peste ceafa lui. Se întoarse şi o privi mirat. Când îi zări ochii, înghiţi şirul de ocări pregătit în vârful limbii, se ridică şi dispăru printre tufe. Trei îl urmă imediat, mai mult din dorinţa de a se depărta decât din aceea de a ajuta, iar recuperatorul, cel care nu părea în stare să-şi asume niciun fel de trăiri sau convingeri, îi imită din inerţie.

Mărit urmărise scena de la depărtare şi, ceva anume din ceea ce văzuse şi auzise, o tulbură şi o

făcu să se încrunte. Aruncă o privire rece către femeia în chinuri, ne întoarse spatele şi îi urmă pe băieţi.

Palmele mici ale Amei se încleştară în pumn. Strânse buzele, de parcă ar fi vrut să împiedice nişte vorbe nepotrivite să scape.

Răcnetul nemaipomenit ce îi scăpă femeii în chinurile facerii ne făcu să se apropiem capetele şi, de la înălţime, să privim în jos, spre ea. Îşi roti ochii, chinuită şi, probabil, îngrozită de perfecta ignoranţă întipărită de moacele noastre.

— Vă rog, bâigui.

— La o parte, strigă Abel, din spate.

Într-un soi de carapace ca de broască ţestoasă căra apă. O puse la picioarele femeii, apoi îngenunche. Toată lumea se dădu la o parte din calea lui, chiar şi eu. Nu văzusem în viaţa mea o naştere şi gândul că eram pe cale de a asista la una, chiar prematură, mă încremenise.

— Cum te cheamă? o întrebă pe gravidă.

— Linda, răspunse ea, repede, aproape enervată că pe Abel îl preocupau astfel de nimicuri când ea era pe punctul de a se dezintegra.

— Nu trebuia să se întâmple acum, nu?

— Crezi că mă prefac? urlă femeia, desfigurată de suferinţă.

Dracul ridică din umeri.

Ama i se alătură, privindu-l ca şi când ar fi aşteptat instrucţiuni.

— Ştii ce trebuie să faci? o privi.
— Am văzut prin filme.
— Ce ai văzut prin filme?
— Cum nasc femeile.
Îngerul negru schiţă un zâmbet.
— Aşa se explică faptul că m-ai trimis după apă. În filmele alea la care te-ai uitat tu, cam după replica asta se opreşte totul. În secunda următoare femeia e cu copilul în braţe. Crezi că dacă aşteptăm suficient, o să vedem şi noi minunea asta petrecându-se?
Când capul copilului apăru, acompaniat de răcnetul sfâşietor al Lindei, iar nouă mai că ne săriseră ochii din orbite, privind la magia din faţa noastră, Ama îl prinse cu gentileţe, sprijinindu-l tot timpul în căuşul palmei.
Mai că îmi venea să rog pe careva să mă ciupească, tot spectacolul ăla îmi păruse din cale-afară de suprarealist. Dintr-odată, mai apăruse o fiinţă şi se adăugase găştii noastre de zdruncinaţi. O viaţă îşi cerea drepturile cu toate că n-avea să şi le primească niciodată. Nu aici.
Era o fată. Mi-au dat lacrimile. Dacă s-ar fi născut în tribul sălbaticilor ar fi ajuns masa de seară a cuiva. M-am gândit bine dacă aş putea s-o numesc norocoasă sau nu. Până la urmă, nu dăduse fericirea peste ea nici departe de satul ăla de ticăloşi. Nu era dorită.
Linda s-a ridicat în coate, privind la bucata de carne ce i se desprinsese din trup. La început

ochii ei exprimară mirare, apoi, o senzaţie ciudată îi electriză tot corpul, chipul i se contorsionă şi începu să plângă.

Nou-născuta era fiica mamei sale, căci se puse pe un urlat sănătos ce ne făcu să ne acoperim urechile cu palmele. Linda întinse braţele şi Ama îi dădu copila. Descoperi unul dintre sâni, ciudat de umflat şi străbătut de o plasă de vene albăstrii şi apropie gura pruncului de sfârc.

Nu ne puteam lua ochii de la cele două. Mama îşi privea vlăstarul cu dragoste, de parcă n-ar fi fost conceput în cel mai oribil dintre moduri. Instinctul matern era atât de puternic la ea, încât mătura din calea lui tot ceea ce raţionalul rece încerca să-i bage în suflet ca dovada de necontestat a urii pe care, în mod legitim, trebuia să o simtă.

Fără să vreau, am căutat-o cu privirea pe Alvira. Albă la faţă, stătea cu spatele rezemat de un copac, privindu-şi burta. Îi era teamă. Doar o văzuse pe Linda trădându-şi sentimentele atât de stăpâne pe teritoriul lor cu doar câteva minute înainte. Ea nu putea s-o facă. Nu voia să poată. Asta ar fi ucis-o…

M-am apropiat de ea şi m-am aşezat alături. O vreme am stat cu ochii asupra degetelor de la picioare, înnegrite de praf, neîndrăznind s-o privesc. Îi cunoşteam firea impulsivă şi îmi era teamă că va spune ceva răutăcios. N-o făcu însă.

— Copilul nu are nicio vină, am zis într-un

târziu, mustrându-mă pentru că nu găsisem ceva mai abil de spus.

Respiraţia i s-a accelerat şi asta m-a făcut să mă uit la ea. Lacrimile îi curgeau, tăcute, încărcate de o durere pe care, chiar dacă nu o cunoscusem, o înţelegeam.

— O să-l omor pe nenorocitul ăla, scrâşni.

Nişte zgomote înfundate, ţipete şi înjurături urlate ajunseră până la noi. Veneau din direcţia unde plecaseră băieţii, mai devreme. După ce am stat o vreme, încercând să înţeleg ce se petrecea, am ţâşnit într-acolo când vocea lui Trei, total schimbată de o furie incredibilă, se auzi:

— Te omor, fir-ai al dracului! Zău, că te omor!

Într-o fracţiune de secundă eram cu toţii roată în jurul bătăuşilor. Trei şi recuperatorul se rostogoleau într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Să-l văd pe molatecul ăla transformat într-o maşinărie de luptă, m-a lăsat cu gura căscată.

Expresia lui obişnuită ce părea că-şi cere scuze pentru orice, dispăruse. Fruntea i se încreţise toată deasupra nărilor încordate. Gura îi era schimonosită în aşa fel, că spunea totul despre turbarea ce pusese stăpânire pe el.

Noi, ăştia care îl cunoşteam dinainte, ne uitam ca viţelul la poarta nouă la acest necunoscut ce doar vag aducea cu nătărăul ce încasase atâtea jigniri din cauza firii lui laşe.

Am lărgit cercul, fiindcă nebunii ăia păreau hotărâţi să se ucidă.

Recuperatorul reuşi să-l arunce pe Trei de peste el. Acesta căzu cu faţa în ţărână, dar se ridică şi, luându-şi avânt, îşi lovi adversarul în obraz cu un ciot de lemn, apucat la nimereală de pe jos. Căzut la pământ, recuperatorul se sprijini în braţe, roti capul spre Trei şi îi aruncă o privire înfiorătoare.

M-am dat un pas înapoi. Niciunul dintre ei nu mai aducea a om.

Trei nu pierdu vremea şi nu-i dădu bărbatului timp să recupereze terenul pierdut. Îi mai arse un ciot în obraz, apoi îl lovi cu picioarele. În gură, în stomac, în vintre, pe unde apuca.

— Nu te ridica sau, pe Dumnezeul meu, te omor! gâfâi, privind în jos, la victima lui.

Înţelegeam de ce recuperatorul, mai solid decât Trei, tot încerca să se ridice. Era greu de acceptat să fii făcut una cu pământul de un nevolnic ca acesta, şi să mai ai şi martori. Cel mai tare ţinea pâinea şi cuţitul. Şi dacă locul fusese deja adjudecat de Abel, era imprudent să fii pe la coada clasamentului popularităţii.

Când tipul se ridică într-un cot, furia lui Trei se manifestă într-o a doua repriză, mult mai furibundă decât prima. Cel căzut nu se mai mişca, dar el nu contenea să-l lovească.

— Trei, opreşte-te! i-am strigat.

Şi pentru că nu părea să mă audă, m-am apropiat cu precauţie şi l-am prins de un braţ. Numai printr-o minune am scăpat fără să încasez

ciotul de lemn în figură. Cu ochii ieşiţi din orbite, ţinea cu ambele palme arma aceea aţintită asupra mea. Rădăcinile scurte şi dure, ieşind ca nişte cuie din capătul lemnului, mi-au potolit pe dată cheful combativ şi m-au îndemnat, în schimb, la un plus de prevedere.

— Nu te apropia, mă avertiză, răsuflând greu.

— Gata. Calmează-te, am încercat cu duhul blândeţii.

Am aflat mai târziu, când lucrurile s-au clarificat, că recuperatorul fura mâncare şi se ghiftuia pe ascuns, fără să-i pese de ceilalţi. Nu pot să spun că descoperirea m-a mirat prea tare. Adică, tipul părea genul de om predispus la aşa ceva. Nu înţelegeam cum apucase să comită furtişagurile, doar eram mereu împreună. Însă Trei îl găsise ascuns într-o tufă, ronţăind la nişte turte pe care chiar eu le scosesem din jarul unei colibe.

Cu faţa însângerată, recuperatorul a fost supus unei judecăţi ad-hoc şi, cu majoritate minus unu, s-a decis că nu ne permiteam un călcâi al lui Ahile printre noi. Ama a fost împotrivă.

— Unde să plece de unul singur pe meleagurile astea?

— De ce nu s-a gândit la asta mai înainte? clocotea Trei, nemulţumit că nu-l stâlcise pe recuperator în bătaie, după voia inimii.

Îl pocnise şi pe el bărbăţia şi nu fusese lăsat să şi-o manifeste pe toată. Cine ştie când va mai avea

ocazia s-o facă?

Abel, deşi a votat pentru îndepărtarea hoţului, n-a intervenit în polemica celor doi, aşa cum m-aş fi aşteptat. Ba, chiar am avut impresia că-l privea pe Trei într-un fel nou, ca şi când era pe cale să accepte că se pripise când îi pusese eticheta de incapabil.

Recuperatorul şi-a motivat gestul spunând că-i fusese foame, dar a tăcut când ceilalţi, iritaţi de neruşinarea lui, îi săriră în cap. Ce, lor nu le era foame? Dar acceptau raţiile insuficiente pentru a putea ţine ritmul.

— Şi, oricum, unde dracu' mergem? încercă el să deturneze discuţia.

— De acum, pentru tine, nu mai contează unde mergem noi, declară Abel, privindu-l cu răceală.

— Vă rog, nu mai fac, încercă hoţul s-o dea în milogeală.

— Iertaţi-l, interveni Ama, încurajată. E la prima abatere.

— Una e suficientă, am intervenit. Ce ar putea să ne mai facă la a doua? Să ne taie gâtul?

Şi tu, Brutus? parcă spuneau ochii ei în timp ce mă săgetau mustrător.

Exagerasem. Nu-mi plăcea tipul. Privea mereu pe sub sprâncene şi avea aerul că pândeşte slăbiciunile celorlalţi pentru a le folosi, în caz de nevoie, în folos propriu. Mi-ar fi fost milă de oricine altcineva, dar nu de ăsta.

Eshe, aşezată cu dosul direct în ţărână, clefăia

la bucata de turtă ce îi scăpase recuperatorului din mână când îl surprinsese Trei, privind de la unul la altul cu ochii rotunzi, naivi, de copil.

Soarele dispăru în nori într-o clipită şi, lipsiţi de căldura emanată de el, am început să dârdâim. Un mormăit se auzi dintr-o adâncitură acoperită de vegetaţie şi trunchiuri putrede.

Abel sări în picioare şi ne făcu semn să nu mai scoatem niciun cuvânt.

— Urs! şopti, cu atenţia încordată. Vine chiar spre noi.

— Să ne prefacem morţi, spuse Ama, privind speriată în toate părţile.

— Dacă n-o iei la goană acum şi ursul pune laba pe tine, n-o să fie nevoie să te prefaci că eşti moartă! scrâşni Abel către ea. Fugi către râu. Fugiţi!

M-am repezit la Linda, i-am luat bebeluşul la subsuoară şi, cu mâna liberă, am ajutat-o să se ridice.

Nu era distanţă mare până la râu, însă gravidele se mişcau cu greutate. Trei o ajuta pe una dintre ele, nepierzând-o pe Eshe din ochi. Ama îşi aruncase pe umeri braţul alteia, iar Mărit făcuse la fel cu a treia.

N-o vedeam pe a patra. Preocupaţi cu naşterea, apoi cu bătaia dintre băieţi, nimeni nu se întrebase unde dispăruse.

Mormăitul gutural al ursului, dacă asta era, se auzea tot mai aproape. Abel ne zorea de la spate,

să-i dăm bătaie. Nici nu ne-am mai luat catrafusele, am fugit care cum am apucat, ajutându-ne între noi.

Ne-am oprit cu toţii de parcă o vrajă misterioasă ne-ar fi împietrit, când am auzit urletul sfâşietor al celei de-a patra gravide. Jivina o găsise şi o atacase. Abel, cu pumnalele în mâini, dădu să se întoarcă, dar Ama îl prinse cu braţul liber de marginea zdrenţei ce altă dată fusese un tricou şi îl împiedică.

— N-o mai poţi ajuta. Nu i se mai aud ţipetele. E… „şopti ea, cu greutate.

Însă dracul nu era genul ce putea fi oprit atunci când îşi punea ceva în cap. Se smulse, lăsând o bucată zdrenţuită în pumnul strâns al Amei şi se avântă spre pădure.

— Alergaţi la râu! apucă să ne strige.

Priveam înnebunită la Abel. Ce-şi imagina tâmpitul ăsta că o să facă? Dihania, dacă ar fi s-o judec după cum îi suna glasul, trebuia să fie teribil de înfiorătoare. M-am lămurit curând că nu mă înşelasem.

O matahală păroasă apăru din întunecimea pădurii, îndreptându-se glonţ spre Abel. El se pregăti de atac, însă nici nu apucă să ridice braţul, că animalul îl trânti pe spate.

Fără să mai stau pe gânduri, l-am prins pe recuperatorul hoţ de un braţ şi l-am strâns cu putere.

— Ia copila şi pe maică-sa şi du-le la râu!

Bărbatul se uită lung la mine de parcă nu pricepea ce vreau de la el. Eu însă, îi ghicisem firea făţarnică.

— Vrei să nu fii alungat? Fă ce-ţi spun!

Zâmbi viclean, apoi mă uşură de povară şi, ca un bonus, strigă la ceilalţi, îndemnându-i să se grăbească.

Ursul îl apucase pe Abel de un picior şi îl tara, smucindu-l în stânga şi în dreapta. Pumnalele zăceau la câţiva metri. Le-am scos pe ale mele şi le-am strâns bine în pumn. Am dat să mă apropii, însă ursul m-a observat, a întors spre mine jumătate de trunchi şi a eliberat un răget ce mi-a ridicat părul de pe ceafă de groază. Profitând de moment, Abel a încercat să se ridice. Animalul l-a trântit la pământ cu o lovitură, apoi l-a zgâriat pe spate, atât de adânc, încât aproape că am zărit coastele albicioase în crestătura rănii. Tricoul înnegrit al dracului părea o pânză de păianjen în faţa forţei nimicitoare a fiarei. Abia acum urlă Abel. Sunetul pe care îl scoase rivaliza ca amplitudine cu acela al animalului.

Aş fi vrut s-o iau la sănătoasa, să mă ascund undeva, să nu mai văd înspăimântătoarea scenă, să-mi pun mâinile la urechi şi să nu mai aud răcnetele inumane ale lui Abel. Continuam însă să mă apropii încet, cu atenţia încordată şi cu globii oculari pe punctul de a-mi sări din cap. Afurisita aia de jivină avea ochi şi la spate, fiindcă părea să înregistreze tot ce făceam, în timp ce îl ataca pe

tovarăşul meu.

Nu ştiu de ce, dar am întors privirea spre locul unde ceilalţi se făcuseră nevăzuţi. Ama era acolo, privind spre noi cu inima strânsă, iar eu nu m-am mirat deloc văzând-o. Palmele i se frecau una de alta într-un gest incontrolabil. Aş fi vrut să-i strig să se îndepărteze, să fugă după ceilalţi şi să se pună la adăpost, însă n-am putut scoate niciun cuvânt. Frica îmi topise corzile vocale şi le simţeam scurgându-se în stomac. Sudoarea îmi acoperise tot corpul şi, curând, am început să tremur. Puneam un pas înaintea celuilalt, cu grijă să nu atrag atenţia ursului.

Vedeam că în spatele lui Abel de căscase o rană atât de mare că ar fi încăput un pumn în ea, dar mintea refuza să se lase cuprinsă de groază. Ştiam că nu experimentasem ceva mai înspăimântător, cu toate astea, înaintam mecanic, cu pumnalele devenite una cu palmele mele, hotărâtă ca, indiferent de consecinţe să-mi duc planul la capăt.

Urşii sunt carnivori? m-am pomenit gândind. Ăsta sigur era, pentru că şi-a înfipt colţii lungi şi negricioşi în marginea rănii lui Abel şi smucindu-şi capul haotic, a smuls o bucată de piele şi muşchi pe care apoi, a început s-o mestece.

Atunci am atacat. Pentru câteva secunde, în mintea mea s-a făcut întuneric, nu mai simţeam nici teamă, sunt sigură că n-aş fi simţit nici durere dacă ursul m-ar fi lovit. I-am lovit spatele orbeşte

cu ambele pumnale. De multe ori. M-am oprit la mult timp după ce musculatura i s-a relaxat uşor, apoi s-a făcut moale ca o cârpă şi a căzut peste Abel.

Eram călare pe spatele fiarei când mintea mi s-a limpezit. M-am dat jos cu iuţeala gândului şi, apucând blana aspră, am tras cu putere. Abel zăcea dedesubt, cu faţa în jos. Părul lui blond era năclăit în sânge vâscos. Atunci am început să zbier. Era mai degrabă un sunet prelung şi şfichiuitor şi, chiar dacă eu îl eliberam, îl simţeam ca venind de undeva din afara mea. Ama a fost lângă mine din câţiva paşi.

Nu spunea nimic, dar nici nu era nevoie s-o facă. Oricât ar fi negat sentimentele faţă de Abel, ele îi ieşeau acum prin pori şi evadau prin ochi ca prin nişte ferestre larg deschise. Chipul ei blând s-a înroşit şi s-a contorsionat de parcă o mână nevăzută l-ar fi strâns în pumn. Înnebunise. Trăgea de blana animalului cu atâta furie, că smocuri brune, întărite de noroiul uscat, îi rămâneau între degetele crispate.

— Ama! Ama! am strigat la ea.

Trebuia s-o calmez şi s-o fac să coopereze. I-am prins faţa între palmele mele şi am smucit-o uşor. Privirea ei mi-a rupt inima. Părerile de râu, mâhnirea adâncă şi cea mai profundă dezolare pustiiseră toată lumina din ea.

— Credeam… Credeam că… începu să spună printre sughiţuri.

— Adună-te! m-am răstit. Ajută-mă să-l scoatem!

Strânse pleoapele cu putere. Nu credea că mai avem ce salva.

Chiar dacă acesta avea să fie sfârşitul lui Abel, nu-l puteam lăsa în urmă. Merita să se odihnească într-un loc liniştit, undeva cu mult soare şi puzderie de flori de câmp. Nu ştiu de unde îmi venise imaginea asta în cap, dar simţeam că aşa trebuia să fie şi că dracul, în ciuda naturii sale, mi-ar fi mulţumit pentru alegerea făcută în locul lui.

Unindu-ne forţele, am reuşit să dăm animalul de-o parte. Când l-am putut vedea pe Abel pe de-a-ntregul, am înlemnit. Nici nu aveam de unde să-l apucăm fără să ne fie teamă că-l vom dezintegra, atât era de ciopârţit. Ama se aplecă deasupra lui şi extrase din hăul rănii în care sângele gâlgâia, una dintre ghearele animalului. O aruncă, dezgustată.

— Trebuie să acoperim rana. Dă-te la o parte…

Am împins-o uşor, fiindcă picase ca într-o transă. Mi-am rupt poalele pantalonilor, le-am strâns într-un ghemotoc şi am apăsat, dar nu era suficient. Fără ca eu să i-o cer, Ama şi-a scos fusta şi mi-a întins-o. Rămăsese în bikini, dar cui naiba îi mai păsa de convenienţe aici?

Mărit şi Trei ni s-au alăturat. Ceilalţi se aflau în mijlocul râului, nehotărâţi dacă să traverseze pe malul celălalt sau să ne aştepte. Îngerul fără aripi a studiat rana şi a fost de părere că singurul lucru

pe care puteam să-l facem pentru prietenul nostru era să-i scurtăm suferinţa.

— Un cuţit în inimă… propuse ea cu jumătate de gură.

— Nu! se opuse Ama.

— Are o şansă de unu la un milion.

— Nu merită să moară aşa…

— Nimeni nu merită să moară aşa cum moare, se răsti Mărit.

Fetele astea două simţeau ceva pentru Abel şi acum se înfruntau, încercând să dovedească faptul că fiecare avea dreptul, mai mult decât cealaltă, să-i hotărască soarta.

— Ama, am intervenit, crezi, chiar crezi, că Abel are vreo şansă? Pentru că altfel, vorba lui Mărit, nu vom face decât să-i prelungim agonia.

Ea privi din nou în jos, spre rănit. La naiba! Citeam în ochii ei că nu credea că Abel va mai prinde încă o noapte. Nu mai respira şi era învăluit, din cap până în picioare, în sânge.

Rana din trupul lui Abel aducea al naibii de bine cu aceea din sufletul meu. Trecusem prin atât de multe împreună şi puteam să bag mâna în foc că, în cazul în care nu va supravieţui, sentimentul de vină avea să mă nimicească. Ştiam încă de la începutul aventurii noastre că va veni şi acel ingrat moment când va trebui să ne despărţim, însă nu puteam accepta să se întâmple atât de repede. Şi… nu aşa.

Mărit declarase că Abel avea o şansă la un

milion; pentru mine a fost suficient chiar şi atât pentru a nu-l abandona. I-am chemat pe ceilalţi înapoi şi ne-am făcut tabăra în adâncitura văii împădurite, într-un loc acoperit cu muşchi moale.

Cadavrul ursului se afla la câţiva metri de noi şi, după ce am aprins un foc, câţiva au ciopârţit una dintre pulpele dihaniei şi şi-au fript bucăţele mici pe nişte beţe umede.

— Ţineţi-vă cuţitele la îndemână, i-am sfătuit. Nu se ştie ce surprize ne mai aşteaptă.

— N-ar fi trebuit să aprindem focul şi nici să prăjim carne, îmi şopti Mărit. Putem atrage alte dihănii.

Am privit la feţele murdare şi supte de epuizare ale celor din jurul flăcărilor. Erau atât de preocupaţi să ronţăie carnea aţoasă, încât pentru câteva clipe, tensiunea celor trăite se spălase şi o relaxare pe care o ştiam efemeră le destinsese trăsăturile.

— Lasă-i în pace. Nu-i vezi? Aş da orice să fiu în locul lor, să mă pierd, chiar pentru un minut, de Iadul ăsta blestemat unde ne învârtim fără scăpare.

Mi-a urmărit căutătura cu un soi de resemnare. Nici ea nu ar fi îndrăznit să le tulbure iluzia. Sperase s-o fac eu.

— Atunci… Ce-o fi, o fi!

Se depărtă de mine şi îngenunche lângă Abel. Mai devreme îi spălasem rana, îi scosesem din ea pietricele, beţişoare şi muşchi şi, pentru că nu

aveam cu ce să-l coasem, i-am presat cârpele hainelor noastre, legându-le strâns cu un cordon al rochiei uneia dintre gravide. Nu deschisese ochii nicio secundă, însă respiraţia i se simţea când plecai urechea asupra lui.

M-am rezemat de un pietroi ce încă mai păstra din căldura acumulată în timpul zilei, de la soare, şi am început să scurm pământul cu vârful cuţitului. Apoi, strângându-l bine în pumn, am lăsat capul pe spate şi am închis ochii.

Capitolul XIII

Canapeaua pastelată din camera de zi a apartamentului divin îşi făcu loc în capul meu. Marc stătea la capătul ei şi mă privea. Amintirea zilei când dădusem de el la uşa mea, după ce îi salvasem pe tinerii din pădure, dădu buzna peste mine, fără să ţină cont de faptul că se potrivea ca nuca în perete cu simţămintele ce-mi chinuiau cugetul în acel moment.

Am încercat s-o alung dar, fiind mult prea puternică, m-a atras ea pe mine în mirajul ei. Simţeam că trupul mi-a rămas în pădure, cu toate astea, când buzele recuperatorului le-au atins pe ale mele, senzaţia că mă transform într-o torţă şi că o să ard împreună cu el, m-a cutremurat. Ameţită de tornada iscată pe nepusă masă în inima mea, mi-am odihnit capul la pieptul lui Marc. Îi auzeam inima bătând.

— Aş putea să adorm aşa, i-am şoptit.
— Dormi, iubita mea! îmi răspunse.
Mâna lui caldă îmi mângâie părul.

M-a trezit o smucitură. Ama se trântise lângă mine şi îmi lovise umărul. Buimacă, am avut nevoie de câteva secunde să-mi revin. Flacăra încă mai pâlpâia, aruncând pe feţele pribegilor toropiţi de căldura ei umbre unduitoare şi blânde.
— Am implorat-o pe Eshe… spuse Ama cu un ton din care ghiceam că abia se abţinea să nu plângă.
— Ce ai implorat-o?
— Să-şi amintească ceva. Ea îl poate ajuta pe Abel.
— Crezi că nu-şi aminteşte pentru că aşa a ales? am mustrat-o. N-o mai chinui.
Un rest de cârpă cenuşie era sucit şi răsucit cu brutalitate între palmele ei. Am privit-o cu atenţie.
Cu ochi arzători privea spre locul unde zăcea Abel. Mărit nu se dezlipise de lângă rănitul nostru. Stătea aplecată, pândind orice schimbare în starea lui.
— Eşti geloasă, am constatat cu voce tare.
— Eu? Ce idee! se revoltă.
— Ama, dă-o dracului de treabă. Tu nu vezi unde ne aflam? Mai ţii cont de orgoliu? Vrei să ţi-l sufle Mărit?
Cârpa s-a rupt în două când degetele ei s-au

strâns cu o forţă incredibilă.

— Să mi-l sufle? E mort, spuse, doar aşa ca să spună ceva.

Simţeam că stârnisem ceva în biata ei inimă.

— Ai mai văzut drac mort? am încercat s-o dau în glumă. Chiar dacă ar fi să fie aşa, nu vrei să fii tu aceea care îi alină ultimele clipe?

— Nu pot s-o alung pe Mărit de lângă el. N-ar fi corect. Şi ea…

Tăcu.

— Şi ea… ce? am îmboldit-o.

— Îl iubeşte.

— Şi tu îl iubeşti, nu-i aşa?

Ama şi-a muşcat buzele, iar eu m-am gândit la ironia situaţiei. Abel şi-ar fi dat aripile lui negre de bunăvoie, numai să audă o astfel de mărturisire… nemărturisită şi, iată, nu putea să se bucure de ea. Pe de altă parte, dacă dracul n-ar fi fost în pragul morţii, mă îndoiesc că ar fi existat ceva care să frângă mândria îngerului meu alb şi să-l facă să fie atât de aproape de ceea ce semăna leit cu o recunoaştere a unor sentimente îndelung ţinute sub cheie.

— În dragoste şi în război e permis orice, am spus, împingând un umăr într-al ei.

— Nu pentru mine. Onoarea este cea mai importantă.

M-am înfiorat.

— Să te ferească Domnul de momentul când vei fi dispusă să renunţi la orice, chiar şi la

preţioasa ta onoare, numai pentru a face pace cu inima ta!

N-am vrut să-i spun asta, dar cuvintele mi-au scăpat, fără să-mi dau seama că nu mă refeream la ea, ci la mine. Câte regrete nu mă chinuiau acum în legătură cu mai toate aspectele vieţii mele trecute?

Din păcate, există situaţii în viaţă când trenurile cu diferite destinaţii nu poposesc prea mult în staţie, iar dacă ai ratat îmbarcarea, nu te vei mai putea bucura de a doua şansă. Marc era un astfel de tren. De ce nu i-am spus încă de la început că simţeam ceva pentru el? Pentru că… credeam…

— Ai spus *credeam…*

— Poftim? mă privi.

— Când Abel a fost rănit… Ai spus: credeam că… La ce te refereai?

O mare parte din mine ştia, însă voiam s-o forţez să privească în ochi provocarea aceasta. Nu mai puteam schimba nimic pentru mine, dar şansa ei nu dispăruse pe de-a-ntregul.

— Credeam că… o să avem mai mult timp, spuse aproape sfârşită.

Dacă o cunoşteam eu bine, faptul că răspundea fără să se mai omoare după felul cum era percepută, reprezenta imaginea celei mai profunde dureri. Suferinţa îi umpluse sufletul până la refuz şi era pe punctul de a da pe afară.

— Nu face greşeala pe care am făcut-o eu.

Îmi prinse palma dreaptă şi o duse la buze.

— Iartă-mă!

— Doar nu crezi că tu m-ai împiedicat, Ama?

— Ştiu că m-am străduit.

— Nu. Mândria ta n-a fost întrecută decât de a mea.

— Tot îmi pare rău.

I-am zâmbit şi mi-am retras mâna dintr-a ei.

— Du-te, am împins-o.

A aruncat o ocheadă spre Abel şi Mărit, apoi spre mine. S-a ridicat, iar eu am petrecut-o cu privirea, mândră de curajul ei.

Mărit a întors capul spre ea când a văzut-o îngenunchind şi, după o clipă de nemişcare, i-a întins cârpa cu care îi ştersese fruntea lui Abel pană atunci. Ea a luat alta şi a început să-i cureţe palmele.

Nu ştiu de ce, dar văzând imaginea celor două, aplecate cu aceeaşi abnegaţie asupra îngerului negru, m-am înfiorat. M-am cuprins cu palmele şi m-am strâns tare, încercând să-mi potolesc tremurul convulsiv.

Pe cât de tare ne agitam noi în jurul lui Abel, atât de liniştit arăta el în inconştienţa-i implacabilă. Ne aplecam asupra lui de zeci de ori pe zi pentru a-i percepe respiraţia. Fetele, Ama şi Mărit, îi îngrijeau rănile, făcând cu rândul pe infirmierele devotate. Nu am putut să nu observ cu câtă nerăbdare aştepta Ama să-i vină rândul şi

s-o vadă pe Mărit mergând să se odihnească. Când credea că nimeni nu este atent la ea, chipul i se schimba, luminat de o blândeţe maternă şi, după mobilitatea expresiilor ei, nu aveam niciun dubiu că i se adresa în gând. Aş fi dat cel mai bun dintre pumnalele ce îmi atârnau la cingătoare numai să ştiu ce era în capul ei.

Avea momente când regreta slăbiciunea din ziua atacului, când mai că-şi recunoscuse ataşamentul pentru confratele negru. În aşteptarea evoluţiei stării lui Abel, aveam ucigător de mult timp la dispoziţie, aşa că am putut să observ că părerile astea de râu erupeau tocmai în momentele când era rândul lui Mărit să vadă de rănit.

— E un smintit, dar ţin la el ca la un tovarăş vechi, declara fără ca nimeni săi fi cerut lămuriri.

Apoi, când îmi observa privirea ironică, adăuga:

— Ăsta-i singurul motiv pentru care mi-ar părea rău să-l văd murind.

Ca să persişti cu asemenea încăpăţânare în a-i convinge pe alţii că simţi cu totul altceva decât se ghiceşte, trebuie să ai forţă, nu glumă. Iar Ama avea un excedent care, dacă nu-şi băga minţile în cap şi nu şi-l ţinea sub control, putea să-i aducă multă nefericire de acum încolo. Cel mai simplu lucru din lume, acela de a fi sincer măcar cu propriul sine, părea o ţintă imposibil de atins pentru ea.

Ne grupaserăm în două tabere. Ama, Mărit şi cu mine, alături de Abel, formam una şi Trei, Eshe, Alvira, femeile şi recuperatorul, alta.

Trebuie să spun că recuperatorul, Edwin pe numele lui, avea un caracter infect. Într-o seară, dornică fiind de puţină solitudine în legătură cu care speram prosteşte să mă ajute să-mi calmez disperarea fără leac şi să n-o mai afişez în faţa bietei Ama, muncită de propriul travaliu referitor la Abel, m-am îndepărtat de tabără şi m-am afundat în adâncul pădurii. Eram deja destul de departe când, după un copac, l-am zărit pe cretinul ăla ronţăind una dintre ultimele bucăţi de turtă luate din satul ars. Cum naiba reuşea să le fure fără să fie observat de nimeni? Ochii mi s-au făcut cât cepele şi am avut un moment intens de furie. Degetele mi s-au crispat peste armă, însă scurta mea încleştare n-a ţinut decât o clipă.

Lasă-l în pace! îmi şopti conştiinţa. *Pentru ce naiba te lupţi atâta?*

O ditamai descurajarea bătea la porţile stării mele de spirit şi mă osteneam din răsputeri să menţin blocada. M-am întors înapoi. Lipită cu spatele de trunchiul meu de copac stătea Mărit, cu capul pe spate şi ochii închişi. M-am alăturat ei, fără să spun un cuvânt.

— Îţi mai aminteşti chipul mamei tale? mă întrebă.

Am ridicat din sprâncene. Din păcate, mi-l aminteam.

N-aş fi vrut să se întâmple asta, mai ales că scurta noastră reuniune mi-a lăsat un gust tare ciudat. N-ar fi trebuit să mă mir, tot ce avea legătură cu mama, de la amintiri până la detaliile pe viu, era anapoda.

— Eu nu, continuă îngerul fără aripi. Era foarte bună cu mine. Şi foarte blândă. Îmi era aşa de ruşine când greşeam ceva!

N-am zis nimic, dar mi-am imaginat că Mărit greşise serios, faţă de maică-sa şi faţă de oricine altcineva, din moment ce ajunsese înger negru.

— Îmi pare rău că i-am urmat pe nenorociţii ăia de revoluţionari. Nu mai sunt nici înger, nici om, sunt doar un nenorocit de buboi purulent. O conştiinţă împuţită într-un corp neputincios. Şi amărâtul ăla… spuse indicând cu bărbia spre Abel.

Înghiţi un nod.

Am privit spre locul unde zăcea Abel. Ama, în genunchi lângă el, se balansa înainte şi înapoi, îngânând un cântec. Probabil se afla într-unul din momentele acelea când se afunda în sine şi, pierzând complet legătura cu tot ce o înconjura, uita să poarte masca ei obişnuită.

Ochii mi s-au întors la Mărit. Fruntea i se încreţise şi sprâncenele încordate îi umbreau căutătura. Îi venea greu să-şi mute privirea dinspre cei doi şi, indiferent ce vedea ea în imaginea aceea, îi producea o neplăcere evidentă, pe care nici măcar nu încerca s-o ascundă.

S-a ridicat, şi-a scuturat turul pantalonilor de

praf, apoi a privit spre mine. A băgat mâna în buzunar şi a scos harta lui Grim.

Uitasem de ea. Uitasem de fapt, chiar întreg scopul pribegiei noastre. Starea lui Abel devenise, cel puţin pentru mine, punctul final. Fără el alături nu mai simţeam nici tragere de inimă, nici cine ştie ce curaj. Reuşea cu sarcasmul ăla, atât de al lui, să ne mobilizeze, chiar dacă în primă fază, am fi vrut să-i scoatem ochii.

Am luat harta din mâna lui Mărit şi am despăturit-o. Nu mă puteam concentra. Liniile tremurate şi petele de cărbune îmi jucau în faţa ochilor şi nu mă lăsau să construiesc nimic în minte. Am strâns-o în pumn şi am strecurat-o în buzunar. Naiba s-o ia! Se părea că eram chiar mai încăpăţânată decât Ama dacă mai continuam să cred că zilele ce vor veni, dacă vor mai veni, vor avea şi ceva bun în ele. Harta putea să fie doar o iluzie. Dacă în însemnările de pe ea, ar fi existat ceva care să merite, de ce n-a rămas Grim acolo? De ce s-a refugiat pe stânca lui roşie, trăind ca un pustnic?

O îmbunătăţire a stării dracului am observat abia după cinci zile. Era şi timpul. Hoitul ursului începuse să miroasă de-ţi muta nasul şi nimeni nu mai îndrăznea, cu toată foamea ce ne rodea stomacul, să mai ciopârţească din el bucăţele acoperite de viermi. A deschis ochii pentru câteva secunde, ceea ce a făcut câteva inimi să tresalte. Pe unele, de bucurie că ne vom putea căra naibii

din locul ăla şi pe altele, din cu totul alte motive. Am construit o targă din nişte beţe găsite în pădure şi am pus sub corpul rănitului câteva dintre zdrenţele dispensabile. Spre marea dezamăgire a lui Edwin, ce nu-şi putea dezlipi privirile de pe fesele Amei, fata a primit o bucată de pânză de la una dintre gravide şi şi-a petrecut-o în jurul taliei.

Linda se înzdrăvenise în totalitate. Ea şi fetiţa ei deveniseră un tot imposibil de separat. Era ceva să vezi o astfel de iubire, născută dintr-o atrocitate, înflorind în locul ăsta pustiit. Alvira, în schimb, se simţea tot mai rău şi, dacă avea să nască înainte de termen, care o fi fost ăla, pentru că singaporeza păstra secretul în legătură cu asta, nu prea vedeam cum o să ne descurcăm cu încă unul de cărat în spate.

Abia când ne-am mobilizat şi am luat-o în direcţia pe care am vrut s-o urmăm încă dintru început şi i-am văzut pe toţi strânşi la un loc, am realizat că arătam ca nişte morţi vii. Cu inima strânsă m-am gândit că drumul acesta nu mai părea nicidecum al speranţei că vom da de un loc paşnic, aşa cum fusese iniţial, ci al pieirii. De parcă cineva nu ne putea lăsa să murim în pace, ci ne mâna ca pe vite, până la epuizarea totală, căutând să ne vadă topindu-ne pe picioare.

Când soarele începuse să apună şi umbrele sângerii ni se prelungeau în faţă, nu apucasem să ne depărtăm prea tare de ultimul loc de popas.

Încă mai simţeam mirosul de putrefacţie. Sau poate că mi se imprimase în nări şi n-avea să mai dispară vreodată. Nimerisem din nou într-o zonă stearpă. Un câmp acoperit cu cioturi uscate şi dure ne îngreuna înaintarea spre ceea ce, de la depărtare, părea să fie culmea unui deal împădurit.

Trei şi Edwin căraseră targa cu Abel zăcând inconştient pe ea tot drumul, fără să crâcnească. La cât de slab era, iar paloarea suferinţei îl făcea să pară, literalmente, doar piele şi os, putea fi cărat doar de unul dintre băieţi.

Mărit, cu maxilarul veşnic încordat, se afla în moţul plutonului de descărnaţi şi, ca un adevărat conducător de oşti, scruta orizontul în căutare de indicii care să ne anunţe din timp de apariţia vreunui pericol. Cei ce mai aveam câte o mână liberă, o pietrificasem peste mânerul cuţitului. Arma asta ne devenise cel mai apropiat şi de încredere prieten.

Nu prea credeam în semne, premoniţii şi alte bazaconii de genul ăsta, însă palma mă mânca şi simţeam din toţi porii că o mână sigură şi un cuţit cu lama ascuţită aveau să mă facă fericită în curând. Liniştea perfectă din jur îmi provoca un ţiuit în urechi.

Glezna Alvirei fu rănită într-un rest de copac rupt, ascuns în iarba uscată şi sângele începu să-i gâlgâie voluptuos peste laba piciorului. Ama se repezi, plină de solicitudine, s-o ajute, însă fu

oprită cu asprime. Femeia îşi apucă poalele rochiei, rupse cu uşurinţă o fâşie ca o panglică şi îşi bandajă rana.

Aşa cum arăta singaporeza, cu umflătura aceea atârnându-i de abdomen, cu părul nespălat, unsuros şi încâlcit, hainele ponosite, cu toate oasele conturându-i-se pe sub pielea transpirată şi rana nou căpătată, mi-ar fi rupt inima de milă în alte împrejurări. Oricât mă sugestionam, nu reuşeam să simt niciun soi de apropiere faţă de ea. Poate că locul ăsta şi tot ce se întâmplase de când poposisem în mod nefericit în Purgatoriu să fi fost de vină. De câte ori eram în pericol să cred că mă transformam şi deveneam la fel de nesimţitoare ca metalul rece al pumnalului meu, îmi îndreptam privirile spre Ama sau Abel. Atunci îmi venea inima la loc, umplută până la refuz cu afecţiune. Nu îmi munceam cugetul cu asta, Alvira respingea instinctiv orice dovadă de simpatie la adresa ei, iar asta făcea ca lucrurile să fie mult mai simple pentru mine.

M-am uitat la ea, i-am studiat maxilarul colţos şi m-am pomenit întrebându-mă cum o arăta femeia asta când râde. Nu credeam că pielea ei mai avea elasticitate şi că, dacă ar fi vrut s-o facă, i-ar fi crăpat ca o hârtie prea subţire.

— Grăbiţi-vă! strigă Mărit, smulgându-mă monologului interior. Se întunecă şi nu e bine să rămânem în câmp deschis.

Avertismentul ei m-a făcut să privesc cu

atenţie spre liziera deluroasă. Nu văd cum aveam să reuşim să ajungem acolo atâta timp cât înaintam cu viteza melcului. Am încercat să măresc ritmul, sperând că ceilalţi îmi vor urma exemplul, însă am constatat că organismul slăbit nu îmi permitea mai mult de atât.

Când am ajuns la poalele dealului, abia ne mai zăream feţele şi asta datorită sudorii ce lucea în lumina lunii. Neam lepădat poverile şi ne-am trântit care pe unde a apucat, cu un abandon ce a exasperat-o pe Mărit.

— Nu! Nu! Nu! Să intrăm în pădure. Ce naiba? Mai sunt o sută de metri. Mişcaţi-vă ciolanele alea puturoase!

— Nu mai putem! săriră câteva voci anemice.

— Nu înţelegeţi? Nu putem face foc… Fără foc, mâine de dimineaţă vom fi mai puţini.

Privi spre Abel. Am înţeles că voia foc pentru el. Rănile îl slăbiseră atât de tare, încât să îndure o noapte de frig ar fi putut să-i fie fatal. Ochii mi-au fugit spre Ama. Din fericire, nu observase nimic, fiind ocupată cu micuţa Lindei. Pe nou-născută o apucau uneori accese violente de plâns şi, din întâmplare, maică-sa observase că se potolea numai în braţele îngerului alb.

— Haideţi! Haideţi! i-am impulsionat şi eu, văzând că nimeni nu reacţiona. Vreţi să ne trezim cu vreo jiganie ca ursul ăla?

Dinţii lui Edwin luciră scurt.

— Nu ne-ar strica nişte carne, spuse.

— Şi la carnea aia burdihanul tău ar avea acces după ce unul dintre noi moare, trânti Mărit, fixându-l cu duritate de oţel pe recuperatorul neinspirat. Cum ar fi să fii tu? Eu votez pentru.

Zâmbetul dispăru într-o clipă. Toţi ochii se îndreptară, ca la o comandă, asupra lui Abel. Ştiam că fiecare se vedea pe sine întins pe targa improvizată. Mila faţă de integritatea corporală proprie le mai dădu un strop de energie, pentru că se ridicară, se echipară fiecare cu încărcătura sa şi o porniră în sus, spre deal, mergând uşor aplecaţi în faţă.

Mărit se pierduse deja după primul şir de copaci când un chiot ca de animal răzbătu pană la urechile noastre. Până să ne dumirim, am văzut puzderie de oameni cu măşti hidoase pe feţe, alergând în dreapta şi stânga noastră. Urlau şi mişcau haotic din braţele înarmate cu iatagane, săbii sau bâte. Am vrut să ne întoarcem în câmp, însă atacatorii se aflau între noi şi ceea ce credeam că putea reprezenta scăparea noastră. Nu aveam alternativă, decât să alergăm spre pădure. Edwin abandonă targa şi o tuli primul. Trei încercă să tragă de unul singur, dar constatând că pielea personală îi este mai dragă decât leşul unui drac ce nu l-a respectat niciodată, îi urmă exemplul întocmai.

— Ama! am strigat în vacarmul de nedescris.

Nu aveam nicio şansă să fiu auzită, mai ales că nu vedeam îngerul pe nicăieri. M-am aplecat şi l-

am ridicat pe Abel în braţe. Nu era prea greu, pierduse incredibil de mult în greutate, cu toate astea am simţit un junghi în spate şi, pentru o clipă, am avut senzaţia că jumătatea de sus a trupului meu se va rupe şi-mi va cădea la picioare. Am început să alerg aiurea în noapte, având grijă să am vocile îngrozitoare ale agresorilor în urmă. Pe braţe am simţit ceva cald. Ştiam ce este. Rana îngerului se deschisese din nou.

— Atacaţi! strigă cineva din tabăra inamicilor.

Nu ştiu ce efect a avut ordinul acesta asupra celor cărora le fusese adresat, dar ştiu că pe mine m-a mobilizat, nu glumă. Cu o energie pe care habar nu aveam de unde o scosesem, am mărit ritmul alergării. Trupul inert mi se balansa în braţe, aproape opunându-mi-se, însă mi-am încleştat şi mai tare braţele în jurul lui. Fie ce-o fi, nu aveam să-l las în urmă!

Timpul parcă se oprise în loc şi mă vedeam pe mine însămi alergând cu încetinitorul. Puteam să jur că imediat ce ritmul avea să fie reluat, sabia celui ce se afla la nici doi metri în spatele meu îmi va crăpa ţeasta.

Se întunecase de-a binelea. Nu mai vedeam la un pas în faţă. Deodată, pământul mi-a dispărut de sub tălpi şi am plonjat în gol. M-am rotit în aer şi după o plutire ce în acelaşi timp, mi-a părut şi nesfârşită, dar şi incredibil de scurtă, ca şi cum două realităţi paralele s-ar fi intersectat pe nepusă masă, am căzut pe spate, cu Abel grămadă peste

mine.

În jur se auzeau gemete. Nu eram singură în ceea ce, după miros şi textura simţită sub palme, părea o groapă în pământ. Am privit în sus. Deasupra mea se îngusta deschizătura cavităţii. Dincolo de ea se zărea cerul liniştit, plin de stele. Am stat o vreme aşa, privind în gol. Niciodată n-am putut să înţeleg cum de universul întreg rămânea neclintit în timp ce noi, oamenii, ne decimam între noi.

Siluete sumbre s-au conturat pe buza capcanei în care picasem ca muştele. Una dintre ele a fluturat o torţă încercând să vadă ce pradă îi picase. Judecând după mormăitul nemulţumit, mi-am dat seama că nu vedea nimic.

— Ne uităm de dimineaţă, pe lumină, spuse unul dintre ei cu o dicţie impecabilă.

Nu recunoşteam vocea; cu toate astea pielea mi s-a făcut de găină, tulburată de un fior. Un capac imens fu tras peste noi, apoi vocile s-au auzit din ce în ce mai departe. Abia atunci am îndrăznit să respirăm. Gemetele se înteţiră din nou şi prizonierii începură să se foiască de colo-colo, răscolind noroiul.

— Ama, am şoptit în beznă.

— Oriana, unde eşti? mi-a răspuns imediat cu un ton sugrumat.

Se străduia să-şi reţină lacrimile.

— Ia-te după vocea mea. Vino, sunt cu Abel. I s-a deschis rana. Trebuie s-o acoperim cu ceva.

Bâjbâiala în patru labe a Amei a fost însoţită de icniturile şi înjurăturile celor loviţi din greşeală. Curând i-am simţit respiraţia caldă, gâdilându-mi lobul urechii drepte.

— Unde e Abel?

I-am apucat palma şi i-am ghidat-o spre pieptul îngerului negru. Deşi n-o vedeam, puteam să simt că făcuse ochii cât cepele. Respiraţia i se acceleră.

— Dă-mi pânza aia a ta, i-am spus.

— N-o mai am. Nu ştiu când mi-a căzut…

— Ah! am gemut.

— S-o acoperim cu noroi, zise Ama, precipitat, de parcă i-ar fi fost teamă nu cumva să uite vreun cuvânt.

Împreună am scurmat cu degetele şi am adunat un cocoloş moale şi untos, apoi l-am pus peste locul unde ghiceam că se află rana. Bandajul vechi rămăsese la locul lui, însă sângele se scurgea prin el; îl simţeam cum îmi aluneca printre degete.

— Parcă nu mai respiră… O… O fi murit? întrebă Ama, atât de încet, că mai mult i s-au ghicit cuvintele.

— Nu ştiu.

— Nu vrei să te apleci, să-i simţi respiraţia?

— Nu. Apleacă-te tu.

— Nu vreau.

— Nici eu. O să vedem dimineaţă.

Adevărul e că niciuna dintre noi nu voia să

înfrunte o astfel de realitate. Dacă puteam s-o amânăm şi să ne iluzionăm că tovarăşul nostru încă mai era cu noi, cu atât mai bine.

Noaptea aceea mi s-a părut interminabilă. Mintea mi-o luase pe coclauri şi încerca să anticipeze noile forme de tortură pe care aveam să le îndurăm. Indiferent câte trăisem în ultima vreme, ştiam că inventivitatea fiilor Domnului mă va surprinde încă o dată.

Oricât ar fi părut de improbabil, o nouă dimineaţă îşi strecură câteva fire aurii printre crengile împletite ce ne acopereau. Am putut să observ chipurile celor ce îmi împărţeau soarta. Gaşca noastră nu pierduse niciun membru. Eram cu toţii acolo. În afară de Abel care, oricum, era aproape mort dinainte, nimeni nu era nici măcar zgâriat.

Asta era al naibii de ciudat.

Inima a început să-mi bată ca o tobă când am auzit voci deasupra. Am strâns palma Amei într-a mea, cu forţă. Cineva a îndepărtat capacul oalei cu noroi în care ne aflam şi soarele a invadat spaţiul cu furie, forţându-ne să ne acoperim ochii.

Unul dintre indivizi râse gutural.

— Ce îmi place momentul ăsta! Uite-i cum se fac de noroi pe feţe!

— Nu par sălbatici, zise unul ce se aşezase pe vine, să ne vadă mai de aproape.

Încet-încet am reuşit să mă acomodez cu lumina şi mi-am descoperit chipul.

— Nu suntem sălbatici, am îngăimat.

Tipul care se lăsase pe vine se aplecă uşor în faţă.

— Să fiu al dracu'! Oriana? izbucni.

Am încercat să-l privesc, însă soarele îi bătea din spate şi îmi înţepa retina. Mi-am pus mâna streaşină şi m-am forţat să-i ghicesc trăsăturile.

Conturul negru de deasupra mea a început să prindă culoare. O pereche de ochi verzi în nuanţa tsavoritului mă fixau tensionaţi.

— Johnny? Johnny Bravo?

Cuprins

Citeşte continuarea poveştii în cartea a patra a seriei

”Mă bucur că nu am amânat citirea acestei cărți. Doar astfel am putut descoperi stilul autoarei, concis, clar, inteligent și, de multe ori, plin de umor de calitate. Fiecare cuvânt e pus acolo unde trebuie, pentru a întreține cititorul în această poveste incredibilă.

Consider că această carte trebuie citită de oricine, indiferent de gusturile literare, pentru că are de toate: acțiune cât cuprinde, personaje bine definite, suspans, umor și ironie.”

Mela Ruja Diaconu

”Nu este o idee bună să citești romanul într-un mijloc de transport sau când ești în compania cuiva (excepția de la regulă fiind drăcușorul/îngerul tău), pentru că o să ai reacții bruște și greu de controlat, iar imaginea ta o să fie grav afectată de lipsa aerului și de lacrimile care îți vor spăla chipul înroșit.”

Simona Stoica

www.quantumpublishers.ro
ISBN 978-606-94133-4-0

